

Viața noastră

1 Octombrie
2010-2015

Revistă cu apariție variabilă de cultură și viață aparținând Casei de Ajutor
Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad * Nr. 24 - Noiembrie 2015

5 ani
de la reapariție

Revista „Viața noastră”

Revistă de cultură și viață aparținând Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad

**Așteptăm de la membrii noștri, și nu numai,
TEXTE, FOTOGRAFII, ESEURI, PROZĂ SAU POEZIE, ARTICOLE PE ORICE TEMĂ
și chiar întrebări sau nelămuriri în legătură cu activitatea Casei noastre la datele de contact de mai jos:**

Adresa: Str. Nicolae Iorga Nr. 7a, loc. Bârlad, județul Vaslui, CP 731182

Colectivul de redacție

Telefon: 0235-421.340, Fax: 0235-421.341, 0235-425.933. Email: revista@carpbarlad.ro

Din cuprins

TEODORA ELENA ZALDEA 5 ani de la reparația revistei	3	NICOLAE FLORIN PRUNĂU Arc peste timp	41	ANGELICA MARCELA MARCU Ben Todică - ambasadorul românilor de pretutindeni în dialog cu vasluienii	62
MESAJE CU OCAZIA ANIVERSĂRII A 5 ANI DE LA REPARAȚIA REVISTEI Alixandru Porumb, Gheorghe Beleuz, Gheorghe Constantin, C.A.R.P. Fălticeni, Ionel Hâncu, Mihail Pungă, Constantin Greco, Elena Chițu, Borșa Martin, Ilie Dudulea, Cezar Telescu, Ioan Ivașcău, Ioan Moldovan, Constantin Săvulescu, Zamfira Apostol, Gheorghe Nemeș, Ion Moraru, Nelu Vasile, Dragomir Diaconescu, Alina Năsui, Ionela Șoitu, Virgil Giușcă, Zina Tămășanu, Dumitru Andrei, Vasile Chelaru, Victoria Rudi	4-20	CRONICAR Bucurie mare la C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad	42	MARIA MARIN Nu-i vom uita niciodată...	63
TEODORA ELENA ZALDEA De-a lungul unui an...	21	GRUIA NOVAC - 80 Virgil Giușcă, Serghei Coloșenco, Mircea Coloșenco, Nelu Vasile Colectivul de redacție al revistei, Gheorghe Gherghe, Mircea Fitcal	43-45	GRUIA NOVAC Semnificația „deghizării” onomastice a evreilor și legătura cu jertfa	65
PETRUȘ ANDREI Sărbătoarea limbii române	23	NICU N. TOMONIU Scriitorul Ion N. Oprea și proiectul său sisific	46	ANCA CHITUȚĂ Mulțumește și fii mai fericit !	67
LUCIA MUNTEANU Limba română - izvor de apă vie	25	MARIA MARIN Principesa Elena Bibescu Dimitrie Cantemir	48	DUMITRU V. APOSTOLACHE Lecții de viață ortodoxă	69
GHIȚĂ CRISTIAN Limba română, izvor de apă vie	26	NECULAI GHEȚĂU Gheorghe Sărac – un maestru al romanței contemporane	49	VIOREL IGNAT Generația EU – Generația NOI	70
VICTORIA RUDI Departate de Țara cu Dor. Diaspora – spirit și grai românesc	27	VICTORIA RUDI Iftene Cioriciu și volumul său „Țăranii și țărâna îl iubesc pe Dumnezeu”	50	VIRGIL GIUȘCĂ Din dragoste pentru oameni	71
ZINA TĂMĂȘANU 125 de ani de la moartea lui Vasile Alecsandri	28	PETRUȘ ANDREI Iftene Cioriciu – poetul țăran	51	LĂCRĂMIOARA IOLANDINA IVAN Prețuirea valorilor locale	71
GHIȚĂ CRISTIAN Speranța - tinerețea vârstei a treia !	32	PETRUȘ ANDREI Nicolae Artene – Un poet autentic	52	ZINA TĂMĂȘANU Întâlnire de promoție, întâlnire de suflet	72
LIVIU BOTEZ Zi de aniversare - 3 octombrie 2015	35	SILVIA BODEA Funia de cenușă	53	CORNELIU CARP 140 de ani de la nașterea lui Șt. O. Iosif	74
ȘTEFAN CONSTANTINCIU Alexandru Pastia	36	ȘTEFAN DURLAI Scrisori de la cititorii noștri	55	Selecție de NELU VASILE - NEVA Viața noastră văzută de epigramiști	75
VASILE CHELARU Manolache Costache Epureanu	38	GHIȚĂ CRISTIAN Recenzie la cartea „Târgul Bârladului”	56	VALERIU LUPU Valoarea biopsihosocială și spirituală a alimentației (2)	76
		IOAN STAȘ Despre locul unde mi-am petrecut tinerețea	58	DANIELA T. TEODORU Un sistem imunitar mai puternic	78
		CARMEN FRĂȚIMAN Sutor, ne ultra crepidam / „Cizmarule, nu mai sus de sandală”	61	NELU VASILE ȘI SERGHEI COLOȘENCO Rebus	79
				IOAN MOCANU, TEODORA ELENA ZALDEA, BOGDAN JORA Competiții sportive / rezultate	81

5 ani

de la reapariția revistei

Viața noastră

TEODORA ELENA ZALDEA

Gânduri... în prag de aniversare

Motto: „Trecut-au anii ca nori lungi pe șesuri”
(Mihai Eminescu – „Trecut-au anii”)

Recunosc! Sunt vinovată!

Afară e toamnă, iar nostalgia mă învăluie pur și simplu, brodându-mi sufletul cu amintiri, gânduri ale unei veri demult apuse. Câteodată, am convingerea că acest anotimp – **toamna** – a fost inventat pentru a sta acasă ascunși în păduri ori pentru ca să nu mai existe cer, ci doar o păclă cenușie cu miros de frig, iar toate păsările și frunzele copacilor să fie ascunse până vara viitoare de vreun sprinten spiridus într-una din dese sale ghidușii. Oare toamna a fost inventată pentru ca să ți se facă un dor nebun după toate lucrurile ce au fost?

Da... toamna se numără bobocii, speranțele, cuvintele, zâmbetele, uneori lacrimile. Da, o spun tare și răspicat: se pare că toamna e anotimpul ideal pentru bilanțuri și planuri. Da, toamna mă împinge spre a face liste de năzuințe ce doresc a fi împlinite, spre visare și analiză, tocmai pentru a nu uita ce-mi doresc și încotro mă îndrept. Da, toamna e un anotimp plin de energii creatoare, de promisiuni pentru un nou început.

Și în tot acest amestec de trăiri și simțăminte, Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor “Elena Cuza” Bârlad e în plină sărbătoare: *1 octombrie - Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice*, *8 octombrie - Ziua în care asociația noastră împlinește 61 de ani de la reorganizarea din anul 1954 și nu în ultimul rând 24 septembrie – Ziua în care s-a reluat editarea revistei “Viața noastră.”*

Da, timpul a trecut cu repeziciune și iată-ne la împlinirea a 5 ani de existență a revistei “Viața noastră”. 5 ani de căutări, de acumulări și de reînnoiri. De altfel, *primul număr al revistei* a văzut lumina tiparului în anul 2004, din inițiativa președintelui de atunci al Casei, **Gheorghe Tănase**, pentru ca în anul 2010 în urma alegerii domnului **Nicolaie Mihai** drept președinte al asociației și a domnilor **Mircea Fitcal**, **Filip Stelian**, **Liviu Adrian Rîncu** și a doamnei **Veruța Tănase** drept membri ai Consiliului Director al Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor “Elena Cuza” Bârlad revista “Viața noastră” să fie reeditată (vezi Hotărârea Consiliului Director nr. 209 din 21 septembrie 2010).

Revista “Viața noastră” a apărut în peisajul publicațiilor locale și apoi naționale, impunându-se cu rapiditate drept spațiul unde preocupările persoanelor vârstei a treia își găsesc materializarea, drept publicația în paginile căreia aceștia din urmă descoperă aspecte ce țin de istoria locală, evocări ale unor personalități bărlădene din diferite domenii: istorie, literatură, muzică, pictură, etc. sfaturi medicale, informații utile sau despre ultimele realizări ale Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor “Elena Cuza” Bârlad.

Interesantă și demnă de admirat este și evoluția colectivului redacțional, ce la fel ca și revista a cunoscut un trend ascendent pentru ca astăzi să reunească un număr de profesori specialiști în arta condeiului și nu numai, precum: *prof. Serghei Coloșenco, prof. Gruița Novac, magistrat pensionar Nicolaie Mihai, prof. Gheorghe Gherghe, prof. Petruș Andrei, Teodora Elena Zaldea, Sorin Bocan și Bogdan Artene*. Totodată, grație domnului președinte Nicolaie Mihai, un artizan desăvârșit al acestui grup, revista beneficiază și de aportul unui număr tot mai mare de colaboratori dintre care îi amintim pe: *prof. Maria Marin, prof. Ecaterina Teletin, prof. Lucia Munteanu, prof. Livia Andrei, prof. Ghiță Cristian, prof. Neculai Ghețău, comisar șef Poliția municipiului Bârlad Vasile Chelaru, comisar adjunct Poliția municipiului Bârlad Marinel Gîlcă, prof. Virgil Giușcă, prof. Mihai Luca, prof. Virgil Vesel, prof. Gheorghe Clapa, prof. Ritta Mintiade, învățător Victoria Rudi, Dumitru Olaru, Iftene Cioriciu, Valentin Roșca, colonel (r) Ioan Staș, specialist kinetoterapie Daniela Teodoru, secretar literar Teatrul “Victor Ion Popa” Teodora Spînu, Dorina Stoica și mulți, mulți alții pe care din rațiuni de spațiu nu îi vom menționa acum, dar cărora le mulțumim pentru sprijinul acordat în realizarea revistei.*

La ceas aniversar, permiteți-mi să urez mulți ani frumoși creatorilor acestei publicații, sănătate și putere de muncă pentru a încânta în continuare cititorii cu materiale dintre cele mai diverse, iar revistei “Viața noastră” nu îmi rămâne decât să îi adresez urarea din străbuni **“Vivat, crescat, floreat!”**

Revista „Viața noastră” - instrument de lucru, informare, comunicare, cultură și socializare complexă

ALIXANDRU PORUMB,
Președinte Consiliul Județean al Persoanelor Vârstnice

Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad, ca structură organizatorică și funcțională are anumite particularități, din care nominalizăm pe cele principale:

- este cea mai mare organizație a pensionarilor din cele existente pe plan local și printre primele la nivel național;
- în zona teritorială a municipiului Bârlad sunt cuprinși 32.341 membri;
- sunt arondate un număr de 32 filiale constituite ca puncte de lucru fără personalitate juridică unde sunt înscrși și activează 15.309 membri;
- apreciem constituirea acestor filiale, majoritatea fiind în mediul rural, cuprinzând aproape toate comunele fostului raion Bârlad, unde pensiile sunt foarte mici, iar numărul de pensionari depășește 55% din totalul celor existenți la nivelul județului Vaslui;
- în legătură cu filialele din mediul rural mai adăugăm și faptul că prin împrumuturile bănești acordate de Casă, cu dobânzi acceptabile sprijină locuitorii din zonele respective la efectuarea lucrărilor agricole și bineînțeles la îmbunătățirea vieții acestora;
- datorită numărului mare de membri s-a introdus și s-a aplicat cu foarte bune rezultate, conceptul de reprezentare prin delegați stabiliți de Consiliul Director din rândul membrilor cu îndelungată și deosebită activitate în cadrul Casei;
- așa cum remarcăm și cu alt prilej, 2010 este anul de cotitură pentru Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad prin alegerea unei noi echipe de conducere formată din președinte magistrat pensionar Nicoalaie Mihai, un om cu viziune, onest, cinstit, un bun organizator, preocupat permanent de respectarea legii, sprijinit de un Consiliu Director format din oameni remarcabili și buni profesioniști împreună formând o echipă ce s-a dovedit până în prezent a fi performantă aplicând cu profesionalism conceptul de parteneriat printr-o relaționare și comunicare eficientă cu toate instituțiile statului, societatea civilă, patronate, organizații neguvernamentale, biserică, școli și altele;
- președintele datorită activității profesionale anterioare și lucrului într-o instituție de putere a statului, este ordonat, creativ, disciplinat profesional și nu numai, respectă legea, iar toate acestea aplicate în mod creativ la noile condiții de lucru l-au ajutat în obținerea unor rezultate foarte bune în calitatea pe care o are la Casă;
- din constatările personale, Consiliul Director este format din

membri și profesioniști, sprijină pe președinte în acțiunile sale, asigură respectarea legislației în vigoare, a prevederilor statutare și a hotărârilor Adunării Generale. De asemenea, o contribuție deosebită la rezultatele bune ale Casei le aduce și Comisia de Cenzori, directorul economic, contabilul șef și nu în ultimul rând, salariații.

Pentru ca toți membrii Casei, pensionarii, societatea civilă, autoritățile statului, mass media locală, județeană și națională să cunoască ce se petrece în această asociație este nevoie de un instrument eficient de lucru, informare și comunicare.

Revista „Viața noastră” îndeplinește foarte bine acest rol, pentru că:

- este cel mai eficient instrument de pătrundere în spațiul public local, județean, național și chiar internațional;
- prezintă și comunică toate dispozițiile președintelui;
- modalitățile de exprimare prin care Consiliul Director asigură punerea în practică a hotărârilor Adunărilor Generale;
- rapoartele și hotărârile ce se prezintă și se aprobă de către Adunările Generale, discuțiile pe marginea lor, propunerile și soluțiile ce urmează a fi îndeplinite;
- în acest instrument de lucru se prezintă bugetul de venituri și cheltuieli, se oferă relații cu privire la împrumuturile ram-bursabile cu dobânzi rezonabile, ajutoarele nerambursabile și alte forme de protecție socială;
- activitatea de prestări servicii, informații și accesul membrilor și nu numai la serviciile medicale, la cele trei magazine cu produse de primă necesitate, naturiste, servicii funerare și consiliere juridică;
- de asemenea, periodic și ori de câte ori este nevoie, prezintă aspectele cele mai importante din activitatea Comisiei de Cenzori și modul cum aceasta exercită controlul financiar intern;
- activitatea și alte aspecte din cele 32 filiale;
- revista „Viața noastră” are o secțiune specială de prezentare a persoanelor fizice și juridice ce contribuie la protecția socială a membrilor;
- nu există activitate la Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad care să nu fie în atenția revistei „Viața noastră”.

Din cele prezentate mai sus rezultă cu destulă claritate că revista „Viața noastră” este un puternic instrument de lucru, de informare și comunicare, pentru toți membrii și ceilalți pensionari și nu numai. Faptul că instituțiile statului, locale, județene și

naționale, personalități din toate domeniile de activitate, sunt alături de Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad, este și meritul revistei „Viața noastră” care prezintă cu regularitate activitatea proprie, rezultatele bune obținute și modul cum acestea contribuie ca viața membrilor săi să fie mai bună din punct de vedere material și socio-medical.

Pentru a răspunde cerințelor formulate în titlu, vom prezenta, în continuare, într-un mod succint, rolul revistei „Viața noastră” în promovarea actului de cultură și activitățile de socializare pentru toate vârstele, pe principiul solidarității între generații, cu impact puternic ce îi fac pe oameni să trăiască momente sufletești deosebite.

Trecând printr-un ciclu anterior de existență, foarte scurt, prin apariția unui singur număr în anul 2004, revista „Viața noastră” reușește și reapare în anul 2010 într-un format și conținut complet nou, cu ocazia Zilei Internaționale a Persoanelor Vârstnice, ca urmare a deciziei președintelui și Consiliului Director.

În contextul actual, revista „Viața noastră” are un merit deosebit în promovarea actului de cultură, în condițiile când, zilnic constatăm, cu mare tristețe un nivel tot mai jos cultural al mass mediei românești și ne referim la acele publicații și televiziuni comerciale. Multe reviste de cultură autentice, de bună calitate au dispărut. Practic, cultura românească se află în mare suferință.

Înțeleg îngrijorarea unei foste vecine, profesoară pensionară și poetă, în prezent cu domiciliul în Iași, Anastasia Gîrneață care în volumul „Sufletul pământului”, apărut în anul 2006, în poezia „Televiziune” ne spune:

„Mă uit la televizorul nebun
Și nu știu cum să spun,
Că, leșii, are multe programe,
Pentru copii, tați și mame,
Dacă vrei să alegi o emisiune bună
Leși afară și te uiți la lună
Și începi a jale să urli
Precum câinii, nebunii,
Pentru că toate filmele
Cuprind acțiune
Cu și despre droguri și drogați,
Alcoolici, sex, violență și dezaxați.
Păi, cu așa programe educaționale,
Nu e de mirare
Că tineretul nostru o ia la vale.”

Prin editarea revistei „Viața noastră” și a unor acțiuni multiple de cultură și socializare complexă, Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad a devenit și un puternic centru cultural și tematica abordată ne dovedește acest lucru. Fie în proză, versuri și alte forme de exprimare, sunt prezentate teme foarte diverse: viața și creația unor personalități locale, naționale, activitatea acestora, știință, medicină, istorie, religie, aniversări, personalități ale muzicii, obiceiuri locale, mesaje, materiale diverse despre toate vârstele, poezii, epigrame, rebus, divertisment, evenimente interne culturale și sociale, etc.

„Viața noastră” a devenit un reper cultural și acest lucru se datorează, în primul rând, colectivului de redacție și tuturor colaboratorilor care se străduiesc fără a fi stimulați material să pună în discuție subiecte diverse, de un înalt nivel științific și cultural, care, prin citirea lor să ne ajute să devenim mai înțelepți și mai buni.

Fie ca de la un număr la altul, de la un an la altul revista „Viața noastră” să răspundă cât mai bine unor nevoi profesionale și de suflet tuturor vârstelor, acum și în viitor. Sunt convins că așa va fi.

O poveste de dragoste depănată pentru istorie

PROF. GHEORGHE BELEUZ
consilier C.A.R.P. Buhuși

O revistă este o fereastră a sufletului pentru o comunitate, o poveste de dragoste depănată nu doar pentru prezent, ci pentru posteritate.

În luna octombrie, revista „Viața noastră”, minunata revistă a Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad, sărbătorește un frumos număr de ani de la apariție. Sunt un cititor al acesteia și un admirator al activității C.A.R.P. Bârlad. Această aniversare este un nou prilej de a constata că acest C.A.R.P. are ca obiect de activitate nu doar sprijinirea materială a membrilor săi. Este preocupat și de orizontul socio-cultural al membrilor lui. Persoanele vârstnice sunt marginalizate, multe dintre ele ființează în regim de supraviețuire. Faptul că acest C.A.R.P. nu uită nici de oblojirea sufletelor unora, prin această revistă, este de-a dreptul minunat. Când citești în această revistă un articol despre o personalitate importantă, despre un om care-și strigă suferința sau își mărturisește speranța, despre o activitate a pensionarilor, sufletul începe să tresalte după alte legi: ale omeniei.

Acum câțiva ani, nu cunoșteam nimic despre C.A.R.P. Bârlad. După întâlnirile pe care le-am avut cu președintele Nicoalaie Mihai și cu angajații săi, dar și după ce am început să citesc revista „Viața noastră”, am fost plăcut impresionat de discursul uman, cotidian al acestei instituții. Este un dar de la Dumnezeu că în zona Bârladului s-au născut și au trăit un număr important de oameni de seamă: șefi de stat, creatori de artă, oameni de știință etc. Revista pensionarilor i-a prezentat și pe aceștia în paginile sale.

Cu un colectiv redacțional profesionist, iubitor de cultură, cu o susținere remarcabilă și din partea președintelui, s-a ajuns la această aniversare a revistei care apare în condiții grafice de excepție, are un conținut atractiv, divers, se bucură de aprecierea cititorilor.

Nota bene, revista are și sponsori: persoane fizice și juridice. Dar, mai ales, impresionează faptul că aceasta adună în paginile sale multe semnături ale unor oameni care știu că istoria locului are suflet și că a trăi înseamnă și a depăna tot felul de povești minunate despre cei care continuă să creadă că dacă suflet nu e, nimic nu e...

Felicitări redacției valoroasei reviste „Viața noastră”!

Felicitări grozavului președinte, domnul Mihai Nicoalaie, și tuturor membrilor C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad!

La mulți ani !

La aniversare

GHEORGHE CONSTANTIN

președinte C.A.R.P. Câmpulung Muscel, județul Argeș

Din vechea cetate de scaun a Basarabilor din Câmpulung Muscel, așezarea primei capitale a Țării Românești de către Basarab I după vestita luptă de la Posada (9-12 noiembrie 1330) împotriva armatei cotoptoare a lui Carol Robert de Anjou, salutăm inițiativa dumneavoastră de a reedita revista după reîntâlnirea cu cititorii săi din 2010. După cum am aflat, revista „Viața noastră” o publicație cu și despre pensionari și-a început activitatea călăuziți de motto-ul: „A îmbătrâni este un privilegiu, a îmbătrâni frumos este o artă” fapt ce a dus la apariția primului număr în anul 2004 din inițiativa președintelui anterior. Acum la „ceas aniversar” - se sărbătoresc cinci ani de la reeditare și 10 ani de la apariția primului număr, eveniment pregătit cu grijă și mai ales cu speranța că vă fi căutată și citită revista ce se adresează persoanelor vârstnice și nu numai.

Lucrul cel mai îmbucurător este faptul că autorii materialelor care apar în revistă sunt în cea mai mare parte pensionari, dornici de a împărtăși aspecte din viața lor și mai ales din activitatea pe care au desfășurat-o înainte de a se pensiona. În paginile ei bine structurate apar evocări ale unor mari personalități din zona dumneavoastră sau din afara ei, din diferite domenii: literatură, pictură, sculptură, muzică și mai ales istorie. Este de lăudat sprijinul nemijlocit al unor instituții de profil precum Casa de Cultură a Sindicatelor „George Tutoveanu,” Muzeul „Vasile Pârvan” și mai ales Centrul „Mihai Eminescu” fapt ce a dus la desfășurarea unor bogate evenimente culturale prin publicațiile lor în revista „Viața noastră”.

Demnă de remarcat este contribuția C.A.R.P. „Elena Cuza” la actul de cultură în orașul dumneavoastră. Este de lăudat faptul că Bârladul poate fi considerat și acum un centru cultural al Moldovei de Jos, vechi târg moldav, oraș ce a rămas întipărit în negura vremii datorită unor mari personalități ce au trăit sau au trecut pe aici: Alexandru Ioan Cuza, Alexandru Vlahuță, Nicolae Tonitza, Victor Ion Popa și alții.

Dumneavoastră, domnule președinte Nicolaie Mihai, v-ați făcut un crez mai ales din aprecierea și promovarea valorilor naționale și județene, de a duce mai departe arta și cultura românească autentică și europeană. Din discursurile dumneavoastră reiese mai ales faptul că țelul fundamental pe care îl urmărește conducerea, Consiliul Director al C.A.R.P. „Elena Cuza” îl reprezintă dorințele de netăgăduit care converg spre întronarea stării de mulțumire și mai apoi de apreciere a unei activități care nu ar fi posibilă fără participarea membrilor asociației.

Am urmărit cu profundă satisfacție modul cum ați coordonat lucrările Adunării Generale a C.A.R.P. „Elena Cuza” din 09.10.2014, momentul celebrării a 116 ani de la înființarea Casei și a 60 de ani de la reorganizare (1954) unde au fost alături de dumneavoastră și personalități județene.

Asociația C.A.R. Pensionari Câmpulung Muscel din județul Argeș (Consiliul Director împreună cu membrii asociației) urează

„La mulți ani” revistei „Viața noastră”, colaboratorilor și cititorilor revistei, precum și membrilor asociației, colectivului redacțional și nu în ultimul rând „La mulți ani” dumneavoastră domnule președinte Nicolaie Mihai. Așa să vă ajute Dumnezeu!

Mesajul Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor Fălticeni

Revista „Viața noastră”, pe care prin bunăvoința domnului președinte Nicolaie Mihai o primește și Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor din Fălticeni, este de departe (dintre toate publicațiile Caselor de Ajutor Reciproc a Pensionarilor din România) cea mai reușită revistă cu și despre pensionari.

La fiecare apariție, revista „Viața noastră” care datorită colectivului redacțional, dar și al numărului mare de colaboratori (din toate categoriile socio-profesionale) putem spune că este un eveniment așteptat cu drag de către toți cititorii nu numai din Bârlad, ci și de către membrii C.A.R.P.-urilor din țară care au privilegiul să primească trimestrial această revistă.

Ceea ce face atractivă această publicație este faptul că pe lângă activitatea Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza”, revista are un cuprins mai mult decât generos și aici mă refer la varietatea subiectelor abordate (știință, artă, cultură, istorie, protecția mediului, sănătate, probleme sociale, prevenirea infracționalității, dar mai ales patriotism local și național).

Acum la ceas aniversar, membrii Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor Fălticeni, prin Consiliul Director, mulțumesc conducerii Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad pentru revista „Viața noastră” pe care o primesc cu regularitate și pe care o citesc cu deosebită plăcere și urează colectivului de redacție, colaboratorilor, precum și tuturor cititorilor acestei prestigioase publicații „La mulți ani” și „Viață lungă!”

Consiliul Director al C.A.R.P. Fălticeni
Ion Aciubotăriței – președinte
Petru Poiană – vicepreședinte
Gheorghe Pădurariu - consilier
Mircea Ciobănașu - consilier
Vasile Ștefan - consilier

Deschizători de drum

IONEL HÂNCU

președinte Asociația C.A.R.P. Galați

Acum 5 ani la inițiativa unui colectiv inimos, nu altul decât Consiliul Director al Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor din Bârlad, a apărut într-un oraș cu o bogată activitate spirituală, revista „Viața noastră.”

Fără a avea pretenția că dețin informațiile corecte, susțin că la Bârlad s-a inaugurat un început de drum în activitatea C.A.R.P.-urilor în acest domeniu. Exemplul dumneavoastră, al bârlădenilor, a fost de bun augur pentru colegii de la Fălticeni, Hunedoara, Iași, Brăila și alții.

În teancul cu cele 23 de numere ale revistei apărute până în prezent, nu pot să nu remarc saltul cantitativ de la cele câteva pagini la început, la cele peste 90 de pagini ale ultimului număr, dar mai ales saltul calitativ, prin varietatea tematicilor abordate.

Echipa redacțională și numerosul colectiv de colaboratori, în cei 5 ani care se împlinesc de la prima apariție, au făcut adevărate minuni.

Din lectura tuturor numerelor apărute ale revistei „Viața noastră”, am remarcat că aceasta și-a propus să devină o tribună a persoanelor de vârstă a treia, tribună de la care să-și facă publice gândurile, bucuriile și durerile, problemele de fiecare zi, greutățile cu care se confruntă pensionarii.

Constat cu plăcere că în revista pensionarilor bârlădeni, sunt prezente în fiecare număr toate generațiile. N-au fost uitați înaintașii noștri, cei care au pus bazele societății actuale.

Revista „Viața noastră” este în același timp o tribună a experienței înaintate, în paginile sale am întâlnit prezentate aprofundat aspecte din viața tumultuoasă și activitatea Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad, care a constituit pentru noi, Asociația Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor Galați, un model de urmat.

Cei 110 kilometri care despart municipiile Galați și Bârlad nu m-au împiedicat pe mine și colegii mei, să fim părtași, participând la numeroasele manifestări organizate de Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad, de altfel reliefate și în paginile revistei, al cărei număr l-am primit de fiecare dată.

Acum când revista „Viața noastră” va împlini 5 ani de activitate, în numele celor peste 54.000 membri ai Asociației Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor Galați, îi dorim acesteia viață lungă, felicităm colectivul redacțional, iar colegului și prietenului nostru magistrat pensionar Nicolae Mihai, președintele Casei, succese pe drumul pe care a pornit.

La mulți ani revistei „Viața noastră”!

O revistă superbă

MIHAIL PUNGĂ

președinte C.A.R.P. Timișoara

De la privirea luminoasă a copilului până la cea obosită din spatele dioptriilor bunicilor toți ne încărcăm spiritul și ne îmbogățim cunoașterea buchisind slove așezate timid, cu dărnicie și cu dragoste între protectoare coperti de publicații.

Curajul de a oferi din preaplina sufletului o diversitate de teme: poezie, schițe și nuvele, dezbateri pe teme istorice, cinstirea înaintașilor politici și de cultură, spații acordate tinerelor condeie este egalat doar de curajul de a susține organizatoric și financiar superba revistă **Viața Noastră** a cenaclului Casei de Ajutor Reciproc „Elena Cuza” din Bârlad la aniversarea a 5 ani de apariții neîntrerupte.

Cronologic revista abia iese din copilărie, valoric însă **Viața Noastră** atât de încărcată de lirism se dovedește depozitara incontestabilă a valorii culturale care o recomandă viitorului imediat, dar și posterității.

Din depărtare, cu dragoste vă urăm să vă păstrați înțelepciunea de a ține în viață publicația, să-i mențineți valoarea ca să vă bucurați de o binemeritată recunoaștere a faptelor zilelor noastre.

La mulți ani, **Viața Noastră!**

„Viața noastră” oglinda Bârladului !

CONSTANTIN GRECU

Consilier cultural C.A.R.P. „Speranța” Hunedoara

Revista „Viața noastră” revistă de cultură a Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad este după părerea mea, ca o rază de lumină sfântă, pentru cei care participă la realizarea ei, pentru cei care, cu har și înțelepciune, pun în valoare arta și poezia, dar și istoria acestor meleaguri.

Din schimburile noastre culturale, reușesc de fiecare dată să aprofundez conținutul acestei reviste și rămân profund impresionat de măreția mesajului, de vibrația sufletelor celor care scriu și de ce nu, de dragostea și mândria lor față de C.A.R.P. și de oraș, dar și de istoria acestei țări!

Poeți consacrați, istorici, veterani de război, cu toții se „întrec” să redea cât mai frumos, într-o limbă curată, românească, din preaplina sufletelor lor, mărturia vie a propriilor trăiri, dar și despre cei care s-au jertfit pentru neam și țară! Viața nu este nici sărbătoare, nici doliu, este muncă și cei care acum sunt pensionari, prin activitățile culturale „cu noi și pentru noi” reușesc să-i dea o nouă dimensiune vieții, utilă și plăcută! Viața este ca și focul, nu se păstrează decât transmitându-se, prin dăruire, de la o generație la alta, cu acumulările în timp, spirituale și culturale! În decursul

timpului, această revistă a cunoscut o creștere a numărului de pagini, dar și o creștere calitativă, prin antrenarea unui număr tot mai mare de colaboratori, din diverse sectoare de activitate: învățământ, justiție, apărare, cu ecou tot mai mare în rândul cititorilor bârlădeni și nu numai, pentru că schimburile culturale cu celelalte C.A.R.P.-uri din țară, extind numărul de cititori! Și cum se spunea într-unul din articolele din revistă: „Viața noastră” este o revistă din care străbate efortul susținut al C.A.R.P. Bârlad de a construi pentru membrii ei o lume mai bună, mai frumoasă!

La ceas aniversar, în numele meu personal, dar și al colegilor mei din conducerea C.A.R.P. „Speranța” Hunedoara și a Cenaclului literar și de jurnalism „Victor Isac,” urăm revistei „Viața noastră” viață lungă! Subliniez faptul că de orașul Bârlad sunt legat prin toate fibrele că printre cei care semnează în revista dumneavoastră am mulți prieteni! Unul din ei este domnul președinte, Nicolaiie Mihai, sufletul colaborării noastre, pe care îl salut cu respect!

La mulți ani!

Evenimente

*Evenimentele ne dau încredere, posibilitatea comunicării
aceasta generând energia, viziunea lucrurilor.*

În urma vizitei din octombrie 2014 apreciez perseverența, curajul și nu în ultimul rând respectul pentru colaboratori ce se materializează în ajutorul și îndrumarea de care beneficiază.

Am avut bucuria de a fi participant la evenimentul aniversar cu ocazia împlinirii a 60 de ani de activitate.

Aici într-un colț minunat de lume pe care l-am iubit imediat cu tot ce înseamnă: oameni, obiceiuri, natura minunată. La fel de minunate, dar mai ales interesante și pline de esență au fost întâlnirile cu oameni dragi. Schimburile tematice au decurs pline de interes, sinceritate, prietenie, bună dispoziție, foarte dinamice și motivaționale.

Activitatea de organizare a serviciilor funcționale o apreciem ca bine gândită și în concordanță cu buna funcționare a activităților din sucursale.

Apreciez realizările pe care le are Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad, acestea fiind în slujba pensionarilor materializate prin cabinetele multiple și diverse, atelierele de care v-ați preocupat tot pentru a fi în folosul membrilor.

Activitatea dumneavoastră cultural artistică și recreativă este vastă și diversă. Sunteți preocupați permanent cu talent și responsabilitate. E minunat să vezi spectacolele pe care le inițiați.

Am fost impresionată de spectacolul festiv oferit de echipele artistice cu participanți din toate sucursalele. Participanții de vârste diferite inclusiv copii, de meserii diferite, talente, pasiuni, preocupări diverse aduc un plus de valoare în activitate.

Competițiile în sprijinul sănătății îndemnând la mișcare și la adoptarea unui stil de viață sănătos, precum și alte activități sunt minunat prezentate în revista dumneavoastră, „Viața noastră.”

Într-o formă cultural artistică de mare valoare sunt prezentate excepțional preocupările și activitățile dumneavoastră.

Principiul solidarității și întrajutorării, protecția socială de care Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad este preocupată permanent au dus la mărirea numărului de membri continuu.

Vă felicităm sincer, din toată inima!

Elena Chițu

Președinte al Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Omenia” Târgoviște

CASA DE AJUTOR RECIPROC A PENSIONARILOR PETRILA

„să ne rugăm pentru oamenii singuri și însingurați, care au nevoie de o mână întinsă cu dragoste, de o privire și un zâmbet care se furișează atât de greu până la inima lor tristă...”

Dar pentru asta, să nu uităm să le fim alături!

Cu prilejul sărbătorii a 117 ani de la înființare și a 61 de ani de la reorganizarea Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” și a împlinirii a 5 ani de la reeditarea revistei „Viața noastră”

Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor Petrila transmite sincere felicitări pentru activitatea deosebită a revistei „Viața noastră”, care trimestrial în ultimii ani am lecturat-o cu deosebită plăcere, descoperind materiale deosebite în cuprinsul ei.

Sunteți un exemplu de urmat!

ing. Borșa Martin
președinte C.A.R.P. Petrila

La mulți ani!

La ceas aniversar al revistei „Viața Noastră”, editată sub egida C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad, asigurăm conducerea asociației, colectivul de redacție, pe toți colaboratorii care dau viață acestui adevărat fenomen cultural că așteptăm cu nerăbdare fiecare apariție încercându-ne citind-o cu nesaț, de iubire de țară, patriotism, mândrie și demnitate națională.

Urăm viață lungă acestei reviste, pe bună dreptate numită publicație de cultură și viață, iar cititorilor ei multă sănătate și bucurie, alături de cei dragi.

La mulți ani revistei „Viața Noastră” și președintelui C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad, care este sufletul întregii activități desfășurate de asociație.

EC. DUDULEA ILIE
Președinte C.A.R.P. „Ana Aslan” Brăila

CEZAR TELESCU
președinte C.A.R.P. Suceava

„Viața noastră” - revista care popularizează viața și speranța pentru persoanele în vârstă

Pornind de la expresia „Mijloace de informare” constat că și revista „Viața noastră” aparținând Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad prezintă informații despre activitatea asociației, precum și din alte domenii.

Observ că de la reeditarea revistei aprobată prin Hotărârea Consiliului Director nr.209/21 septembrie 2010, apariția cu nr.2 avea 20 de pagini, iar în prezent nr.22 din iulie 2015 apare cu 91 de pagini.

Perioada reeditării revistei coincide cu alegerea noului Consiliu Director al Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad avându-l ca președinte pe distinsul, inimosul, neobositul magistrat pensionar Nicolaie Mihai, pe care personal l-am cunoscut pe 9 octombrie 2014 cu ocazia manifestărilor organizate cu prilejul împlinirii a 116 de ani de la înființarea și 60 de ani de la reorganizarea Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad.

Cu fiecare apariție am observat că numărul colaboratorilor a crescut, o contribuție deosebită aducând-o și colectivul de redacție al revistei.

În decursul celor cinci ani s-a observat o îmbunătățire a ținutei grafice, precum și o diversitate a temelor și domeniilor prezentate exprimate prin pagini literare, de divertisment, fotografii, evenimente religioase, politice, ale persoanelor vârstnice etc.

Organizația Națiunilor Unite prin Rezoluția nr.47/196/22.12.1992 a hotărât ca ziua de 17 octombrie să fie marcată ca „Ziua Internațională pentru eradicarea sărăciei,” inițiativă venită din partea unei organizații nonguvernamentale „Ajutor pentru toți dezmoșteniții sorții – Lumea a patra.”

Știm că persoanele în vârstă se află într-o situație apăsătoare

de nevoi, suferințe, neputințe, o anumită fragilitate fizică și psihică, singurătate, izolați și de multe ori respinși, neglijați de către cei care ar trebui să-i respecte pentru contribuția adusă în timpul activității depuse, fără acces la credite, servicii medicale de calitate, alte activități sociale de grup.

Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad reprezintă aproape singura oportunitate pentru satisfacerea celor menționate pentru persoanele în vârstă, acestea din urmă fiind mediatizate prin intermediul revistei „Viața noastră.”

Specifică activității C.A.R.P.-urilor o constituie și libertatea de adeziune, solidaritatea, absența acționariatului, lipsa orientării către profit, guvernarea democratică, independența și autonomia în procesul de management, principii care stau la baza mutualismului ce diferențiază aceste asociații de celelalte existente în peisajul public, elemente pe care le regăsim menționate și în documentele Comisiei Europene și Asociației Internaționale de Securitate Socială.

Toate aceste aspecte relatate au fost difuzate de către colectivul de redacție al revistei, dar și de către colaboratorii acesteia și de aceea recunosc că revista „Viața noastră” este una dintre cele mai mediatizate reviste ale unei Case de Ajutor Reciproc a Pensionarilor pe care am citit-o, atât ca volum, arie de cuprinde-re, conținut, domenii prezentate.

Personal simt că în acest colectiv redacțional există colaboratori ce încă posedă o vigoare a tinereții precum și acea implicare activă la apariția acestei reviste. Ca dorință nu aș putea spune decât să fie dusă mai departe această inițiativă recomandată și altor asociații de acest gen și așteptăm un alt cincinal al revistei cu tot mai multe prezentări.

O nouă înflorire

În echilibrul universal Dumnezeu a creat specii ce înfloresc în mod repetat, iar această înflorire aduce roade binecuvântate. Una dintre aceste specii este omul, care prin fapte puse în slujba binelui celorlalți, chiar dacă a ajuns la senectute, repetă primăvărată înflorire spre bucuria spirituală a semenilor.

În această paradigmă se circumscrie efortul Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad, care în urmă cu cinci ani înființa revista „Viața noastră”, o revistă ai cărei motto definește orizontul de așteptări al celor cărora li se adresează: „Speranța – tinerețea vârstei a treia.”

La ceas aniversar se cuvine să aducem un omagiu colectivului redacțional care se străduiește să ofere speranța celor cărora statul nostru ar trebui să le ofere recompensa – condiții în care să trăiască bucuria unei vieți împlinite, pentru că a fi bătrân nu este un epitet depreciativ, ci o calitate.

Felicitări, domnilor, și vă dorim din tot sufletul, atât redacției cât și revistei viață lungă și putere de a dăruți speranță în special celor fără de speranță.

Pentru prietenie fără sfârșit și cu profund respect,

IOAN IVAȘCĂU

președinte Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor Zalău

Gânduri de apreciere și onoare

În cinstea celebrării la 1 Octombrie – Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice, ne exprimăm întreaga conducere a Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor Turda devotamentul, dragostea, respectul și onoarea față de multiplele articole privind activitatea casei dumneavoastră, legătura sufletească față de cei care sunt la vârsta a treia ce se stabilește prin intermediul revistei „Viața noastră”. Cuvântul de apreciere față de pensionari al conducerii municipiului Bârlad, prefect, președinte al Consiliului Județean, primar, șef secție Poliție, exprimate în numărul 23 al revistei dovedesc strânsă colaborare ce există între instituția dumneavoastră și autoritățile locale.

Domnul președinte Mihai Nicolaie este un promotor neînsuflețit al revistei „Viața noastră”, un om dăruit a împlini aceste munci sufletești pentru bunicii noștri nu numai din zona Bârladului, ci și din Ardeal ce apreciază cu mult drag strădania sa.

Modul de prezentare a activităților realizate în urbea dumneavoastră este deosebit și plin de ardoare, recunoștință așa cum reiese din articolele acestei reviste, fapt ce ne face să considerăm că acest lucru ar trebui inițiat și în alte zone cu membri ai Caselor de Ajutor Reciproc a Pensionarilor.

Există atâtea moduri în care ne putem exprima dragostea față de persoanele vârstnice, încrederea în ei, în judecata și înțelepciunea lor.

Revista „Viața noastră” este o reușită care se ridică deasupra tuturor revistelor de profil.

Este un exemplu deosebit demn de a fi promovat și de alte comunități din țară.

Felicităm pe această cale întregul colectiv de redactare al revistei în frunte cu președintele Nicolaie Mihai, dorindu-vă sănătate, prosperitate și la mulți, mulți ani!

IOAN MOLDOVAN

Președinte C.A.R.P. Turda

La mulți ani !

Sunt onorat că am prilejul să-mi exprim un punct de vedere asupra conținutului, a formei grafice și a esteticii, a tot ceea ce am găsit în revista trimestrială „Viața noastră”, revistă de cultură a Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad, sora noastră mai mare, asociație dragă mie și colegilor mei din urbea în care a locuit marele nostru istoric Nicolae Iorga.

Folosesc acest prilej, adresându-mă membrilor și simpatizanților Casei din Bârlad, spunându-vă că Dumnezeu v-a binecuvântat cu un Președinte și un Consiliu Director care de fiecare dată au venit în sprijinul tuturor membrilor săi, pentru ca traiul zilnic să vă fie cel puțin decent.

De fiecare dată de la venirea la conducerea asociației a domnului magistrat pensionar Nicolaie Mihai, am primit revista „Viața noastră” și ne-am bucurat de forma grafică și mai ales de conținutul acesteia plin de învățăminte pentru generația vârstei a treia și nu numai.

Popularizarea serviciilor sociale, a măsurilor de protecție socială, a problemelor organizatorice, a activităților cu caracter cultural și sportiv sunt câteva din acțiunile și activitățile pe care și noi le-am preluat și organizat în anii anteriori și cu care astăzi ne mândrim.

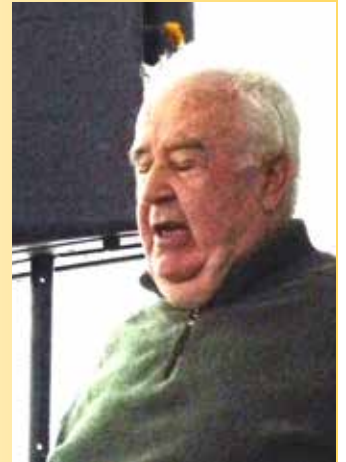
Personal, de fiecare dată am citit conținutul revistelor cu deosebită atenție și m-am bucurat de tematica bogată și variată a acestora, de ilustrații colaboratori pe care sincer mi-i-aș dori și eu.

Transmit domnului Președinte că la împlinirea a 60 de ani de la înființarea asociației noastre în iunie 2016, vom edita și noi revista „Armonie și Speranță” și nu în ultimul rând vă adresez de pe acum invitația de a ne fi oaspete.

Nu vreau să închei aceste rânduri fără să amintesc de stima, respectul și prețuirea ce o am față de salariații din sânul asociației „Elena Cuza” Bârlad cu care a-ți realizat minunățiile pe care le-am văzut atunci când ne-am deplasat la dumneavoastră în schimb de experiență și în final să vă doresc dumneavoastră, colegilor și colaboratorilor și nu în ultimul rând revistei „Viața noastră” un LA MULȚI ANI cu bucurii, sănătate și tot binele din lume.

EC. CONSTANTIN SĂVULESCU

vicepreședinte al Federației Naționale „Omenia”
președinte al Asociației „Armonia” Vălenii de Munte

La ceas aniversar

Cu ocazia aniversării revistei „VIAȚA NOASTRĂ” transmitem admirația noastră colectivului de conducere al Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” din Bârlad, care duce o nobilă muncă de ajutorare socială, fiind mentori culturali ai persoanelor vârstnice.

Cu adevărat această revistă reprezintă o tribună a bunului gust, având darul de a picura în sufletele cititorilor vârstnici bucuria creațiilor literare, a muzicii, a tradițiilor strămoșești, a sentințelor educative adresate urmașilor, fiind în același timp o lecție demnă pentru generațiile mai tinere.

Se regăsesc în revistă modele etice ale moralei creștine transpuse în gesturi de adevărată „omenie,” frumusețea inimitabilă a tradițiilor populare strămoșești cu prilejul sărbătorilor îndrăgite ale poporului român, bucuria de a exprima prin cântec și joc energiile declanșatoare ale vârstnicilor – adevărate pilde de vitalitate, care dovedesc vigoarea noastră națională, prin muncă și cultură.

Sunteți un model de trăire sufletească pentru noi cei din Argeș, dar și pentru cei care citesc revista.

Dorim colectivului redacțional al revistei „Viața noastră” cât și colectivului de muncă al Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” din Bârlad, multă sănătate, forță creatoare și rezultate redutabile în nobila muncă de protecție socială a persoanelor vârstnice.

La mulți ani !

PROF. ING. APOSTOL ZAMFIRA,
Președinte al C.A.R. Pensionari Curtea de Argeș
împreună cu colegii de muncă

Către Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad

Prin grija prietenului meu din totdeauna, Sergiu Coloșenco, primesc aici în Oltenia, revista „VIAȚA NOASTRĂ,” editată de Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad. De fiecare dată sunt încântat s-o citesc și mă bucur că există un C.A.R.P. din România care se ocupă de bucuriile și, mai ales, de necazurile celor vârstnici și mai cu deosebire de cei nevoiași. Eu cred că nici C.A.R.P. Craiova nu editează asemenea revistă. Am citit de-a lungul timpului articole interesante, chiar dacă au un caracter local, care m-au emoționat.

Sunt cititor de poezie... În revista dumneavoastră sunt publicate nenumărate poezii scrise de pensionari care nu au veleități literare, dar bine faceți că le puneți în paginile revistei. Nu-i așa, tot românul s-a născut poet... La vârsta pensionării ne aducem aminte de cei dragi și dispăruți... și vrem să evocăm clipe de neuitat. Din ultimul număr, 23, poezia **Bunica mea** m-a emoționat până la lacrimi. Eu dacă aș fi avut posibilități materiale, bunicii mele paterne i-aș fi ridicat statuie pentru tot ce a făcut nepoților. Nu-i uitați pe copiii care în felul lor își aduc aminte de bunici... fie în scris sau pictând. Este bine că publicați epigrame și cuvinte încruciate, care sunt recomandate la vârsta senectuții chiar de către medicii gerontologi. Și, slavă Domnului, Bârladul are destui rebusiști. Chiar Sergiu este un rebusist redutabil, cunoscut în toată țara.

Știu că mai apar reviste specializate pe diferite domenii în Bârlad. Și acestea sunt remarcabile, surprinzător de interesante.

Vreau să aduc mulțumiri conducerii C.A.R.P. Bârlad care ostenește la editarea acestei reviste, echipei redacționale (știu că nu este așa de ușor să apară o asemenea publicație) și, nu în ultimul rând, numeroșilor sponsori, care din puținul lor vă sprijină în acest demers publicistic pentru pensionari. Revista apare în condiții grafice remarcabile și pe hârtie de bună calitate.

Aveți toată considerația mea și de-abia aștept următorul număr, probabil de sărbătorile de iarnă.

GHEORGHE NEMEȘ,
Siliștea Crucii – Dolj

Și felicitări pentru denumirea C.A.R.P. Bârlad, prima Doamnă a primului Domnitor modern pământean, și el tot bârlădean.

„Viața noastră” și-a găsit drumul...

Când toamna ne surprinde cu darurile sale, la vremea în care ciorchinii strugurilor se fărâmă în cea mai dulce licoare, iar gutuile își păstrează „puful inocenței” pentru a privi din ferestre pe geam, aniversăm încă un an de apariție a revistei „Viața noastră”.

Această revistă de cultură și viață a Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” din Bârlad, a văzut lumina tiparului pentru prima dată în toamna anului 2004 și fiind la vârsta la care tânjește după fascinația adolescenței a sufletelor curate, și-a găsit drumul spre cititorii săi. Cu frumusețea privirilor senine ea aduce candoarea versurilor pline de taină, gândul înțelept al senectuții, dar și momente încrustate „pe răbojul istoriei”, care ne umplu sufletele de mândrie și cutezanță. Eroii neamului sunt mereu prezenți în conștiința românilor și ceea ce putem, prin străduința noastră, este ca noi să rânduim „cărămizile” timpului, la temelie magnificului imbold eminescian: „La trecutu-ți mare, mare viitor!”

Cu pledoarii pentru frumusețe, respect și înțelepciune „Viața noastră” merge înainte, ea depășind linia orizontului bârlădean, cu aprecieri din cele mai concludente. Iar când se cuibărește tristețea în suflet, tot „Viața noastră” adună sclipirea multor zâmbete prin „acul” strecurat în patru versuri!

Fiind „însăși viața”, dorim frumoasei reviste „Viața noastră” să ne călăuzească în continuare pe drumul pe care merge cu spor și mult folos înainte!

ION MORARU

Unică în lumea pensionarilor din România, „Viața noastră” este o revistă specială: după vârstă, o așezăm în grupa mare la grădiniță; după conținut, este în mod cert absolventă cu „Magna cum laude” a unei facultăți de litere, colectivul de redacție are un masterat în științe multidisciplinare, iar conducerea Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad și-a susținut cu brio dizertația de doctorat în managementul actului de cultură.

Cititorilor revistei le adresez distihul: „Pensia vă fie lungă,/ Tristețea să nu v-ajungă!”

VIVAT, CRESCAT, FLOREAT
„VIAȚA NOASTRĂ”!

NELU VASILE
Turburea, jud. Gorj

Stimate domnule Nicolaie Mihai,
Dragi prieteni,

Sunt unul din prietenii constanți ai Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” din Bârlad, asociație cu performanțe deosebite și vastă experiență în slujba a peste 30.000 de pensionari. Vă cunosc în detaliu activitatea încă din octombrie 2004 când am participat la manifestarea de sărbătorire a 50 de ani de activitate în slujba pensionarilor.

Eram președinte al Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Speranța” Pucioasa ales de 2 ani în căutare de **modele de urmat**. Vizitând Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor Bârlad am rămas mut de admirație față de realizările de atunci din care reamintesc trei cabinete stomatologice, medic internist, medic oftalmolog, laborator pentru analize medicale, cerc literar, ateliere de croitorie, cizmărie, frizerie, coafor, tâmplărie, etc.

În intervalul de timp scurs până în anul 2014 când am fost invitat și am participat cu o delegație de la Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Speranța” Pucioasa la sărbătorirea celor 60 de ani de activitate am avut prilejul să vă vizitez constatând an de an progrese însemnate în activitatea dumneavoastră.

Apreciez creșterile calitative ale activității dumneavoastră și în mod special modul în care v-ați gândit să organizați serviciile funcționale pentru deservirea pensionarilor de asemenea, în paralel cu aceasta a-ți consolidat activitatea și în sucursale. Am participat cu multă emoție și entuziasm la spectacolul festiv oferit de echipe artistice provenind de la toate sucursalele.

Sunt la curent cu toate preocupările dumneavoastră prin intermediul revistei „Viața noastră” revistă excepțională, UNICAT printre preocupările asociațiilor de tip Case de Ajutor Reciproc a Pensionarilor.

Am intrat în posesia monografiei Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad care ilustrează evoluția asociației de – a lungul anilor. Datorită realizărilor de excepție Casa a câștigat tot mai mulți adepți, politicile de protecție socială promovate în spiritul principiului solidarității și întraajutorării generațiilor de pensionari s-au diversificat.

Consiliul Director și în special președintele domnul Nicolaie Mihai au decis organizarea unor activități social-culturale menite a le induce vârstnicilor sentimentul de implicare în viața comunității în care își duc traiul zilnic pentru a nu se simți singuri și marginalizați.

Vă felicităm din toată inima, să ne vedem sănătoși, cinstite celor vrednici.

Cu stimă și considerație,

DRAGOMIR DIACONESCU

Președinte C.A.R.P. „SPERANȚA” Pucioasa

Viața noastră - un proiect având trecut, prezent și viitor

ALINA NĂSUI, IONELA ȘOITU

Sucursala Șuletea

Doar câteva din instituțiile înființate cu scopul satisfacerii cerințelor cotidiene ale cetățenilor, reușesc „să-și depășească condiția utilității comune (...), ies din sfera banalului exersat, cu folos, perioade îndelungate, impunându-se printr-un corolar de activități vizibile atenției celor slujiți, dar și localității în care își afișează «marfa»”. Iată, binemeritat, poziționată în peisajul socio-cultural local, în preambulul monografiei, *Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza”*, autori Gheorghe Gherghe și Nicolaie Mihai, de către reputatul profesor bărlădean, Gruia Novac. Una dintre „perlele” asociației, revista bineștiută azi de bărlădeni, *Viața noastră* - proiect și împlinire a președintelui Nicolaie Mihai - începând cu anul 2004, devine o publicație cu greutate, onorată de aportul constant al colaboratorilor prestigioși pe care îi vor descoperi, ediție de ediție, cititorii. Creând și punând în scenă permanent, evenimentele, spectacolele devin o permanență în spațiul bărlădean, transformând o simplă instituție financiară nebanară „în reper, în focar nu numai de sprijin și protecție, ci și de cultură de masă” - constata, în prefața monografiei Casei, Gruia Novac.

În 2004, inițiativa președintelui de la acea vreme, Gheorghe Tănase, de a înființa o revistă a asociației, devenea primul pas al unui proiect care, în timp, va deveni permanentă în existența urbei. Primul număr al *Vieții noastre* a apărut în 2004, la 8 octombrie, când se sărbătoreau 50 de ani de la înființarea instituției. Având o copertă nostalgică, pe care regăsim imagini ale Bârladului de odinioară, numărul de debut al publicației evidențiază, prin articolele scrise de angajați și membri ai Casei, necesitatea și utilitatea unei astfel de instituții, apreciată și respectată de cititorii, nu puțini, ai periodicului bărlădean.

Anvergura intelectuală a colaboratorilor, colectivul redacțional motivat să aducă în fața cititorilor materiale de interes pentru publicul țintă, dau astăzi, la cinci ani de la momentul „renașterii” publicației sub conducerea părintelui ei spiritual, domnul Nicolaie Mihai, o notă de mare prestigiu, orașul Bârlad primind cu ocazia fiecărui nou număr, semnul vitalității sale, dovada vie a faptului că societatea bărlădeană ființează pe frecvențele înalte ale culturii și civilizației. Spre cinstea organizatorului, fiecare dintre evenimentele culturale organizate sub patronajul său a primit, pe scenele orașului, reprezentanți ai diverselor comunități, mai mici și mai mari din întreg județul Vaslui și din țară. Riscând mult să oitem apariții importante, amintim ocazii care au adus de o parte și de alta a luminii reflectoarelor mii de bărlădeni, sute de artiști, mulți dintre ei de renume românesc și internațional: „Tinere vârstare”, „Visând la dansul fulgilor de nea”, „Toamna amintirilor”, „Simfonia toamnei”, „Copilărie, floare de lumină”, „Colinde, colinde ...”, „Femeie-cântec, floare, patimă și rază”, „Copiii, zâmbetul etern al României”, „Floriile și Paștile”. De asemenea, paginile prețioasei reviste au fost tribună

de promovare pentru nenumărate și diverse evenimente: lansări de carte - „De Florii în țara lui Iisus” de Dorina Stoica, centenare - Ștefan Malanca; medaloane profesori locali (Neculai Ghețău, Gruia Novac); altele sunt, pe rând: succinte monografiile ale unor localități/comune județene precum: două sate Măscurei din ținutul Tutovei, Frunțișeni, Băcani; articole cu învățături și reflecții religioase. Acestea din urmă, în mare parte, aparțin lui Andrei - Nicolae Mihai, căruia instituția, dar și cititorii dorim să îi dăruim jerbe de mulțumiri pentru satisfacțiile nenumăratelor activități culturale și civice de înaltă ținută despre care știm că sunt și opera domniei sale.

Ineditul paginilor rezervate divertismentului și lui Serghei Coloșenco, care în 2005 era cel mai prolific rebusist din România, cu peste 7.000 de careuri și 1.500 de probleme de enigmatică, au fost și sunt obiectul interesului publicului cititor.

În 2010, printr-o Hotărâre a Consiliului Director al Casei, în fruntea căruia se afla acum magistratul Nicolaie Mihai, s-a luat decizia reeditării revistei trimestriale cu ocazia Zilei Internaționale a Vârșnicilor, serbată și de pensionarii din Bârlad pe 1 octombrie. Scopul acesteia îl găsim prezentat pe coperta interioară a nr. 2: a evidenția activitatea Casei, sub toate aspectele, a agențiilor din subordine, a salariaților acesteia, precum și a membrilor ei.

În acest context, președintele Nicolaie Mihai va fi o prezență activă în paginile revistei, obișnuindu-i pe cititorii cu mesaje pline de optimism, de vitalitate, de gânduri bune adresate pensionarilor și altor categorii de cititori, membrilor instituției pe care o conduce, cu ocazia sărbătorilor creștine din timpul anului, de Ziua Vârșnicilor, sărbătorită de instituție în spiritul respectului pentru vârsta înțelepciunii, în fiecare an. În nr. 3, apărut în decembrie 2010, într-un articol intitulat „Toate eforturile pentru un viitor mai bun”, Nicolaie Mihai prezintă activitatea C.A.R.P. Bârlad, desfășurată în beneficiul persoanelor vârstnice și impresionanta listă a serviciilor pe care instituția le pune la dispoziția membrilor săi: cabinete stomatologice, de tratament, ecograf, oftalmologie, reflexoterapie, cosmetică, masaj cu pietre de jad, ateliere de croitorie, tâmplărie și frizerie, în care au fost angajați pensionari, încurajând astfel viața activă și productivă în rândul persoanelor de vârstă a treia.

C.A.R.P. Bârlad își răsfășă membrii cu o serie de simpozioane pe teme istorice și de sănătate, dar și activități cultural-artistice și recreative. S-au organizat concursuri sportive de tenis de masă, șah și cros, ai căror protagoniști au fost, desigur, persoanele vârstnice. În octombrie 2010 are loc, pe holul de la etajul al doilea al clădirii, o expoziție de caricatură, donată de Viorica Ghenghea, cu personaje hazlii și texte pline de umor. „Nu este suficient să ne hrănim trupul, ci trebuie să ne hrănim și mintea și spiritul, ca să fim pe deplin împliniți” afirma autoarea expoziției și aceasta pare a fi și deviza C.A.R.P. Bârlad.

Articolele despre personalități marcante ale istoriei noastre, majoritatea trăgându-și obârșile din târgul Bârladului, ori cu ocazia unor evenimente importante, semnate de profesorul de istorie Maria Marin, ocupă un spațiu amplu în fiecare număr al publicației. Sunt evocate figuri reprezentative ale românilor precum domnitorul Alexandru Ioan Cuza și, patronul spiritual al instituției, Elena Cuza: „o femeie care și-a iubit și și-a respectat soțul, a fost iubită de popor, dar a suferit mult”; alte personalități: Avram Iancu, Gheorghe Gheorghiu-Dej, Carol I de Hohenzollern Sigmaringen. Au făcut obiectul interesului cititorilor, în timp, articole aniversare pe tema Unirii Principatelor sau cu ocazia zilei de 9 mai, sărbătoare cu multiple semnificații: Ziua Independenței, Ziua Victoriei și Ziua Europei.

Neuitând să cinstească fii de seamă ai orașului, paginile *Vieții noastre* sunt primitoare pentru articole precum cele ale lui Iorgu Gălățeanu. Acesta, într-un articol închinat lui Gruia Novac, acestui reprezentant de seamă al culturii bârlădene, la aniversarea a 77 de ani, îl prezintă pe „scriitorul cu varii contraste, cele multe și bune reușind să te bucure, să-ți descrețească fruntea precum umbra tainică a stejarului după o zi de trudă pe coclauri străine”, „omul cu voluptate spirituală de falnic stejar”. Iată-l pe prestigiosul profesor lansând întrebarea: „Unde sunt dascălii haretieni?” și reclamând decăderea școlii noastre, a comunității deopotrivă. Amintește celor chemați să educe generații că „un profesor adevărat nu are nicio clipă a se rușina de viața lui în raport cu scopurile și orarul școlii, dacă are conștiința efortului de participare la ridicarea unei construcții”. Dragostea pentru copii și-a declarat-o într-un articol aniversar, cu ocazia zilei de 1 iunie în 2012, *Ziua Internațională a Copilului*, criticând interesul scăzut pe care îl manifestă aleșii neamului pentru viitorul copiilor și educația acestora. Numeroase sunt temele pe care le propune, de-a lungul aparițiilor *Vieții noastre*, diverse, dar esențiale pentru existența noastră: tradiții, obiceiuri, creștinism, conflictul dintre generații ș.a.

Ioan Staș, colonel în rezervă, colaborator constant al revistei, publică versuri ce însuflețesc cititorii de toate vârstele: *De ziua casei noastre, Răsărit de soare, Mi-e dor de mine, Amintiri, De ziua Unirii, De ziua femeii, Emoție de cititor, Plugușor pentru pensionari* etc.

Reprezentanți de seamă ai Poliției bârlădene, Vasile Chelaru și Marinela Gâlcă, onorează revista bârlădeană cu istorisiri reale despre curaj, noblețe, recunoștință.

Neculai Ghețau evocă personalități bârlădene ale muzicii, dar vorbește și despre George Enescu „cel mai de seamă muzician român, tălmăcitorul fidel al firii și sensibilității poporului nostru”, opera sa fiind tipărită, imprimată și răspândită în întreaga lume. Dintre muzicienii locali amintește, în nr. 9 al revistei, pe Eugen Bulbuc – dirijor și înaintaș al muzicii corale bârlădene – cel care a înființat Societatea Muzicală „Armonia” și „Filarmonica”, dar și Corul Bisericii Domnești din Bârlad.

Profesorul Gheorghe Gherghe realizează, în numerele 9, 10 și 11 prezentări ale istoricului bisericilor din Banca, Fedești și Grăjdeni. Mergând până la îndepărtate date ale înființării acestora, sprijinit în efortul său de colaboratori inimoși - Doinița Grigore, Sidonia Elena Diaconu sau Neculai Apostol - autorul oferă date prețioase despre lăcașurile de cult în care românii împrejurimilor își găseau liniștea și se apropiau de Dumnezeu încă din cele mai vechi timpuri.

Intenția de exploatare a gazelor de șist în zona Bârladului a tulburat tihna localnicilor, provocând reacții publicate și în paginile revistei noastre. Onorând demnitatea, dar și comunitatea, președintele Casei, Nicolaie Mihai s-a alăturat Grupului de Inițiativă a Societății Civile (GISC) și a participat la

diferite acțiuni de protest, atât în zona noastră, cât și în Dobrogea, fiind prezent la mitingul organizat pe 19 mai 2012 la Constanța. În nr. 8 al revistei, din iunie 2012, prof. univ. dr. ing. Vlad Codrea de la Universitatea „Babeș Bolyai” din Cluj, realizează o analiză amplă a acestui fenomen al exploatarea gazelor de șist în România, prin metoda fracturării hidraulice. Specialist în domeniu, Vlad Codrea oferă date prețioase despre ce înseamnă gazele de șist, menționând avantajele, dar mai ales pericolele la care este expusă populația în cazul folosirii metodei de fracturare hidraulică, criticând caracterul secret al negocierilor duse de statul român cu societatea americană.

În perioada iulie 2013- iulie 2015, revista bârlădeană a C.A.R.P. și-a continuat activitatea, însă, ediție de ediție, cu materiale prețioase despre viața urbei bârlădene și a instituției. Astfel, în fiecare dintre numerele apărute în această perioadă, conducerea și personalul asociației au făcut posibil ca „Viața noastră” să apară, bucurând bârlădenii, și nu numai, cu prezentări ale manifestărilor culturale, sportive, religioase, social-civice. Urmărind suita de evenimente create în ultimii ani, concretizate și în recenzii ale acestora, înțelegem că valorosul colectiv al asociației ce patronează „Viața noastră” și-a asumat mult mai mult decât furnizarea de programe și ediții. De remarcat, evenimentele culturale organizate de C.A.R.P. Bârlad, în ultimii ani, ce și-au propus încurajarea și promovarea manifestărilor culturale în satele din zonă, integrându-le în programele planificate și făcând din multe dintre aceste manifestări permanente pe scenele bârlădene și în paginile revistei: Grupul de dansuri „Hora”, Ansamblul folcloric „Mugurelul”, Grupul „Crizantema”, Grupul de dans ritmic „Dolls”, Grupul „Voioșii” din Fedești, Corul „Axios” al Protopopiatului Bârlad, Grupul folcloric „Răzeșii” din Pogonești, Grupul folcloric „Rapsozii Ivestilor” și mulți alții.

Cerând iertare tuturor celor mulți și valoroși colaboratori ai frumoasei publicații, nepomeniți aici, autorii acestor rânduri exprimă un gând de mulțumire și prețuire sinceră cititorilor din prezent ai C.A.R.P. Bârlad, colaboratorilor și cititorilor: Boabe din spicele simțirii și trudei fiecăruia dintre dumneavoastră fac din *Viața noastră* un proiect împlinit, cu trecut, prezent și viitor! La mulți ani, C.A.R.P.! La mulți ani, *Viața noastră*!

Zbor alb

Bună dimineața,
zbor alb de pasăre frumoasă,
adunat într-o clipă de repaos,
la fereastra privirilor tale!

Bună dimineața!
gând frumos,
cu care știi să îmbraci bucuriile,
unei zile de vară!

Bună dimineața!
zic,
preaplinului tău de armonii
și-ți dăruiesc
aripa zborului meu,
ca să-ți ocrotească liniștea!

DUMITRU BARĂU

Din volumul *Anotimpul visării*, Editura Zeit, Brăila, 2009.

Cultura bărlădeană la braț cu pensionarii

PROF. VIRGIL GIUȘCĂ

Jubileul celor 5 ani de existență a revistei „Viața noastră” constituie un prilej de sărbătoare spirituală pentru coordonatorii acesteia și pentru conducerea Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” în frunte cu președintele său magistrat pensionar Mihai Nicolaie, dar sărbătoarea este deopotrivă pentru cititorii acestui produs cultural. Președintele C.A.R.P. trebuie felicitat și pentru abilitatea cu care a reușit să constituie un colectiv de redacție în care să se găsească împreună, cei mai valoroși intelectuali și scriitori din orașul nostru și nu numai, precum și a unor colaboratori, acest lucru făcând ca publicația sărbătorită să se impună în peisajul culturii bărlădene, zonale și chiar naționale.

Conducerea C.A.R.P. Bârlad merită cu prisosință apreciată și pentru spectacolele organizate, pentru lansările de carte, dezbaterile pe teme culturale, situându-se alături de instituțiile de specialitate profesionale din municipiu specializate pe aceste domenii.

La mulți ani REVISTEI la cei 5 ani de existență, dorindu-vă și dumneavoastră, creatorilor să trăiți până când și nepoții actualilor pensionari să ajungă să aibă acest statut.

Regret mult faptul că un accident al vieții mă frustrază de plăcerea de a fi și fizic alături de dumneavoastră în diverse ocazii, dar mai ales acum la acest jubileu.

Transmit gândurile cele mai bune tuturor celor care sper să-mi mai fie prieteni, tuturor celor care fac să apară această revistă și cititorilor acesteia le doresc cu acest prilej **La mulți ani și multă sănătate!**

LA CEAS ANIVERSAR

PROF. ZÎNA TĂMĂȘANU

Aniversarea a 5 ani de la reparația revistei „Viața noastră” îmi oferă posibilitatea de a-mi exprima admirația pentru felul cum a crescut în ultimii ani acest „copil” al Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad atât cantitativ (de la câteva pagini până la circa 100 de pagini), dar mai ales **calitativ**.

Editarea sau reeditarea unei reviste de talia celei despre care vorbim implică efort material și intelectual deosebit și reprezintă un **act de cultură** care contribuie în final la educarea și instruirea cititorilor și îmbogățirea lor spirituală ceea ce cred că răsplătește efortul depus și aduce mulțumirea așteptată.

Revista a devenit „purtătorul de cuvânt scris” al gândurilor, speranțelor, realizărilor profesionale, a unor lucrări literare, dar și de divertisment sub condeul unor intelectuali și oameni iubitori de cultură din Bârlad, din țară și chiar de peste hotare.

În paginile ei, cititorii iau cunoștință despre omagierea unor personalități bărlădene, dar și a culturii române din toate domeniile, descoperă biografii, medalioane, epistole, evocări, comemorări, descoperă viața unor oameni, eroi ce și-au sacrificat viața pentru binele acestui pământ și a acestui popor ce pot fi exemple pentru generațiile actuale.

Paginile revistei oferă informații despre sănătate, tratarea unor afecțiuni, despre natură și protejarea mediului înconjurător, despre activitățile sportive și recreative, despre tinerețe și bătrânețe, despre locuri frumoase din țară și străinătate unde își pot trata anumite afecțiuni sau se pot recrea și încânta sufletul, găsesc explicații legislative și juridice despre cum să-și câștige anumite drepturi, dar și documentare despre locuri și evenimente spirituale și religioase.

De la număr la număr apar noi rubrici pe diverse teme deosebit de interesante cum ar fi: **Tinere personalități bărlădene, Personalități ale muzicii, Povești de viață, De vorbă cu ..., Destinații de vacanță, De-a lungul unui an ..., Tinerețe fără bătrânețe, Să ne cunoaștem eroii, SOS – Planeta Pământ**, și lista poate continua.

Pentru toate acestea merită felicitat colectivul, comitetul de redacție, alcătuit din oameni pricepuți, intelectuali de înaltă clasă care depun **muncă, minte și suflet** în tot ceea ce fac: domnii profesori Gruia Novac, Serghei Coloșenco, magistrat pensionar Nicolaie Mihai, dar merită felicitări și colaboratorii care își rup din timpul lor și redactează materiale pe care le pun la dispoziție revistei și cititorilor dornici de lectură. Revista apare într-o realizare grafică de excepție și tehnoredactarea de asemenea, fiind meritul lui Bogdan Arțene – tehnoredactor.

În anul anterior, 2014, când s-au sărbătorit 60 de ani de la reorganizarea Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad invitații au rămas încântați de modul de organizare și de activitatea Casei și au propus: „Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad să primească locul I pe țară împreună cu președintele Nicolaie Mihai.” Cred că același loc îl merită și revista „Viața noastră” între revistele din același domeniu și de aceea îi urez Mulți ani și activitate bogată.

Oameni și fapte în paginile revistei „Viața noastră”

ÎNV. DUMITRU ANDREI

Prin Hotărârea nr.209 din 21 septembrie 2010 Consiliul Director al Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor “Elena Cuza” Bârlad hotăra printr-un articol unic “reeditarea revistei “Viața noastră” cu ocazia Zilei Persoanelor Vârstnice – 1 octombrie 2010.”

S-au scurs de atunci nu mai puțin de 5 ani, timp în care s-a ajuns de la numărul 2/octombrie 2010 la numărul 23/septembrie 2015. În acest răstimp Consiliul Director a rămas același, fapt ce dovedește că cei cinci membri ai acestui consiliu în frunte cu domnul președinte Nicolaie Mihai, receptivi la nevoile membrilor Casei, au acționat strâns, uniți în scopul satisfacerii aspirațiilor de natură economică, socială și culturală a persoanelor de vârsta a treia, în primul rând, și nu numai.

Încă de atunci, octombrie 2010, au început să se desfășoare și activități culturale și sportive. Cu ocazia zilei de 1 octombrie – Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice – conducerea Casei organizează un program derulat pe durata a 6 zile care s-a încheiat cu un frumos spectacol în sala de conferințe, unde a participat un număr însemnat de membri ai Casei.

S-a acordat încă de atunci o atenție deosebită sportului, mișcării, astfel că în 28 noiembrie 2010 cu ocazia Zilei Naționale a României s-a desfășurat *Crosul pensionarilor* pe distanța de 1.000 metri. La data de 1 decembrie 2010, s-a organizat *Cupa 1 decembrie la tenis de masă*, la concurs participând pensionari și pensionare, pe categorii de vârstă cât și un *concurs de șah*, câștigătorii fiind răsplătiți cu diplome și tricouri.

Așa cum am afirmat puțin mai sus paginile revistei au acordat spațiu și pentru copii, astfel că în 2011 de 1 iunie – Ziua Copilului apare un număr special, un supliment al revistei “Viața noastră” dedicat copiilor și se organizează pentru prima dată de către C.A.R.P. un spectacol ce a cuprins cântece, poezii, dansuri. Din paginile acestui supliment am reținut următoarele versuri:

“Oh, ce dor îmi e de basme,
De vise și bucurii,
De Ilene Cosânzene
Și de zumzet de copii!

Dar acum, stai și citești
Într-o carte fermecată,
Cum erai și tu copil,
Și zâmbești ca altădată...”

(**Cristina Mihaela Hriscu** – instructor sportiv)

De-a lungul celor 5 ani s-au organizat multe alte momente festive culturale și sportive dedicate copiilor, aceste activități fiind relatate în paginile revistei. Astfel că, numărul 21 din iunie 2015 cuprinzând un număr de 75 pagini frumos ilustrate a fost dedicat în întregime copiilor, activităților organizate, desfășurate cu ei, revistă pe coperta căreia era scris “Copiii noștri, zâmbetul etern al României”.

Suntem de acum în martie 2012 și formațiile artistice înființate din inițiativa domnului președinte Nicolaie Mihai (grupul coral “Crizantema”, taraful “Junii Bârladului”, ansamblurile de dansuri populare “Hora” și “Mugurelul”) au susținut spectacolul “*Sărbătoarea primăverii*,” dovedind faptul că implicarea vârstnicilor și nepoților acestora poate aduce o undă de proșpețime în viața culturală a urbei.

Spre sfârșitul anului, 15 decembrie 2012 este organizat spectacolul “*Înmiresmate sărbători de iarnă*” dedicat Crăciunului și Anului Nou. Pe afișul acestui spectacol apăreau ansamblul coral “Crizantema”, grupul coral “Steluțele” de la Școala Gimnazială “Principesa Elena Bibescu” Bârlad, grupul folcloric “Răzeșii din Pogonești” și teatrul folcloric “Vălăret” Voinești. Pentru “Răzeșii din Pogonești” este un început al unei colaborări frumoase care a continuat pe parcursul anilor.

Ziua de 1 iunie 2013 a prilejuit organizarea spectacolului “*Tinere vlăstare*” - un spectacol special, plin de gingășie și diferite surprize cu formația de mandoline “Doina Similei” - comuna Alexandru Vlahuță, formația de dansuri populare “Micii răzeși” - comuna Pogonești, formația de dans “Magic” - Grădinița nr.13, ansamblul folcloric “Alunelul” al Școlii gimnaziale Gara Banca, trupa de teatru a Colegiului Național “Gheorghe Roșca Codreanu”, formația de muzică folk “Ecolul” aparținând Colegiului Național “Gheorghe Roșca Codreanu” și multe alte tinere talente, copii sau nepoți ai membrilor ori salariaților C.A.R.P. Bârlad.

În numărul 12 din iulie 2013 al revistei “Viața noastră” era poezia “Bătrânii” de Petruș Andrei din care redau aici niște versuri foarte sugestive pentru generațiile mai tinere:

“.....
Iar viața care le-a fost dată
Din ce în ce-i tot mai puțină
Și-n lumea asta zbuciumată
Ei sunt o pată de lumină.

Le mai rămâne în privire
Dar numai pentru cei de-aproape
Doar o fărâmə de iubire
Nestinsă, pân-o să-i îngroape.

Cu trupurile-ncovoiate
De griji, nevoi și vremuri grele
Pășesc însă cu demnitate
Să mai avem și noi modele.”

(**Petruș Andrei** – “Bătrânii”)

Într-o sâmbătă pe 5 octombrie 2013, a fost organizat spectacolul “*Toamna amintirilor*” cu ocazia Zilei Internaționale a Persoanelor Vârstnice și a celei de a 58-a aniversare a Casei, spectacol în care a apărut și grupul folcloric “Răzeșii

din Pogonești” cu trei melodii și o suită de dansuri populare. Sâmbătă, 14 decembrie 2013 este organizat spectacolul *”Visând la dansul fulgilor de nea”* la Teatrul ”Victor Ion Popa” cu ocazia sărbătoririi Nașterii Domnului prezentat de domnul Dumitru Olaru care a început prezentarea spectacolului cu una din poeziile sale *”Sfintele doruri”* din care redau două strofe de suflet:

”Două doruri sunt în lume fără egal
În care durerea e sfântă și clară:
Unul este dorul de mamă sublim, colosal,
Și celălalt la fel de măreț și de sfânt este dorul de țară.

Dacă soarta te face să umbli prin lume pribeag,
Departa de țară și departa de mamă,
Aceste nobile doruri, duios și cu drag
Neîncetat, neîncetat la ele te cheamă.”

(*Dumitru Olaru – ”Sfintele doruri”*)

În prezentarea grupului nostru folcloric, ca o continuare a ideii din versurile poeziei sale domnul Olaru a spus: ”România e frumoasă, poporul român e frumos și a știut întotdeauna să facă față tuturor problemelor și încercărilor de dez-românizare pe care anumite uniuni le-au încercat – fie că au fost ele state unite, uniuni sovietice sau uniuni europene. Și ca să demonstreze aceasta, vine în scenă un grup de români neaoși ... care ne va colinda colinde tradiționale din Moldova.”

Spectacolul literar-artistic, coregrafic și muzical *”Simfonia toamnei”* a avut loc miercuri, 8 octombrie 2014, un spectacol ce a marcat 116 ani de la înființare, respectiv 60 de ani de la reorganizarea Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor ”Elena Cuza”. Versurile ce au însoțit fiecare moment artistic au fost semnate de poetul Petruș Andrei. În prezentarea grupului ”Răzeșii” s-au folosit versurile:

”Când eram fecior la tata,
Frunză verde prinsă-n ram,
De la el luam răsplata,
Numai când îl supăram.
Când eram fecior la mama,
Foaie verde baraboi,
Fetelor furam năframa
Dar le-o dam noaptea-napoi.”
(*Petruș Andrei*)

”Nu aș fi crezut vreodată că undeva, în Pogoneștii Vasluiului aș putea vedea pe viu o așezare organizată ca la carte. Doar în povești am citit despre șezători și ceea ce se întâmplă acolo. Dar inimosul învățător Andrei Dumitru și grupul folcloric ”Răzeșii din Pogonești” a făcut să reînvie această tradiție și ne face surpriza să ne-o prezinte astăzi, în această zi de sărbătoare, dedicând-o tuturor femeilor din această parte a lumii sau de pretutindeni.” Acestea au fost cuvintele poetului Petruș Andrei folosite în prezentarea grupului la șezătoarea ”Flăcăii, fetele mari și Dragobetele” în cadrul spectacolului *”Femeie – cântec, floare, patimă și rază”* din 7 martie 2015.

”Primăvara asta vine cu daruri împăratești” un spectacol literar-artistic din 3 aprilie 2015 dedicat celor 2 mari sărbători ale creștinătății Floriile și Paștile, l-a avut ca prezentator pe preotul Ștefănică Teofil care spunea în prezentarea făcută Răzeșilor: ”Ansamblul folcloric ”Răzeșii din Pogonești” se prezintă în ipostaze diferite dovedind preocupări multilaterale și că în afară de păstrarea tradițiilor și obiceiurilor, cântecul care a făcut și face parte din viața omului de la țară este cultivat de acest ansamblu recunoscut nu numai pe plan zonal și național, ci chiar internațional.”

După cum s-a observat am redat prin acest material doar o latură a activităților desfășurate de către C.A.R.P. Bârlad oglindită în paginile revistei ”Viața noastră” fapt ce ne face să apreciem că această instituție pe lângă scopul principal de sprijinire materială a membrilor săi a devenit și un adevărat așezământ de cultură în stare să valorifice potențialul științific și cultural al membrilor săi. În acest sens s-au organizat zeci și zeci de manifestări culturale ce au constat în simpozioane și mese rotunde pe teme științifice, literare, istorice, spectacole prilejuite de diferite aniversări, competiții sportive, manifestări în care s-a cultivat și popularizat folclorul zonal, inclusiv cel de la Pogonești.

Cei 5 ani de când s-a reeditat această revistă, materialele apărute în paginile sale vorbesc despre calitatea ei de la un număr la altul, de la un an la altul, ea fiind tot mai bogată în pagini, mai frumoasă, mai bogată în conținut, abordând teme din cele mai diverse – cultură, artă, istoria neamului, protejarea mediului, sănătate și educație, etc.

La mulți ani colectivului redacțional! La mulți ani colaboratorilor săi! La mulți ani ”Viața noastră”!

Ansamblul ”Răzeșii” din Pogonești evoluând în cadrul spectacolului ”Speranța - tinerețea vârstei a treia”, organizat cu prilejul Zilei Internaționale a Persoanelor Vârstnice - 1 octombrie și a aniversării a 61 de ani de la reorganizarea C.A.R.P. ”Elena Cuza” Bârlad - 8 octombrie 1954.

Să ne bucurăm de „Viața noastră”

VASILE CHELARU

Putem să discutăm despre multe lucruri bune făcute în societate, desigur, așezați pe locul „analistului” care beneficiază de dreptul de a observa și comenta, în unele cazuri exprimând aprecieri, altădată nemulțumiri, uneori abuzând de laude sau observații critice ori trecând cu vederea truda depusă pentru înfăptuirea obiectivului supus evaluării. Nu vreau să mă refer aici la promisiuni goale care ne sunt expuse fals și mios la patru – cinci ani de zile, ci la faptele ale oamenilor obișnuiți, care se implică dezinteresat în viața socială, cu bună credință și entuziasm. Mă refer la o parte din concetățenii mei: pensionari, activi încă angajați la instituții ale statului sau societăți comerciale, elevi, militari, profesori, alții din diferite medii sau categorii sociale, care au contribuit, care s-au atașat și implicat în apariția revistei „**Viața noastră**”. Acestora li s-au alăturat alți oameni în casele cărora a ajuns și care au răsfoit-o, citit-o și comentat-o. Cu toții aniversăm în luna octombrie (2015) frageda vârstă de 5 ani de existență a revistei și pentru că la momente aniversare se adresează urări, exprim și eu gânduri bune, de prețuire și existență îndelungată. Urările mele se îndreaptă în mod firesc către cei care au avut inițiativa editării și au susținut financiar apariția acesteia, președintele Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad, magistrat pensionar Nicolaie Mihai, membrii Consiliului Director și personalul instituției. Meritate sentimente de admirație se cuvin celor care au ajutat să „crească” tână revistă, alimentându-i paginile cu articole de toate felurile: comentarii, expuneri, conferințe, comemorări, poezie, proză, aniversări, sfaturi juridice, medicale, dări de seamă, ori alte materiale interesante și utile cititorilor. Nu în ultimul rând mă gândesc la oamenii care o așteaptă pentru a o lectura, de multe ori constatând că a stârnit un real interes atât în municipiul nostru cât și în comunele unde există filiale ale Casei.

În cinci ani revista chiar a „luat în greutate”, atât prin numărul de pagini cât și, mai ales, prin calitatea materialelor, publicate. Am privit impresionat primele numere, cu o prezentare grafică de calitate, cu 15-18 pagini în care timid personalul instituției, consilierii și principalii colaboratori încercau să atragă atenția cititorilor, apoi, după ce s-a elaborat o strategie de identificare și atragere a oamenilor talentați, publicația a prins alt contur. Mă feresc să laud, dar trebuie să recunosc că „piesa de rezistență” a revistei este președintele Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad, magistrat pensionar Nicolaie Mihai. Personal am cunoscut cum funcționează metoda de a ajunge să te îndrăgostesci de revistă; la început se deschid larg ușile Casei, fiind ademeniți cei interesați de posibilitatea de a publica un articol, tentație care pe de o parte încântă sufletul, dar pe de altă parte are darul de a pune mîntea la treabă; urmează o a doua probă, când „sadicul” redactor șef, domnul profesor Gruia Novac sau „causticul” domn profesor Serghei Coloșenco încep a diseca fiecare propoziție și cuvânt, ca materialul să fie „bun de tipar”. Cine trece și această încercare, intră iar pe mâna președintelui, magistrat pensionar, care îți dă temă și termen pentru scris. Cine a intrat în horă trebuie să joace! Dar satisfacțiile sunt pe măsură.

Avem o revistă în condițiile în care în România presa scrisă este în agonie, de la o zi la alta fiind diminuat numărul publicațiilor, dintre ele, unele renumite ajunse la un tiraj foarte mic. Avem oameni talentați și harnici care o întrețin. Avem oameni pricepuți în colectivul de redacție. Avem implicarea, sprijinul și capacitatea managerială de a suporta costurile pentru tipărire. Avem specialiști în tehnoredactare și tipărire care îi asigură calitate exterioară și prezentare estetică. Avem revista „**Viața noastră**”, care face parte din existența noastră culturală, care și-a câștigat dreptul de a sta lângă celelalte publicații renumite ce se editează și tipăresc în orașul nostru.

La mulți ani!

DRUM SPRE LUMINĂ

CORNELIU CARP

Umbre triumfale de vânturi,
Au pătruns în casa mea.
Minunata vară bate la fereastră.
Undeva într-o liniște târzie,
Viitorul aduce pâine și sare.
Stupul e plin.
Albina tremură cu aripile întinse,
Pe strunele mierii.
Parfum de speranță.
Din grădinile minunate,
Se simt bătaii de aripi, printre emoții adânci.
Pânza învolburată a gândului,
Caută cireșul înflorit din grădina mea,
Să-i pătrundă în flori ca o amintire.
O îngrămădire de simțire adâncă,
Unește dragostea cu bucuria și durerea.
Viața clocotește, într-un ritm amețitor,
Pe o scenă plină de drame și lacrimi de păcat
Care impresionează.
Mă simt totuși, plin de desfătare,
Ca un artist căruia-i place opera sa.
Trăiesc rațional, numai cu gândul în viitor.
Fiecare imagine poartă o viață.
Fiecare viață poartă un suflet curat.
Un glas lăuntric îmi spune,
Să pornesc cu speranță la drum, spre lumină...

Revista „Viața noastră” - tribună de informare și formare

ÎNV. VICTORIA RUDI

*„Tot ce faci pentru tine, dispare odată cu tine;
dar ce faci pentru alții, rămâne și după dispariția ta.”*

O publicație este o tribună de formare și informare, este spațiul destinat preocupărilor persoanelor de toate vârstele și categoriile sociale. Ea dă posibilitatea persoanelor să se cunoască, să comunice, să colaboreze, este o reală șansă de solidaritate socială.

Revista „Viața noastră” este un merit al eforturilor tuturor – inimosul președinte al Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad, magistrat pensionar Nicolaie Mihai, colectivul de redacție, precum și colaboratorii care prin aportul lor dau valoare publicației. În momentul în care conținutul materialelor publicate este de calitate cititorul este atras, se bucură citind, se simte crescând sentimental, din punct de vedere al cunoașterii și relaționării.

Materialele publicate în revista „Viața noastră” acoperă variate domenii și reușesc să facă cunoscute publicului larg, la nivel local și național, toate activitățile desfășurate de către Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad, fie că sunt activități cultural-artistice, simpozioane, aniversări, comemorări, lansări de carte, reportaje precum și acțiuni social-umanitare.

De la număr la număr se observă contribuția din plin la viața

activă a persoanelor de vârstă a treia, acestea nemaiconsiderându-se în afara societății, ci dimpotrivă au posibilitatea de a împărtăși din experiența dumnealor de o viață, punând la temelie revistei un strop de lumină din propriul suflet.

Personal, mă declar onorată de faptul că mi s-a oferit ocazia de a-mi aduce umila contribuție la conținutul acestei publicații alături de persoane de mare valoare, adevărați profesioniști, colaboratori neobosiți ai revistei precum: domnul profesor Gruia Novac, scriitorul Petruș Andrei, domnul profesor Gheorghe Gherghel, domnul profesor Serghei Coloșenco, domnișoara Teodora Elena Zaldea, poeta Dorina Stoica, doamna profesor Lucia Munteanu și mulți, mulți alții, cei care dau viață, nume și renume acestei reviste.

Eu când citesc revista „Viața noastră” mă simt crescând. Dar dumneavoastră?

Dorim revistei viață îndelungată și o activitate prolifică și de înaltă ținută, demnă de aprecieri nu numai acum, ci peste timp, atunci când existența vremelnică a noastră – colaboratorii de astăzi – pe pământ va putea fi recunoscută și prin această publicație!

MAGAZINUL ECONOMAT al C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad

Magazinul alimentar de tip „Economat” oferă produse la prețuri de furnizor, fără adaos comercial, cererile tot mai mari de produse fiind satisfăcute printr-o aprovizionare corespunzătoare.

PRODUSE ALIMENTARE:

- Ulei;
- Zahăr;
- Orez;
- Făină;
- Conserve (pește, pateuri, vegetale);
- Dulciuri (napolitane, biscuiți, covrigi);
- Apă de băut;
- Ceaiuri;
- Pastă de tomate;
- Zacuscă;
- Tocană de legume;
- Margarină, ș.a.

PRODUSE NEALIMENTARE:

- Prosoape;
- Pături de pat;
- Maieuri;
- Papuci de casă;
- Pulovere;
- Chiloți;
- Batiste;
- Ciorapi;
- Pijamale;
- Lenjerii de pat;
- Veselă;
- Lumânări artizanale;
- Odorizante;
- Detergenți, ș.a.

De-a lungul unui an...

Teodora Elena ZALDEA

■ De la ultima noastră „întâlnire,” stimații noștri cititori, multe evenimente s-au petrecut sau mai degrabă spus, s-au organizat în urbea noastră, ce pe drept cuvânt merită a i se atribui titlatura de *oraș cultural*. Fără a fi modești, multe din ele au fost organizate de asociația noastră în mod individual sau în parteneriat cu celelalte instituții de cultură din municipiu.

De altfel, dacă memoria nu îmi joacă feste, la inaugurarea acestei rubrici, ne angajam în fața dumneavoastră, în lumina principiilor transparenței și deschiderii, de care credem că asociația noastră a dat mereu dovadă în relațiile cu dumneavoastră, membrii noștri, să vă aducem la cunoștință toate acele manifestări culturale, sociale, sportive, recreative pe care Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad le realizează.

Și pentru că ne place să ne onorăm promisiunile făcute, iată că în rândurile următoare vom purcede la realizarea unei astfel de prezentări, precizând că în numărul 22 (iulie 2015) al revistei „Viața noastră” veți regăsi menționate toate acțiunile de ordin cultural organizate de la începutul anului 2015 și până în data de 2 iulie a.c., iar în prezentul număr, 24 ne vom ocupa de perioada scursă de atunci (2 iulie 2015) până în prezent:

- ▶ 29 iulie, Conferința **Victor Ion Popa, scriitorul complet și teatrologul modern**, conferențieri domnul profesor Gruia Novac și doamna Teodora Gabriela Spânu, secretar literar în cadrul Teatrului „Victor Ion Popa” Bârlad ce au evocat personalitatea complexă a lui Victor Ion Popa la împlinirea a 120 de ani de la naștere;
- ▶ 29 iulie, Conferința **Deșteaptă-te române dedicată Zilei Imnului Național al României**, conferențiar Teodora Elena Zaldea;
- ▶ 29 iulie, lansarea numărului 22 al revistei „Viața noastră” în prezentarea domnului profesor Gruia Novac;
- ▶ 7 august, In memoriam Lucia Genlia Galin și Ștefan Procopiu, Conferința **O viață dedicată oamenilor**, susținută de către profesoarele Maria Marin și Ivona Măgdăliniș;
- ▶ 26 august, Conferința **Un aristocrat bârlădean în învățământul farmaceutic românesc**, unde farmacist Ștefan Constantinciu a prezentat aspecte din viața lui Alexandru Pastia, cercetător și inovator în domeniul farmaceutic;
- ▶ 26 august, Conferința **Manolache Costache Epureanu. O pagină din istoria politică a României**, unde comisar șef al Poliției municipiului Bârlad Vasile Chelaru a vorbit despre Manolache Costache Epureanu, figură marcantă a secolului al XVII-lea;
- ▶ 31 august, lansarea volumului profesorului Gheorghe Gherghe, **Târgul Bârladului. Geneza și hotarul** în prezentarea profesorului Ghiță Cristian;

- ▶ 31 august, Dezbateră **Limba română – izvor de apă vie**, prilejuită de Ziua Națională a Limbii Române (31 august);
- ▶ 31 august, Conferința **Farmecul limbii române în poezia lui Vasile Alecsandri**, în prezentarea profesoarei Zîna Tămășanu;
- ▶ 9 octombrie, Simpozionul **Să nu uităm niciodată ...**, prilejuit de comemorarea victimelor Holocaustului, conferențieri profesorii Maria Marin și Gruia Novac;
- ▶ 9 octombrie, Conferința **Personalitățile lunii octombrie** unde profesor Maria Marin a prezentat aspecte din viața domnitorului moldovean Dimitrie Cantemir, iar profesor Aurelia Juverdeanu a vorbit despre principesa Elena Bibescu.

Totodată, Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad a ales să celebreze **Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice – 1 octombrie**, precum și **împlinirea a 61 de ani de la reorganizarea asociației realizată în data 8 octombrie 1954** prin organizarea unor activități sportive:

- ▶ 26 septembrie, **Crosul toamnei**, ediția a IV-a ce a avut loc în Grădina Publică – Foișor, urmat de o tombolă cu premii și de lansarea numărului 23 al revistei „Viața noastră” în prezentarea profesorului Gruia Novac;
- ▶ 26 – 30 septembrie, **Concursul de tenis de masă** desfășurat sub atenta coordonare a profesorului Bogdan Jora în incinta Școlii Gimnaziale nr.9 „Manolache Costache Epureanu”;
- ▶ 17-20 septembrie, **Concursul de șah**, realizat în colaborare cu Cercul Militar Bârlad și Clubul de șah „Gheorghe Neșțianu”.

Seria evenimentelor dedicate Zilei Internaționale a Persoanelor Vârstnice nu s-a încheiat aici, Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad în parteneriat cu Primăria Municipiului Bârlad și Casa de Cultură a Sindicatelor „George Tutoveanu” au oferit publicului bârlădean în data de 30 septembrie un regal de muzică și poezie **Speranța – tinerețea vârstei a treia!** unde printre invitații de frunte s-au numărat **George Rotaru, Mioara Velicu, Mihaela Condurache**.

De asemenea, în data de 18 septembrie, membrii Casei s-au putut bucura și de Concertul aniversar **Să jucăm o bârlădeancă – Anton Achiței, 48 de ani de carieră artistică**. Tot în galeria manifestărilor prilejuite de Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice – 1 octombrie, asociația noastră în parteneriat cu Teatrul „Victor Ion Popa” Bârlad a invitat

bârlădenii în data de 14 octombrie la piesa „Take, Ianke și Cadîr” de Victor Ion Popa în interpretarea actorilor teatrului bârlădean (Sorin Gheorghe, Marcel Anghel, George Sobolevschi, Simon Salcă jr., Ramona Părpăliță, Lily Popa Alexiu, Alex Savu).

Pe lângă toate aceste „surprize” de ordin cultural atent pregătite de către asociația noastră menite a aduce bucurie în sufletele persoanelor vârstnice, conducerea Casei a avut în vedere și latura pecuniară oferindu-se în acest sens un număr de **754 ajutoare nerambursabile în valoare de 29.190 lei din care numai pentru Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice s-au acordat 601 ajutoare nerambursabile în valoare de 21.935 lei, unde 440 ajutoare în sumă de 11.000 lei au fost oferite de către Federația Națională a Pensionarilor din România. Tot aici se impune a menționa faptul că aceste ajutoare nerambursabile s-au acordat în număr de 180 în municipiul Bârlad și 260 în comunele unde asociația noastră deține sucursale.**

Totodată, Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad în data de 16 octombrie a.c. a invitat publicul iubitor de teatru la comedia națională **Haimanaua** după Victor Eftimiu în interpretarea actorilor Dan Tudor, Tudorel Filimon, Alina Chivulescu, Dragoș Ionescu, Adela Popescu și Andrei Duban.

Nu putem încheia această scurtă prezentare, fără a nu aduce în discuție frumosul obicei ce s-a încetățenit în tradiția Casei din anul 2010 încoace de omagiere a cuplurilor ajunse la 50 de ani de căsătorie – **Nunta de aur**. Astfel, în data de 4 octombrie au fost celebrate un număr

de 4 cupluri (**David Constantin și Zoia; Irimia Costică și Ruxanda; Mihalache Ioan și Tinca; Pasan Ilie și Natalia**) în comuna **Șuletea** cărora li s-au oferit diplome aniversare și un **ajutor nerambursabil în valoare de 50 de lei**.

Pe 17 octombrie a venit rândul familiilor din **Bârlad** să fie celebrate, lor alăturându-se și cupluri din comunele limitrofe municipiului nostru. Astfel, un număr de 91 de familii s-au bucurat la Pensiunea Mira de surprizele pe care conducerea Casei le-a pregătit special pentru aceștia (s-au acordat și aici diplome aniversare și câte un **ajutor nerambursabil în valoare de 50 de lei**).

Totodată, vă dezvălui acum un secret din redacția revistei noastre - în numărul 25 veți regăsi impresii, opinii, pe marginea acestui frumos obicei devenit deja tradiție la C.A.R.P. Bârlad – **Nunta de aur**.

În data de 25 octombrie în comuna **Banca** au fost celebrate alte 57 de familii ajunse la 50 de ani de căsătorie. Astfel, până în prezent au fost sărbătorite un număr de 152 de familii din care 65 provin de pe raza municipiului Bârlad, iar alte 87 din mediul rural. Acestora din urmă li s-au acordat **ajutoare nerambursabile** în valoare de 7.175 lei, valoarea unui ajutor ridicându-se la suma de 50 de lei/familie.

Pe această cale, conducerea Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad aduce mulțumiri tuturor acelor **persoane fizice și juridice în număr de 97** ce au oferit **sponsorizări în valoare de 14.185 lei** cu ajutorul cărora s-au putut realiza toate aceste manifestări ce sperăm noi că au adus în sufletele persoanelor vârstnice un strop de bucurie, speranță, mângâiere.

CASA DE AJUTOR RECIPROC A PENSIONARILOR „ELENA CUZA” BÂRLAD
Împreună suntem mai puternici!

Sărbătorește

NUNTA DE AUR

cu prilejul Zilei Internaționale a Persoanelor Vârstnice (1 Octombrie) și a aniversării a 61 de ani de la reorganizarea asociației (8 Octombrie 1954) cuplurile membre ale C.A.R.P. "Elena Cuza" Bârlad, care au împlinit în acest an 50 de ani de la căsătorie.

Sâmbătă 17 Octombrie 2015
ora 14:00 - Ceremonia religioasă la Biserica Sfânta Ecaterina
ora 16:00 - Felicitările și Masa festivă la Restaurantul „Mira”.

Așteptăm cu drag sărbătorii!

Familiele sărbătorite pot confirma participarea până pe 12 octombrie 2015 la numerele de telefon și adresele înscrise în invitațiile primite.

CASA DE AJUTOR RECIPROC A PENSIONARILOR „ELENA CUZA” BÂRLAD
Împreună suntem mai puternici!

Vă invită la

CONFERINȚA

“Pledoarie pentru o alimentație sănătoasă”

5 noiembrie 2015, ora 10.00, sala A.I. Cuza.

Vă așteptăm cu drag!

Sărbătoarea limbii române

PROF. PETRUȘ ANDREI

Limba română, sora bună a limbilor romanice (italiana, spaniola, franceza, retoromana, dalmata, portugheza, catalana) este, în structura și lexicul ei fundamental, latină. Unii cercetători susțin, având argumente întemeiate, că, dimpotrivă, latina este un dialect al limbii dacice.

Criticul George Călinescu, în monumentală sa „Istorie a literaturii române de la origini până în prezent” (1941) închină limbii române unul din cele mai frumoase poeme: „Românul crede în Dumnezeu, în îngeri, în zâne și a fost botezat de preot în biserică, unde duminica, mai ales bătrân își face cruce și se roagă. El nu e păgân, căci vede deasupra lui pe cer, soarele, luna și stelele și nici sălbatic. E domn, om vechi de cetate și țăran, având o țară, o lege, ascultând de un împărat. Având pământ, lucrează, face arătură, semănătură, mânuiește sapa, secera, împinge boii. Seamănă secară, trifoi, cânepă.” (G. Călinescu - „Istoria literaturii române de la origini până în prezent”, „Fundatia Regală pentru Literatură și Artă”, București, 1941, p.12).

Migrația slavă a adus cu ea infirmitățile trupești și sufletești. Noul stăpân, jupân este: mârșav, scârnav, trândav, gângav, gârbov, cârn, pleșuv, curvar, năuc, prost, tâmp, iar românul este rob, sărac, slab, blajin.

Cel mai vechi document de limbă română scrisă este considerat „Scrisoarea lui Neacșu” din Câmpulung (1523).

Personalități de seamă ale culturii universale și-au exprimat opiniile despre vechimea și frumusețea limbii române.

Emil Cioran afirma cu autoritate că „Limba română este cea mai poetică limbă a lumii”.

Genialul nostru poet Mihai Eminescu în poemul „Epigonii” evidențiază pe înaintași pentru că aceștia au scris „o limbă ca un fagure de miere” și afirma că „Nu noi suntem stăpânii limbii, ci limba e stăpâna noastră.”

Vasile Alecsandri, „rege al poeziei”, cum îl numea Mihai Eminescu, scria un adevărat poem dedicat limbii române: „Limba

prof. Gruița Novac

Vă invită la

Dezbaterea

„Limba română - izvor de apă vie”
cu ocazia zilei de 31 August
„Ziua Limbii Române”

31 august 2015, ora 10.00, sala A.I. Cuza.

Vă așteptăm cu drag!

este tezaurul cel mai prețios pe care-l moștenesc copiii de la părinți, depozitul cel mai sacru lăsat de generațiile trecute și care merită de a fi păstrat cu sfințenie de generațiile care-l primesc.”

Ion Pillat constata că „orice limbă, la urma urmei, e oglinda sufletului care o crează.”

G. Sion dedica limbii române versurile: „Mult e dulce și frumoasă/ Limba ce-o vorbim,/ Altă limbă armonioasă/ Ca ea nu găsim.”

Poetul nostru de suflet, Grigore Vieru, poetul de pe amândouă maluri ale Prutului, prin versul limbii române a transformat lacrima în zâmbet:

„În aceeași limbă
toată lumea plânge,
în aceeași limbă
râde un pământ
Ci doar în limba ta
durerea poți s-o mângâi,
iar bucuria
s-o preschimbi în cânt.”

Înțelepciunea populară ni s-a transmis prin viu grai de-a lungul anilor în proverbe și zicători:

„Vorba dulce mult aduce”;

„Vorbă lungă sărăcia omului”;

„Ori vorbește cum ți-e portul, ori te poartă cum ți-e vorba.”

Ion Heliade Rădulescu sintetiza: „Limba este o icoană a ideilor și sentimentelor unui om sau unui norod.”

Despre cei de astăzi care siluiesc limba română, vom putea spune ca Eminescu: „Prea v-ați bătut joc de limbă, de străbuni și obicei/ Ca să nu se-arate-odată ce sunteți: niște mișei!”

Genialul nostru poet Mihai Eminescu a consfințit acest adevăr etern valabil: „Limba română la sine acasă e o împărăteasă bogată căreia multe popoare i-au plătit bani în metal aur, pe când ea pare a nu fi dat nimănui nimic. A o dezbrăca de averile pe care ea le-a adunat, în mai bine de o mie de ani, însemnează a o face din împărăteasă cerșetoare.”

Limba română

Petruș Andrei

Mama pruncul își răsfăță
Când la sânu-i îl hrănește
Și cu dragoste-l învață
Să vorbească românește.

De milenii limba noastră,
Dulce și armonioasă,
Este candelă-n fereastră
Și icoană sfântă-n casă.

E a inimii mireasă
Cu împărătești veșminte
Și de Precista aleasă
Să se-mbrace în cuvinte.

Zestrea ei este bogată
Că și alții i-au dat daruri
Și e azi ca niciodată
Numai farmec, nuri și haruri.

Avem sacra datorie
S-o păstrăm să n-o răpească
Și-n vecie să se știe
Sfânta limbă românească.

Dragoș Tufă

Aneta Matei și Corul „Crizantema”

Odă corului „Crizantema” de la C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad

Petruș Andrei

Frumoase Doamne Crizanteme
Mai dulci ca cele din natură,
Măcar într-unul din poeme,
Vă-nchin un cântec pe măsură.

Întreceți pasărea ce cântă
Vrăjindu-ne c-o melodie
Iar Dumnezeu binecuvântă
Întreaga-vă eufonie.

Voi înfloriți în toamna vieții
Să fiți izvor de bucurie
Și, la fântâna frumuseții
Sunteți urciur de apă vie.

Și când vă văd venind pe scenă
În lungi și felurite rochii
Îngân a voastră cantilenă
Și-mi umplu inima și ochii.

Cântec sfânt

Imnului țării noastre

Petruș Andrei

Suntem de veacuri pe acest pământ
Ca să păzim a Domnului grădină
Și limba noastră este cântec sfânt
Și patria ni-i floare de lumină.

Eroii ni-i cinstim și îi slăvim,
Copiii cresc cu dragoste de țară
Și tot ce este românesc iubim
Și nu ne facem neamul de ocară.

Aici pe plaiuri punem flori de dor
Și în buchete fetele le-adună,
Privim cu drag la mândrul tricolor
Și imnul țării peste tot răsună.

Limba română - izvor de apă vie

prof. Lucia MUNTEANU

Cine nu cunoaște limba, cine nu cunoaște istoria neamului său, acela nu aparține niciunui neam, niciunei patrii. Istoria este aducerea aminte a faptelor de glorie și de jertfă a poporului român, este un timp trecut care ne face să trăim prezentul și să ne gândim la un viitor, viitorul celor ce vin după noi.

Toate acestea le putem trăi și gândi în minunata noastră limbă, limba română, această "țară miraculoasă" cum o numea Nichita Stănescu.

Pentru orice bun creștin se știe că "la început a fost cuvântul," pentru orice bun român, la început a fost cuvântul în limba română, această limbă deprinsă de la părinții și bunicii noștri, limba curată, neaoșă, fără niciun fel de amestec.

Această limbă a geto-dacilor stă la temelia limbii române moderne: pe această temelie s-au înălțat capodoperele clasicilor noștri Eminescu, Creangă, Caragiale, ale modernilor Arghezi,

patriotică. Rolul familiei, al școlii, al educatorului, al profesorului de limba română este hotărâtor, deoarece, începând de la cea mai fragedă vârstă, copilul trebuie să înțeleagă ce este limba română, de unde vine și încotro se îndreaptă.

Trebuie, de asemenea, să cultivăm sentimentul de mândrie națională prin însușirea limbii noastre și păstrarea ei ca pe un bun de mare preț. Acest lucru este posibil printr-o educație atentă, corectă, prin îndrumarea lecturii potrivite, în funcție de vârstă.

Este inadmisibil ca un copil preadolescent sau adolescent să nu fi citit cele mai frumoase basme românești sau cele mai frumoase poezii din creația lui Eminescu, cele mai frumoase pagini ale "Amintirilor din copilărie" sau mereu actualele "Momente și schițe" ale lui Caragiale.

Limba română, ca orice limbă latină a cunoscut de-a lungul secolelor o evoluție incontestabilă, dar această evoluție a fost

Blaga, Barbu sau ale neomoderniștilor noștri Nichita Stănescu, Marin Sorescu, Ștefan Augustin Doinaș, Ana Blandiana.

Fiecare dintre aceștia, dar nu numai, ci toți aceia care și-au exprimat gândurile, ideile, simțirile prin cuvânt, au pornit de la acest izvor de apă vie și s-au întors la acest izvor fermecat ori de câte ori au avut nevoie, pentru că întreaga lor creație a stat sub semnul mereu actual al spuselor unui înaintaș, devenit el însuși nemuritor, lenăchiță Văcărescu:

*"Urmașilor mei Văcărești
Las vouă moștenire
Creșterea limbii românești
Și-a patriei cinstită!"*

În veci nu poate fi uitat acest îndemn mai românesc și mai plin de simțire decât orice slogan electoral.

Limba română este un bun al întregului popor; ea "nu poate să fie a unuia singur, chiar dacă el se numește Eminescu" spunea, cu dreptate, Nichita Stănescu.

"Numele ei este numele întregului nostru popor, viața ei e destinul acestui popor." (Nichita Stănescu)

Astăzi, mai mult ca oricând, se impune cultivarea limbii române în rândul tinerei generații, ca o înaltă datorie, datorie

posibilă prin păstrarea coloanei sale, a fondului principal de cuvinte care ne definesc originea și statornicia ca neam și țară.

Înnobilată prin versul eminescian, sau prin cuvântul sadovenian, arghezian, limba română și-a păstrat nealterat filonul de aur prin nemuritorul Creangă, cel care a ridicat la rang de limbă literară limba Smarandei Creangă sau a lui Harap Alb. Comoară de înțelepciune și izvor de frumusețe unică, limba română este asemenea unui butuc de viță de vie care, în ciuda vitregiilor istoriei, a reînviat mai viguroasă, mai bogată în înțelesuri, mai generoasă.

Înțelesurile sale nu pot fi pătrunse decât de cunoscători, așa cum un vin bun nu poate fi apreciat decât de cei mai rafinați degustători.

Ne revine, așadar, tuturor datoria de a-i îndruma pe copii noștri, pe nepoții noștri să citească multă literatură română, clasică, modernă, contemporană, pentru că numai așa vor înțelege evoluția noastră spirituală, sufletul românesc cu care se identifică, vor înțelege cuvintele marelui poet și filozof, Lucian Blaga:

"Limba este întâiul mare poem al unui neam."

Limba română, izvor de apă vie

prof. GHIȚĂ CRISTIAN

Sub acest generic s-au desfășurat la Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad trei activități dedicate zilei de 31 august 2015 – **Ziua limbii române**.

Moderatori: președintele Nicoalaie Mihai și prof. Gruia Novac.

Atmosferă de sărbătoare, public avizat, decor adecvat conform reglementărilor în vigoare (legea nr.53 din 19.03.2013 și legea nr.75 din 1994).

Se intonează imnul de stat – corul „Crizantema” dirijor prof. Mihaela Oprea.

Prof. Gruia Novac referindu-se la tema propusă își exprimă opiniile personale:

- **Ziua limbii române** e specifică locuitorilor Republicii Moldova, fiind și imnul lor național, în contextul în care există și limbi ale comunităților etnice;
- Noi avem o Zi a culturii naționale – 15 ianuarie care cuprinde tot ce e legat de limbă, cultură, artă;
- Trist este faptul că mulți români nu cunosc limba română, că nu este la înălțime și unitatea ei nu e rezolvată din cauza unor orgolii de patriotism local;
- În contrast cu tinerii de astăzi care după bacalaureat pleacă la studii în străinătate și nu se mai întorc, se dă exemplul generației de la 1848, când tinerii care studiaseră la universitățile din Occident, la noi neexistând, s-au întors în țară și și-au pus toată cultura și puterea în slujba intereselor naționale și a prosperității nației române: Alexandru Ioan Cuza, Vasile Alecsandri, Mihail Kogălniceanu, Ion Ghica, Nicolae Bălcescu și alții;
- În 1840, apărea la Iași revista „Dacia literară” în a

cărei introducere, Mihail Kogălniceanu arăta: „*Țelul nostru este realizarea dorinței, ca românii să aibă o limbă și o literatură pentru toți*” – literatura fiind un mijloc de comunicare și de învățatură esențial, pentru toți românii. Și aceasta s-a întâmplat pentru perioade lungi de timp, și a dus la apariția unor personalități remarcabile ca: Mihai Eminescu, Ion Creangă, Ion Luca Caragiale, Alexandru Macedonski, etc. la fel și în perioada interbelică după Marea Unire;

- 1878 – Vasile Alecsandri participă la concursul de poezie de la Montpellier cu „Cântecul gîntei latine” câștigând Marele Premiu și Premiul Academiei Române, fapt pentru care și Eminescu l-a numit „rege al poeziei”;
- Limba română se învață în familie, de la părinți: mamă, tată și bunici, dar și la școală de la învățători, profesori și amintește că în școala primară se învață și cânta poezia lui Gheorghe Sion: *Mult e dulce și frumoasă/Limba noastră românească* care se finaliza cu îndemnul: *o vorbiți și scrieți românește/Pentru Dumnezeu!*
- Ion Heliade Rădulescu în „Curierul românesc” și „Curierul de ambe sexe,” adresa același îndemn: „*Scrieți băieți, numai scrieți românește*” la momentul în care se vorbea franțuzește, grecește, turcește;
- Își exprimă îngrijorarea față de degradarea limbii române, dând ca exemplu firmele din Bârlad, care numai românește nu sunt scrise, constatând că limba noastră e un fel de femeie de serviciu în cadrul structurilor euroatlantice, deși preocupări au existat mai ales în

secolul XVIII și XIX, pentru cultivarea și perfecționarea limbii române: „Văd poezi ce-au scris o limbă ca un fagure de miere ...” (Mihai Eminescu, Epigonii)

- Despre Alexei Mateevici, a fost preot militar, a luptat la Mărășești, s-a îmbolnăvit de tifos exantematic și a murit la Chișinău. Ne-a lăsat un adevărat imn al limbii române și comentează fiecare vers, despre care George Călinescu spunea că sunt „*imagini superioare de mare poezie*”;
- Grigore Vieru, un alt mare poet român, scria: „*Numai în limba ta poți râde/Și-n limba ta te poți opri.*”
- O ultimă recomandare: în fiecare dimineață să rostim o rugăciune, în limba noastră, română.

Domnul profesor Ghețău interpretează o melodie dedicată poetului Vasile Alecsandri făcând trecerea la cea de a doua activitate: **Farmecul limbii române în poezia lui Vasile Alecsandri** prezentată de doamna profesor Zina Tămășanu.

Personalitatea scriitorului a dominat a doua jumătate a secolului al XIX-lea atât în plan literar cât și în plan politic și diplomatic. Poet, prozator și dramaturg, majoritatea scrierilor sale au apărut în timpul vieții, și s-a bucurat de aprecierea contemporanilor, deși au fost și contestatari.

În poeziile sale a cântat frumusețea anotimpurilor patriei – pastelurile; patriotismul și vitejia ostașilor români în războiul de independență; a evocat trecutul glorios de luptă în poemele „Dan căpitan de plai” și „Dumbrava roșie”. A scris în proză impresii de călătorie în Africa, Borsec, Balta Albă, un fragment de roman „Dridri”, „Istoria unui galbăn și a unei parale”, lași în 1844; o serie de scrisori către Mihail Kogălniceanu, Ion Ghica (Vasile Porojan), Costache Negruzzi, Alecu Russo.

A cules poezii populare și a scris sub influența acestora „Doinele și Lăcrămioarele”, „Suvenirele și Mărgăritărelele.”

A cultivat poezia patriotică „Deșteptarea României”, „Hora Unirii”, „Banul Mărăciune.”

Numit în 1840, împreună cu C. Negruzzi și M. Kogălniceanu la conducerea Teatrului Național din Iași, al cărui nume îl poartă, scrie scenete, librete de operă și comedii între care seria „Chirița în Iași; în balon;” sau „Iași în carnaval”, „Farmazonul din Hârlău” (prima sa comedie), dar și drame istorice: „Cetatea Neamțului”, „Despot Vodă”, „Fântâna Blanduziei”, „Ovidiu.”

A participat entuziast la mișcarea revoluționară de la 1848, la realizarea Unirii Țărilor Române, ca participant direct, dar și ca poet și diplomat – ambasador la Paris. A fost apreciat de regele Carol I, de Titu Maiorescu și de către Mihai Eminescu căruia „bardul de la Mircești” i-a prezis ascensiunea: „E unul care cântă mai dulce decât mine,/Cu atât mai bine țară și lui, cu atât mai bine ...”

Ulterior s-a retras – după 1860 – la moșia de la Mircești, unde a continuat să cultive frumusețea limbii române. Discursul doamnei profesor e urmat de un moment muzical oferit de Dragoș Răzvan Tufă: două piese vocale, „Lăsați-ne să fim români” și „România nu este de vânzare”, urmată de melodia „Pentru ea” versuri Grigore Vieru, muzica Ion Aldea Teodorovici interpretată de Aneta Matei și corul cu melodia „Limba noastră.”

Cartea domnului profesor Gheorghe Gherghe a fost prezentată de prof. Ghiță Cristian care într-o succintă recenzie, a făcut cunoscută asistenței conținutul și forma lucrării de specialitate dedicată *Târgului Bârlad. Geneza și hotarul.*

Lucrarea – un adevărat tratat – prezintă în viziunea autorului, evoluția spațiului moldav din Țara de Jos, pe parcursul unui mileniu, cu toate vicisitudinile istoriei acestui areal: migrații, ocupații, dezastre naturale și provocate de oameni.

Se remarcă asiduitatea și perseverența cu care autorul pune în discuție ipoteze noi bazate pe o documentare laborioasă atât în teren cât și teoretică.

Prezent la lansare, își susține punctele de vedere și recomandă cititorilor cât și specialiștilor să o studieze. Însemnele heraldice – stema, imnul, drapelul, credința, limba și teritoriul definesc o națiune între alte națiuni. Trebuie să fim mândri că suntem români, în acest spațiu binecuvântat de Dumnezeu.

Departate de Țara cu Dor. Diaspora – spirit și grai românesc

ÎNV. VICTORIA RUDI

Limba română, căreia i s-au închinat strămoșii noștri ca unui idol viu și însuflețit, singurul tezaur ce ne-a rămas de la ei – ereditate neînstrăinată și necomună cu alții – și care ca un fir roșu – singură e în stare a ne conduce prin toate labirinturile întunecate ale istoriei acestui popor antic.

În viziunea poetului Ioan Alexandru limba ar fi „literă, silabă, semn material de comunicare, iar graiul dă viață, este rostire, spirit, taina viețuirii, cânt înflăcărat.”

De pe poziția de participant la evenimente culturale am avut onoarea să prezint la Centrul Cultural „Mihai Eminescu” din Bârlad câteva din volumele „Scripta Manent” – antologie de proză, precum și „Simbioze lirice” – antologie de poezie ale editurii Anamarol patronată de talentata scriitoare, poetă și realizatoare de emisiuni radio și tv, stabilită în Canada.

Între copertile acestor cărți sunt adunate și selectate creații valoroase ale unor scriitori români împrăștiați pe toate meridianele lumii, oameni talentați, cărturari cu dragoste de limba strămoșilor care scriu întorcându-se la matca românismului cu gândul mereu la graiul dulce românesc.

Substratul acestor creații literare este o filosofie pe note personale, existențiale acolo departe de locul unde au văzut lumina zilei protagoniștii.

Oriunde te-ai afla, auzind grai românesc, simți că nu ești singur pe pământ „chiar dacă te macină dorul de acasă” așa cum mărturisește prin cuvinte românești pline de simțire poetul Virgil Ciucă stabilit în SUA :

„Cu un destin de veacuri sorocit,
Nu am nici răsărit, nici asfințit
Pierdut în lume, veșnic călător
Port rănile în suflet, care dor ...”

Celor aflați departe de țară, limba română le-a încălzit sufletele, este flacăra ce a ținut vie dragostea acestora pentru neam și țara lor. Ei scriu cu sufletul, scriu ceea ce simt, scriu românește, scriu așa cum vorbesc, se pot defini poeți fără frontiere dar și fără timp.

În scrierile lor se simte gustul dulce al limbii românești, mireasma grădinii, a pământului reavăn arat proaspăt și a fânului cosit. „Mulțumesc lui Dumnezeu că încă mai visez românește” mărturisește cu amărăciune Nicolae Nicoară Horia în poezia „Cântec în limba română”:

„Mi-e rușine Doamne și ce grea rușine,
Știu, rușinea firii n-o să-mi fie scut,
Rătăcit prin lume am uitat de tine
Limba Maicii mele care m-a născut!

Am uitat devreme cea dintâi povață
Cum își uită oul pasărea din zbor
Și aici acasă pruncii când te-nvață
Gânguresc întruna pe înțelesul lor ...

Limbă românească, cea mereu hulită,
De-adevăruri sfinte nu ai fost săracă.
În văzduh și-n piatră pururi scrijelită,
Limba mea rănită, limba mea cea dacă!

Astăzi când e ziua închinată ție
Dintre câte încă mai sunt pe pământ,
Toată viața noastră ziua ta să fie
De la steaua dată, până la mormânt ..."

Limba strămoșească este comoara
cea mai de preț pe care am moștenit-o de
la înaintașii noștri și suntem datori să o
păstrăm așa cum am primit-o.

„Graiul strămoșesc rămâne mai mult decât o mie de conuri de aur.”

125 de ani de la moartea lui VASILE ALECSANDRI

PROF. ZINA TĂMĂȘANU

**„Fără Vasile Alecsandri literatura și cultura română
sunt de neconceput.” (G.C.Nicolescu)**

„O viață relativ lungă, lipsită de griji materiale, încărcată de onoruri: academician, ministru de externe sub Alexandru Ioan Cuza, ministru plenipotențiar la Paris sub Carol I, un temperament fericit de om surâzător, ironist cordial, amic devotat, au dat lui Vasile Alecsandri (1818-1890) posibilitatea de a-și publica o mare cantitate de scrieri în totul potrivite vremii care i-au adus faima meritată și care, multe, supraviețuiesc și astăzi”. (Alexandru Piru - Istoria Literaturii Române de la început până azi, București, 1981, Ed.Univers, p.84).

Vasile Alecsandri s-a născut în familia vornicului Vasile Alecsandri, la **Bacău**, la **21 iulie 1821** (deși un document „o mărturie de mitrică” dă ca dată de naștere 14 iunie 1818), dată aleasă și de poet și menționată și de G. Călinescu în „Istoria literaturii române de la origini până în prezent”, București, 1982, Ed. Minerva).

COPILĂRIA, pe care și-a petrecut-o atât la Mircești, cât și la Iași, i-a fost fericită și lipsită de griji. Afeecțiunea dintre părinți a însemnat grijă și dragoste față de cei 3 copii - Catinca, **Vasile** și Iancu, care se bucurau de libertatea jocurilor obișnuite, dar și de atenția acordată educației.

În primii ani poetul s-a aflat în tovarășia unor oameni simpli, de aici, poate, atenția acordată de scriitor mai târziu poporului în operele sale.

De la doica sa și de la un lăutar aude primele cântece și povești. La cele două curți de la Iași și Mircești copilul are ocazia să vadă și să audă fel de fel de nedreptăți și plângeri cu care veneau țărani și țigani robi, la boier să le rezolve. Aceștia din urmă, care puteau fi vânduți ca orice marfă îl impresionează pe copil și mai târziu va face un act măreț de omenie și dreptate dezrobindu-i.

Cea mai apropiată ființă și scumpă a copilăriei sale a fost un țigănuș vioi și isteț, Vasile Porojan, pe care Vasile Alecsandri îl vede ca pe un geniu și pe care la anii maturității îl va descrie într-o povestire sub forma unei scrisori.

STUDII

Întâiul dascăl i-a fost părintele **Gherman Vida**, un călugăr maramureșean, om învățat, influențat de ideile Școlii Ardelene; știa bine franțuzește dar și gramatică românească, însă mai tot timpul era morocănos. Aici fusese adus să studieze împreună cu Vasile Alecsandri și Mihalache, nimeni altul decât viitorul Mihail Kogălniceanu. De la acest dascăl a aflat viitorul poet despre *unitatea de neam, de limbă și religie* a celor 3 provincii românești separate.

În 1828 se deschide la **Iași** (Miroslava) **PENSIONUL** ofițerului francez **VICTOR CUÉNIM**, rămas după retragerea armatei lui Napoleon – 1812 și Alecsandri, tatăl, hotărăște să-și înscrie copilul. Aici se învâța „un pic de franțuzească, un pic de nemțească, un pic de grecească, ceva istorie și geografie”(George Călinescu-Op.cit.anterior) și avea regim de internat greu de suportat de copilul crescut liber până atunci.

Începe să citească mult, să viseze la călătorii, își ia toate examenele și speră să se întoarcă pe meleagurile dragi și la prietenul său, dar tatăl, în 1834 crede că fiul trebuie să plece la Paris pentru a-și continua studiile. Va pleca cu un grup de tineri – adolescenți în care intra Cuza, viitorul domn, N.Docan, un prieten și Negulici, viitorul pictor. Ei fuseseră încredințați unui profesor grec **Furnaraki** care se ocupa cu educația tinerelor vlăstare ale boierimii timpului.

În această perioadă îl cunoaște, aici, pe **Ion Ghica** și alți tineri valahi între care se vor lega prietenii pe viață.

Iată un fragment dintr-o scrisoare din 1880, a lui Ion Ghica, către Vasile Alecsandri: „Nu știu cum dar ne-am pomenit deodată amestecați, braț la braț, un muntean cu un moldovean și vorbeam fiecare limbajul provinciei noastre și ne înțelegeam parcă am fi vorbit aceeași limbă! Ce revelațiune! Dintr-acei moment nu am mai fost nici munteni, nici moldoveni. Eram toți români !”

CASA DE AJUTOR RECIPROC & PENSIONARILOR "ELENA CUZĂ" BĂLĂU
Impreună suntem mai puternici!

Vă invită la

Conferința

„Farmecul limbii române în poezia lui Vasile Alecsandri”

Prezintă prof. Zina Tămășanu
31 august 2015, ora 10.30, sala A.I. Cuza.

Vă așteptăm cu drag!

Probabil atunci s-a născut germenul substanțial pentru **HORA UNIRII** și **ACTUL ISTORIC de la 1859**.

Credincios promisiunii făcute tatălui său Vasile Alecsandri se pune serios pe învățatură, își ia bacalaureatul și se înscrie la Facultatea de Medicină dar nu se împacă cu sălile de disecție, cu morga și cu muribunzii, începe Facultatea de Drept, apoi Drumuri și Poduri, însă nicăieri nu-și găsește chemarea, căci destinul de poet începe să-și facă simțită puterea.

Primele încercări poetice sunt pe la 16 ani în limba franceză. Citește foarte mult din cele mai variate zone ale literaturii, își face timp și pentru traduceri.

Aflat la vârsta marilor elanuri ale tinereții descoperă și intră în contact cu atmosfera revoluționară, cu ideile de libertate, exact de ce le era frică „vechilor boieri” care nu-i îngăduiau pe tinerii „bonjuriști” ce voiau să schimbe vechile obiceiuri și structuri sociale.

În 1839 atât poetul cât și tatăl hotărăsc că experiența pariziană trebuie să se încheie. Deși mâhnit că fiul său nu și-a luat licența în vreo profesie practică, vornicul îi recomandă fiului ca înainte de întoarcere să facă o călătorie și să viziteze tot ce se poate vizita și să-și „*adape spiritul*” din vederea atâtor opere de artă. Se va întoarce prin Italia.

În urma acestei călătorii scrie nuvela **Buchetiera de la Florența** (buchetiera fiind o țigăncușă ce vindea flori și de care Docan, prietenul său, se îndrăgostise tare de tot).

Tânărul Alecsandri declară la revenire: „*La vederea țării inima îmi bate. La regăsirea mamei și a tatei, mă podidesc lacrimile.*”

Cei cinci ani petrecuți departe de țară i-au sporit dorința de a se apuca de treabă pentru *binele nației* și se va arunca în mijlocul evenimentelor precum un ostaș pe un mare câmp de luptă dornic să ajute la „*propășuirea patriei sale*” .

S-a păstrat și o schiță de portret al poetului din acea perioadă: *tânărul Alecsandri era îmbrăcat în haine de croială franțuzească. Părul său lăsat lung pe spate, începutul cheliei din față, sporea lățimea frunții, mustața elegantă, felul său de a fi cucureau fără rezervă pe cei din jur.*

În 1840 apare **Dacia Literară** scoasă de Mihail Kogălniceanu care găsește în Alecsandri un larg ecou. În 15 mai 1840 împreună cu Costache Negruzzi și Mihail Kogălniceanu, Alecsandri ia conducerea **teatrelor române și franceze reunite** și astfel se așază **bazele Teatrului Românesc**, căci Alecsandri va fi pe lângă director și **făuritor de repertoriu teatral românesc original**.

Piesa **Farmazonul de la Hârlău** reprezentată în 18 noiembrie 1840 se bucură de mare succes înscriindu-se pe linia recomandată de Dacia Literară.

Tot în acest an, la o moșie din Vaslui, în urma unei vizite făcute cu prietenul său C. Negri, o va cunoaște pe Elena Negri de care se va îndrăgosti, deși aceasta era căsătorită.

Peste 3 ani ea va divorța și va rămâne în Istoria Literară ca o mare iubire a lui Vasile Alecsandri. Poetul îi dedică în volumul „**Doine, Lăcrămioare**” poezia **STELUȚA** care-i va deveni nume de alint. *Elena avea o constituție fragilă, era de o frumusețe tulburătoare, avea părul negru și mătăsos, pieptănat cu două cărări, ochii scânteietori și mângâietori în acelaș timp, nasul și gura delicate.*

Starea sănătății Elenei se înrăutățește și poetul o va însoți disperat în Franța și Italia pentru a-i afla salvarea. La întoarcerea în țară în apropiere de **Istanbul, tânara moare, rămânând înmormântată pe malul Bosforului**.

Ca un fel de lespede funerară va fi poezia „**Steluța**” transpusă

apoi și pe muzică și ascultată și azi ca romanță.

Tu, care ești pierdută în neagra vecinicie,
Stea dulce și iubită a sufletului meu!

Și care-odinioară luceai atât de vie

Pe când eram în lume tu singură și eu!

V-ați stins! și de atunce în cruda-mi rătăcire

N-am altă mângâiere mai vie pe pământ

Decât să-nalț la tine duioasa mea gândire,

Steluță zâmbitoare dincolo de mormânt!

Steluța fusese visul de iubire al poetului, dar istoria era mult mai aproape, începea **anul 1848** și Vasile Alecsandri este ancorat în **mișcarea revoluționară** fiind unul dintre **conducătorii Revoluției din Moldova**.

Eșecul Revoluției a însemnat iar un lung pelerinaj **pentru exilatul Alecsandri** prin Transilvania, Bucovina până la Paris, prilej de a cunoaște realitățile din aceste provincii românești. Acum va scrie poezia „**HORA ARDEALULUI**”.

Între **1848-1859, ani de referință pentru istoria modernă a poporului nostru** se consumă ca ani deosebiți de importanți și pentru **Bardul de la Mircești**, căci dacă în deceniul anterior se afirmase ca dramaturg și prozator, acum se va afirma ca **POET NAȚIONAL**.

Tematica poeziei abordează pentru început *folclorul și poezia de dragoste* (pentru Elena Negri), apoi *omul și natura* (Pasteluri) și *lirica socială și patriotică* (în Ostașii Noștri...).

Carierea lui Alecsandri începută în 1840 durează exact jumătate de secol până în 1890 când poate să-și vadă tipărit cel de **al XI-lea volum de Opere complete** (4 de poezii, 6 de teatru și unul de proză).

De la început Alecsandri alternează poezia cu proza și teatrul încât vine cu un **repertoriu dramatic** de 15 piese de teatru: (*Iorgu de la Sadagura, Iașii în Carnaval, Chirița în Iași, Chirița în Provincie*) cu un **prim volum de Poezii Poporale. Balade** (*Cântice bătrânești adunate și îndreptate de Vasile Alecsandri*) în 1852. În preambul Alecsandri va zămisli celebra afirmație „*Românul e născut poet*” care va face o lungă carieră în timp.

În **1853** apare al II-lea volum al acestor poezii, și volumul **Doine, Lăcrămioare, Suvenire** tipărite la Paris concomitent cu traducerea lor de către I.E.Voinescu și **Călătorie în Africa**.

În **1857** apare culegerea de proză **Salba literară** (*Istoria unui Galbân, Buchetiera de la Florența, O plimbare la munți, Iașii în 1844, Balta-Albă*).

În 1854 moare tatăl său (în 1842 murise și mama) și rămas unicul stăpân al Mirceștilor își îndeplinește un vis mai vechi, acela de a reda libertatea țiganilor robi, premergătoare legii dorite de Kogălniceanu.

Anii 1856-1859 au reprezentat pentru românii din cele două țări megieșe o **îndârjită luptă pentru realizarea unirii**.

Poetul scrie **Deșteptarea României** (în 1848) în care „*glasul de libertate*” este „*dor sfânt și românesc*”. Poezia este o valoroasă și mobilizatoare chemare la luptă, având ca temă centrală iubirea de patrie, setea de libertate națională și reprezintă un imn de slavă închinat Revoluției pașoptiste. Intitulată inițial **Către Români** este un manifest plin de interogații retorice și exclamații: „*Voi ce stați în adormire, voi ce stați în nemișcare? / N-auziți prin somnul vostru acel glas triumfător? / Nu simțiți inima voastră că tresare și se bate? / Iată lumea se deșteaptă! Ah! treziți-vă ca dânsa, frații mei de Românie !*”.

Un alt moment crucial ce a marcat viața celui care reprezintă „*gloria indiscutabilă a literaturii române*” (G.C.Nicolescu, *Poezia lui Alecsandri*, București, 1970, Ed. Minerva) a fost **lupta pentru**

unire.

Această idee l-a preocupat pe poet timp îndelungat, dovadă stau poeziile: **Jurământ, Steaua Țării și Hora Ardealului** „care prefigurează **Hora Unirii** în care se exprimă argumentele necesității înfrățirii : „**1. Unde-s doi puterea crește/ Și dușmanul nu sporește**”, **2. Amândoi suntem de-o mamă/ De-o făptură și de-o samă**”, **3. Amândoi avem un nume, / Amândoi o soartă-n lume**”- *apare și mitul simbol apa, granița, Milcovul ce trebuie secat dintr-o sorbire*, **4. Ca să vadă mândrul soare/ Într-o zi de sărbătoare/ Hora noastră cea frățească / Pe câmpia Românească**”.

Numele lui Alecsandri este pe buzele tuturor, participă la numeroase întruniri și veghează la alegerea deputaților pentru Divanul Ad-hoc. Este propus pe listele electorale pentru locțiitor de domn și chiar propus ca domnitor, însă poetul va ști să-și sacrifice interesul și orgoliul personal în favoarea celui național. Acceptă să fie Ministru de Externe în guvernul Moldovei din 4 noiembrie 1858.

La scurt timp după victoria strălucită – **UNIREA** – poetul începe să fie mâhnit și dezgustat de intrigile politice și se retrage la Mircești, mai având încă un motiv de a se afla aici. Prin 1856-1857 o cunoscuse pe *Paulina Lucasievici* fiica unui hangiu din Târgu Frumos, inferioară condiției sale sociale, dar frumoasă și tânără pe care o aduce la Mircești și aceasta pe 3 noiembrie 1857 îi va naște o fetiță, Maria (căsătorită peste 20 de ani cu D.A.Catargi).

Poetul se dedică scrisului, Mirceștiul oferindu-i confort, oaza de liniște de care avea nevoie după atâtea evenimente zbuciumate.

În 1863 apare Ediția a II-a a volumului **Doine și Lăcrămioare** și volumul de poezii de dragoste **Mărgăritărele**.

În 1866 culegerea **Poezii populare ale românilor**. Aceste doine nu sunt numai cântece de jale, de lume, ci și poezii pe motive populare consemnând credințe, ființe fantastice, scene din viața haiducească, legende fantastice și istorice, foarte apreciate și de scriitorii francezi (Michelet, Marmier, Mérimé).

În 1867-1869 scrie **Pastelurile** (40 la număr) care nu sunt doar niște simple tablouri de natură, ele sunt picturi în mișcare, vii și dense, sunt reflecții despre: **1. Peisaje ale naturii**, **2. Anotimpurile anului cu specificitatea lor**, **3. Despre muncile și ocupațiile oamenilor în calendarul timpului**, **4. Despre obiceiurile și credințele rurale**.

De altfel, istoria literară menționează că „adeverata măsură a talentului său o dădu poetul în următoarele cicluri de poezii scrise după 1863 în epoca Junimii publicate în Convorbiri Literare, în vol. **Pasteluri și Legende** cuprinse în Opere Complete vol.al III-lea și **Legende nouă. Ostașii Noștri** în vol. al IV-lea.”

Cele mai multe pasteluri sunt dedicate anotimpului de iarnă (*Iarna, Sfârșitul iernii, Gerul, Viscolul, Sania, Miezul Iernii, La gura Sobei*). Acest fapt se explică și prin temperamentul meridional al poetului. Solarul Alecsandri este îngrozit de frig, de ninsori, de viscol, de crivăț. Exemple:

Iarna: „*Din văzduh cumplita iarnă, cerne norii de zăpadă,/ Lungi troiene călătoare adunate-n cer grămadă.../ Fulgii zbor, plutesc în aer, ca un roi de fluturi albi/ Răspândind fiori de gheață pe ai țării umeri dalbi*”.

Gerul: „*Gerul aspru și sălbatic strânge-n brațe-i cu jălire/ Neagra luncă de pe vale care zace-n amortire/ Gerul face cu-o suflare pod de gheață între maluri/ Pune streșinilor casei o ghirlandă de cristale...*”

Viscolul: „*Crivățul din miazănoapte vâjje prin vijelie/*

Spulberând zăpada-n ceruri, de pe deal, de pe câmpie, / Viscolul frământă lumea! Lupii suri ies după pradă/ Alergând, urlând în urmă-i prin potopul de zăpadă/ Zbierăt, răget, țipăt, vaiet, mii de glasuri spăimântate/ Se ridică de prin codri, de pe dealuri, de prin sate.”

Antidotul în fața acestui decor e refugiul poetului în reverie luminat de flăcările vreascurilor care trosnesc în sobă:

La gura sobei: „*Așezat la gura sobei noaptea pe când viscolește,/ Privesc focul, scump tovarăș, care vesel pâlpâiește/ Și prin flacăra albastră a vreascurilor de aluni / Văd trecând în zbor fantastic a poveștilor minuni;*” sau de revenirea primăverii - anotimpul germinațiilor, a reînvierii naturii, a muncilor câmpului (*Plugurile, Semănătorii, Dimineața...*).

Lunca din Mircești: „*Bate vânt de primăvară și pe muguri îi deschid;/ Vântul bate, frunza crește și voioasă lunca râde.../ Este timpul re-nvierii, este timpul re-nnoirii /Ș-a sperării zâmbitoare, ș-a plăcerii, ș-a iubirii... /Luncă, luncă dragă luncă, rai frumos al țării mele,/ Mândră-n soare, dulce-n umbră, tainică la foc de stele!*”;

Sămănătorii: „*Sămănătorii harnici cu sacul subsioară /Pășesc în lungul brazdei pe fragedul pământ; /Pe culme, pe vâlcele se suie și coboară/ Zvârlind în a lor cale sămânța după vânt. /O mie! zice unul menind cu veselie. Noroc și roadă bună! adauge un alt./Ca vrabia de toamnă rotund spicul să fie! /Ca trestia cea naltă să fie paiul nalt!*”;

Dimineața: „*Muncitorii pe-a lor prispe dreg uneltele de muncă / Pășărelele-și dreg glasul prin hugeagul de sub luncă...*”

Și celelalte anotimpuri sunt descrise de poet: vara în *Secerișul, Cositul, Balta*, iar toamna în *Toamnă țesătoare, Sfârșit de toamnă...*

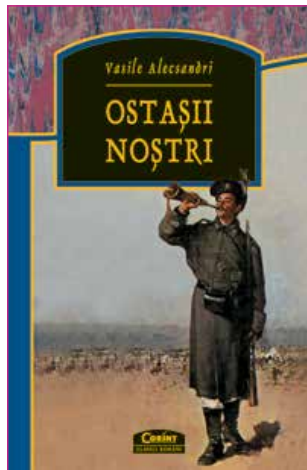
În pasteluri e o fuziune fericită de idei, sentimente, culori, muzică și stări sufletești... „*sunt scrise într-o limbă așa de frumoasă, încât au devenit, fără comparare, cea mai mare podoabă a poeziei lui Alecsandri, o podoabă a literaturii române îndeobște (Titu Maiorescu, 1872).*”

Poeziile din ciclul **Ostașii noștri** sunt inspirate de **Războiul de Independență 1877-1878**. Fiind scrise în timpul evenimentului sub impulsul unor emoții puternice și astăzi după un secol și ceva transmit cititorului sentimente înălțătoare și-l înfioarează. Aceste poezii impresionează prin spontaneitatea lor, evocă patriotismul puternic al oamenilor simpli care s-au jertfit pentru patria lor: „Din câmp, de-acasă, de la plug/ Plecat-am astă vară,/Ca să scăpăm de turci, de jug,/ Sărmana scumpă țară”; ...Toți dorobanți, toți căciulari/ Români de viță veche,/ Purtând opinci, suman, ițari/ și cușma pe-o ureche...(Peneș Curcanul); „Pe drumul de costișă ce duce la Vaslui/ Venea un om cu jale zicând în gândul lui: „Mai lungă-mi părea calea acum la-ntors acasă,/ Aș vrea să zbor, dar rana din pulpă nu mă lasă” (**Sergentul**).

În **Odă ostașilor români** poetul exaltă de bucurie și admirație pentru victoria obținută: „Juni ostași ai țării mele,/ Să trăiți feciori de oaste!/ O! viteji de viță veche / O! români, dragii mei!” ajungând să exclame: „O! copii de voi sunt mândru/ Mi-am văzut visul cu ochii / De-acum pot să mor ferice!/ Astăzi lumea ne cunoaște: „român zice, viteaz zice !”

Versurile lui Vasile Alecsandri sunt pe buzele tuturor, este respectat, proslăvit de contemporani, primește Crucea de mare ofițer „**STEAUA ROMÂNIEI**” și medalia „**Bene Merente**”.

În 1878 pentru poezia **Cântecul ginteii latine**, trimisă la un concurs în Franța este premiat. „*Latina ginte e regină /Într-ale lumii ginte mari; /Ea poartă în frunte o stea divină; /Lucind prin timpii seculari... În ziua cea de judecată /Când față-n cer*

cu Domnul sfânt/Latina ginte va fi întrebată/Ce ai făcut p-acest pământ? Ea va răspunde sus și tare:/O Doamne, în lume cât am stat, În ochii sei plini de admirare,/Pe tine te-am reprezentat.”

La întoarcerea din Franța cu premiul i se organizează în țară la Teatrul Național, o recepție la care participă câteva sute de persoane, cei de la „Societatea Junimea” se simt onorați de prezența lui, este primit la Casa Regală, la Peleş. Relațiile sale literare cu Regina Elisabeta sunt constante și de durată. Ea îi traduce și publică în germană unele poezii; Carol I îl numește ministru plenipotențiar, la Peleş se simte ca un rege printre regi, o îndeamnă pe Carmen Sylva să-și publice creațiile ținute până atunci la sertar. În 1888 este ultima ședere a lui Alecsandri la Peleş.

Mai scrie încă 3 piese de teatru: **Despot-Vodă - 1879, Fântâna Blanduziei - 1883 și Ovidiu - 1885**, deși sănătatea i se subrezise și dădea semne de oboseală. Boala îi dă târcoale, se simte din ce în ce mai epuizat, se retrage la Mircești, (regina îi trimite un fotoliu pentru ultimele clipe din viață) și în cele din urmă este răpus de un cancer la ficat și plămâni, părăsind această lume și viață, seara, pe 22 august 1890. „Înainte de a muri a mai sorbit cu ochii tot ce era în jur, vrând să ia cu el dincolo imaginea casei de la Mircești atât de dragă lui.” (Boris Crăciun și C. Dram)

După atâta glorie însă, încep să apară atacurile nedemne și înguste, dar Alecsandri nu le răspunde creându-și imaginea vulturului atacat de lăstuni. Chiar și Alexandru Macedonski, scrie o epigramă denigratoare la adresa marelui poet. Se ridică pe cerul literaturii române o nouă stea, un nou luceafăr, care îl pune în umbră pe Alecsandri și creația lui. Mihai Eminescu, căci despre el este vorba, simte situația delicată în care este poetul și ia hotărât atitudine dedicându-i în „**EPIGONII**” trei strofe numindu-l *Rege al poeziei*: „Ș-acel rege-al poeziei, vecinic tânăr și fericit,/Ce din frunze îți doinește, ce cu fluierul îți zice,/Ce cu basmul povestește - veselul Alecsandri,/Ce-nșirând mărgăritare pe a stelei blondă rază,/Acum secolii străbate, o minune luminoasă,/Acum râde printre lacrimi când o cântă pe Dridri... Sau visând cu doina tristă a voinicului de munte,/Visul apelor adânce și a stâncelor cărunte,/Visul selbelor bătrâne de pe umerii de deal,/El deșteaptă-n sânul nostru dorul țării cei străbune,/El revoacă-n dulci icoane a istoriei minune,/Vremea lui Ștefan cel Mare, zimbrul sombru și regal.”

V. Alecsandri își dă seama de ascensiunea lui Eminescu și o exprimă într-o strofă rămasă celebră: „E unul care cântă mai dulce decât mine?/ Cu atât mai bine țării și lui cu-atât mai bine !/ Apuce înainte s-ajungă cât mai sus/ La răsăritu-l falnic se-nchină al meu apus” (Unor critici).

Viața poetului pe pământ se sfârșise dar pentru el începea **nemurirea ca scriitor**.

Historicii literari de mai târziu cercetând viața și opera lui Alecsandri constată: „V.Alecsandri s-a aflat în concordanță deplină cu epoca. El a avut șansa de a trăi în planul experiențelor și realizărilor într-o viață cât alții în zece. Generației lui i-a fost dat să înfăptuiască procesul renașterii naționale și a edificării Statului național modern și să fundeze Pantheonul valorilor spiritual românești. Fire entuziastă, bogat înzestrată, generoasă și gata de orice sacrificiu pentru îndeplinirea înaltelor idealuri naționale și sociale, Bardul de la Mircești este reprezentantul cel mai puternic, cel mai complet al gândirii și simțirii românești.” (Paul Cornea

– Mitul lui Vasile Alecsandri în contextul epocii sale).

În spusele lui Titu Maiorescu, contemporan cu poetul, descifrăm **o definiție a artei și vieții lui Vasile Alecsandri - poetul,prozatorul, dramaturgul, OMUL politic „În Alecsandri vibrează toată inima, toată mișcarea compatrioților săi... Farmecul limbii române în poezia populară el ni l-a deschis, iubirea românească și dorul de patrie, el le-a întrupat, frumusețea pământului natal el a descris-o! În ce constă valoarea unică a lui Alecsandri? În această totalitate a acțiunii sale literare”.** (Poeti și Critici -1886).

Părintele teatrului românesc, Vasile Alecsandri scria un adevărat poem dedicat limbii române: „Limba este tezaurul cel mai prețios care îl moștenesc copiii de la părinți, depozitul cel mai sacru lăsat de generațiile trecute și care merită de a fi păstrat cu sfințenie de generațiile care îl primesc. Ea este cartea de nobleță, testimoniul de naționalitate al unui neam, semnul caracteristic prin care membrii aceleiași familii se recunosc în marea diversitate a popoarelor în lume; lanțul tainic care îi leagă împreună și îi face a se numi frați; altarul împrejurul căruia toți se adună cu inima iubitoare și cu simțire de devotament.”

În dramaturgie a introdus noțiunea de comedie, cântecelul comic, farsa: „Nu știu dacă am creat teatrul național, dar știu că i-am adus un mare concurs.”

A satirizat cu mult umor acel snobism al limbii franceze în ciclul Chiriței...

Descoperă folclorul, îl culege, îl prelucrează, „îl îndireptă,” îl publică, dând literaturii române adevărate bijuterii („Miorița,” „Toma Alimoș,” „Doinele,” „Constantin Brâncoveanu,” etc.). „Mi-e drag românul și știu a prețui bunătățile cu care l-a dăruit natura. Mi-e drag să-l privesc și să-l ascult căci e curat, înțelept, vesel și poetic în **graiul său**.”

În Doine, trăiește o lume – fluiditatea și limpezimea expresiei sunt remarcabile în instrumentele expresive.

„Doina este cântecul cel mai frumos, cel mai jalnic, cel mai cu suflet ce am auzit eu pe lume.”

Introduce noțiunea de pastel în literatura română.

Poeziile lui Alecsandri folosesc o gamă de tonalități – meditativă sau cu ritm de marș apelând la sugestia fantastică sau dând glas indignării împotriva celor ce se împotrivesc progresului („Legende și balade” – „Ștefan cel Mare și codrul,” „Legenda ciocârliei,” „Legenda rândunicii,” etc.)

Este cel mai mare creator de poem epic în versuri („Dumbrava Roșie”, „Dan căpitan de plai”). El a încercat să înzestreze literatura noastră cu o epopee sau măcar cu o serie epică care să exalte patriotismul contemporanilor.

Traducerea poeziilor lui Alecsandri în franceză, germană și engleză încă din timpul vieții face intrarea culturii și literaturii române în circuitul european încă de la jumătatea secolului al XIX-lea.

BIBLIOGRAFIE

Istoria literaturii române de la origini până în prezent, George Călinescu Ed.a II-a București, 1982, Ed.Minerva; Istoria literaturii române de la început până azi, Alexandru Piru, București, 1981, Ed.Univers; Istoria literaturii române, G.C.Nicolescu, vol.II, București, 1968, Ed. Academiei; Poezia lui V.Alecsandri, G.C. Nicolescu, București, 1970, Ed.Minerva; Mitul lui V.Alecsandri în contextul epocii sale, P. Cornea, București, 1977; Alecsandri și copii, Ed.Îngrijită de C.Dram și Boris Crăciun, Ed.Porțile Orientului, Iași 1992; Legende și pasteluri, V.Alecsandri, Ed.Ion Creangă, București, 1982; Ostașii Noștri, V.Alecsandri; Poezii, Mihai Eminescu, Ed.Librăriei SOCECU, București, 1884/ 1989; Poeti și critici, Titu Maiorescu, 1886.

Casa de Cultură a Sindicatelor
"George Tutoveanu" Bârlad

CASA DE AJUTOR RECIPROC
A PENSIONARILOR
"ELENA CUZA" BÂRLAD

PRIMĂRIA
MUNICIPIULUI
BÂRLAD

SPERANȚA - tinerețea vârstei a treia !

Ziua Internațională a
Persoanelor Vârstnice
(1 octombrie)

A 61-a Aniversare de la
reorganizarea
C.A.R.P. "Elena Cuza" Bârlad
(8 octombrie 1954)

PROF. GHIȚĂ CRISTIAN

Spectacolul cultural-artistic organizat de Consiliul Director și de către magistratul pensionar – Mihai Nicolaie – președinte al Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad, cu ocazia Zilei Internaționale a Persoanelor Vârstnice (1 octombrie), dar și a aniversării a 61 de ani de la reorganizarea Casei (8 octombrie 1954), a avut loc pe 30 septembrie a.c.

Un spectacol de amatori și profesioniști de înaltă ținută artistică și emoție estetică, pentru toate vârstele.

Sala Casei de Cultură „George Tutoveanu” arhiplină, public eterogen: membri ai Casei, bunici, părinți, nepoți, rude și prieteni care au reacționat la unison în momentele de entuziasm, prin aplauze și participare directă la solicitarea prezentatorilor și soliștilor de pe scenă.

Fundal simbolic, persoane vârstnice pline de speranță.

Mobilizare de forțe artistice diverse, alternanță de muzică, ușoară, clasică și populară, folclor autentic, dans popular și de societate, totul asamblat într-un spectacol de zile mari.

Cei doi prezentatori, prof. Gruia Novac și actorul George Sobolevski – în vogă – au antrenat și menținut în priză publicul, prin glume și comentarii adecvate.

Alternanță de poezie, muzică, dans și bună dispoziție care s-au succedat neîntrerupt, timp de 4 ore.

Între scurte prezentări și aplauze, momentele spectacolului.

În deschidere: Partea I:

■ Ansamblul coral „CRIZANTEMA” al C.A.R.P., bine organizat și armonizat, coordonat de prof. MIHAELA OPREA, cu melodii specifice: *Și-n chioșc fanfara cânta* – muzica: Aurel Giroveanu, versuri: Aurel Felea; *Pescarii* – melodie populară.

■ *Cântecul toamnei* – poezie autentică, de mare sensibilitate, recitată de autor, poetul PETRUȘ ANDREI, dedicată anotimpului și truditorilor acestui pământ.

■ Romanțe pentru vârsta senectuții și nostalgia tinereții, interpretate de o voce deosebită – MARIA STUPURAC.

■ IFTENE CIORICIU – trubadurul de la Sărățeni, cu dorul în suflet, recită poezia: *Ce dor îmi e!*

■ ANETA MATEI – solistă cu talent

personal și mișcare scenică, împreună cu Răzvan Tufă și Gruia Novac, inedit, interpretează melodiile: *Un tango* – din repertoriul Olgăi Ciolacu, și *Cu tine voi dansa* – de Ian Raiburg.

Pe fundal, perechi de dansatori de vârsta a treia ce dovedesc vitalitate și pasiune.

■ O chemare patriotică la conducerea dreaptă a țării, invocată de IFTENE CIORICIU, prin poezia *Chemați bătrânii!*

■ VALERIU ARNĂUTU – unic, șansonetist de clasă, încântă și antrenează publicul cu vocea caldă și muzică franțuzească într-un periplu de melodii: *Le petit café du grand amour*, *Tourne la valse infinie*, *Comment ça va?*

■ ADRIAN ALIOAIE – colaj de șlagăre românești din repertoriul lui Dan Spătaru, a cărui voce o imită: *Drumurile noastre*, *Din zare în zare*, *Chitara mea*.

■ PETRUȘ ANDREI – recită poezia *Rod*.

Solist consacrat, plin de talent, interpretează: *Rugă pentru părinți* – Ștefan Hrușcă/Adrian Păunescu; *România nu este de vânzare* – cântec patriotic mobilizator.

Președintele C.A.R.P. „Elena Cuza”, Nicolai Mihai, acordând Mioarei Velicu diploma și placheta pentru întreaga activitate

Ansamblul „Răzeșii” din Pogonești

Prezentatorul George Sobolevschi și Corul „Crizantema”

George Rotaru și Mihaela Condurache

■ ANETA MATEI – interpretare originală a melodiei *Hai Vasile* – din repertoriul Olgăi Ciolacu, animată de ansamblul de dansuri populare „Hora” al C.A.R.P. Bârlad. Ritm, costume și mișcare.

■ GEANINA PASCU – solistă de muzică populară, în devenire, elevă a Liceului Pedagogic „Ion Popescu” cu melodiile: *Măicuță cu părul alb* – din repertoriul lui Ionuț Dolănescu, și *Ba n-ai una, ba n-ai alta* – din repertoriul Olgăi Ciolacu.

■ Folclor autentic – Ansamblul „Răzeșii” din comuna Pogonești, județul Vaslui, condus de învățător Andrei Dumitru, interpretează: *Frunzuliță de secară, Foaie verde deditețel, Frunză verde merișor*

Suită de dansuri populare moldovenești – în costume și ținută de scenă autentică.

■ GEORGE FORCOS PALADE – interpret consacrat Radio-TV, cu două melodii: *La o margine de drum, Pădure, verde pădure* și aduce în scenă pe eleva FLORENTINA ALBU, care urează tuturor spectatorilor *La mulți ani!* și dedică premiul câștigat la „Mamaia copiilor”, domnului președinte, Mihai Nicolaie. Solistă și interpretă la vioară a melodiilor: *Moldoveancă, așa-mi spune!, Satul meu moldovenesc.*

Partea a II-a. Categoria grea a soliștilor profesioniști.

■ GEORGE ROTARU – interpret consacrat, cu o voce caldă și repertoriu bogat: romanțe, cântece lăutărești, muzică populară și ușoară.

Cu un CV bogat: născut la Făgăraș, din părinții Pavel și Maria.

Între 1985-1988, activează la Teatrul de estradă „Toma Caragiu” Ploiești, unde face cuplu cu Narghita (interpretă de dans și muzică indiană). Din 1990, evoluează în SUA, revenind în țară unde este apreciat.

■ MIHAELA CONDURACHE – interpretă de muzică ușoară, clasică și populară, solo și în tandem cu George Rotaru.

Este originară din Tecuci, nepoată a Danielei Condurache. A absolvit Școala de artă populară din Galați și studii superioare juridice. Participantă la concursul „Se caută o vedetă” organizat de Radio-Televiziunea română. Turnee în Germania, Austria, Irlanda, Japonia. Activitate artistică alături de artiști consacrați: Gheorghe Gheorghiu, Mirabela Dauer, Maria Dragomiroiu. Activitate socială: administrație, învățământ, justiție.

■ MIOARA VELICU – artistă consacrată, doamnă a muzicii populare românești.

Născută în satul Ireasca, Galați (17 octombrie 1944), are 52 de ani de activitate artistică. S-a format în Bârlad, cu orchestra „Trandafir de la Moldova”, condusă de Nicolae Balan. Căsătorită, cu o fiică de 47 ani și cu o nepoată. Susține singură un spectacol și antrenează și publicul pe care îl captivează.

Finalul apoteotic – toți artiștii pe scenă.

Președintele Mihai Nicolaie remarcă realizarea unui spectacol de o înaltă ținută. Domnia sa, acordă o diplomă Directorului Casei de Cultură iar celor trei artiști consacrați, diplome și medalii, doamnei Mioara Velicu, o plachetă pentru întreaga activitate.

Întreaga asistență în extaz.

Artiștii participanți la spectacol

CASA DE AJUTOR RECIPROC A PENSIONARILOR "ELENA CUZA" BĂRLAD
Împreună suntem mai puternici!

PRIMĂRIA MUNICIPIULUI BĂRLAD
Casa de Cultură a Sindicatelor "George Tutoveanu" Bărlad

Vă invită la spectacolul SPERANȚA - tinerețea vârstei a treia !

MIERCURI 30 septembrie 2015, ora 17.00 - Casa de Cultură a Sindicatelor "George Tutoveanu" Bărlad

dedicat Zilei Internaționale a Persoanelor Vârstnice (1 octombrie) și a celei de a 61-a Aniversări de la reorganizarea C.A.R.P. "Elena Cuza" Bărlad (8 octombrie 1954)

Invitați:

GEORGE ROTARU

MIOARA VELICU

MIHAELA CONDURACHE

Prezentatori:

Gruia Novac

George Sobolevschi

Vă așteptăm cu drag!
Invitațiile se găsesc la ghișeu 10 al C.A.R.P. "Elena Cuza" Bărlad

CASA DE AJUTOR RECIPROC A PENSIONARILOR "ELENA CUZA" BĂRLAD
Împreună suntem mai puternici!

PRIMĂRIA MUNICIPIULUI BĂRLAD
Casa de Cultură a Sindicatelor "George Tutoveanu" Bărlad

Vă invită la spectacolul SPERANȚA - tinerețea vârstei a treia !

MIERCURI 30 septembrie 2015, ora 17.00 - Casa de Cultură a Sindicatelor "George Tutoveanu" Bărlad

dedicat Zilei Internaționale a Persoanelor Vârstnice (1 octombrie) și a celei de a 61-a Aniversări de la reorganizarea C.A.R.P. "Elena Cuza" Bărlad (8 octombrie 1954)

Invitați speciali:

MIOARA VELICU

MIHAELA CONDURACHE

Vă așteptăm cu drag!
Invitațiile se găsesc la ghișeu 10 al C.A.R.P. "Elena Cuza" Bărlad

Strada mea

IOANA TEODOR

Pe strada mea sunt oameni buni
Pătrunși de omenie,
Ne însoțim întotdeauna
La greu, dar și la bine.

Ne dăm binețe, ne zâmbim
Și fără ură-n suflet
Așa ne despărțim.

De la străbuni am învățat
Mereu să ne cinstim
Suntem doar o familie mare
De ce să ne urâm?

Cu gând curat nu răzburare
Nu ne uităm pieziș sau cu dispreț
La cei ce progresează-ntr-una
Și au mai mult bănet.

Tot de la ei am învățat
Și pildă ei ne-au fost mereu,
Cu povețe bune și datină aleasă,
Care se uită, pe zi ce trece dispăre
Exact ca o floare frumoasă
Crescută cu ardoare.

Nu trebuie și nu exagerez deloc
Cum și într-o pădure verde
Mai dăm de câte un ciot.

Hotar fără țară

ȘTEFAN CONSTANTINCIU

Abur de câmpie, dimineți târzii, orizontul încă mai speră la lumea de dinafară
Ploaia îneca sărutul pietrificat în anotimpurile vesele, calde, deloc reci
Omul bun umbă desculț și calcă pe lacrimile cerești, nimicul nu-l mai sperie
Destinul vulturului se spulberă în seara primei căderi de zăpadă, soarele se pierde în mare
Și piscul mi se pare semeț, cum doar hotarul se lasă aruncat în zare, devreme, târziu, într-o vreme...

Noapte de coșmar

RAFAEL-TUDOR LUPAȘCU

Când noaptea cade peste cerul albastru,
Soarele se duce-acasă.
Iar luna, frumosul astru,
Trimite raze sfioasă.

Dar ce să fie oare, când aud suspinul
Și în miez de noapte un plâns dureros?
Simt că mă atinge săgeata cu veninul
Și adorm gândind la chipul tău frumos.

Fără tine, nu văd frumusețea vieții,
Parcă totul ar fi în zadar.
Nu mai contează splendoarea dimineții
Și nu pot uita noaptea de coșmar.

Chiar dacă ziua-i lungă, noaptea tot revine,
Durerea îmi cuprinde sufletul amar.
Visele sunt triste, frumoase sunt puține,
Dar, aștept dimineața ca să revină iar.

Zi de aniversare

3 octombrie 2015

ÎNV. LIVIU BOTEZ

În ziua de 3 octombrie 2015 școala a îmbrăcat haina de sărbătoare. Cu mic, cu mare, elevi și profesori s-au pregătit să întâmpine oaspeți de onoare: foști profesori ai școlii și foști elevi.

„Întâlnirea generațiilor” propusă de inițiatorul evenimentului, destoinicul profesor Georgel Bradu - directorul școlii s-a înfăptuit după o lungă acțiune de organizare și pregătire a tuturor secvențelor festive care s-au desfășurat, în prima parte a zilei, în incinta Teatrului „Victor Ion Popa,” iar apoi vizitarea școlii gătită de sărbătoare.

Festivitatea a urmat cursul consemnat în „Invitația” concepută și înmănată din timp persoanelor pentru a participa la activitate. Din program spicuem momentele zilei festive:

Vernisajul expoziției de pictură

Cuvânt de deschidere

Alocuțiuni ale invitaților

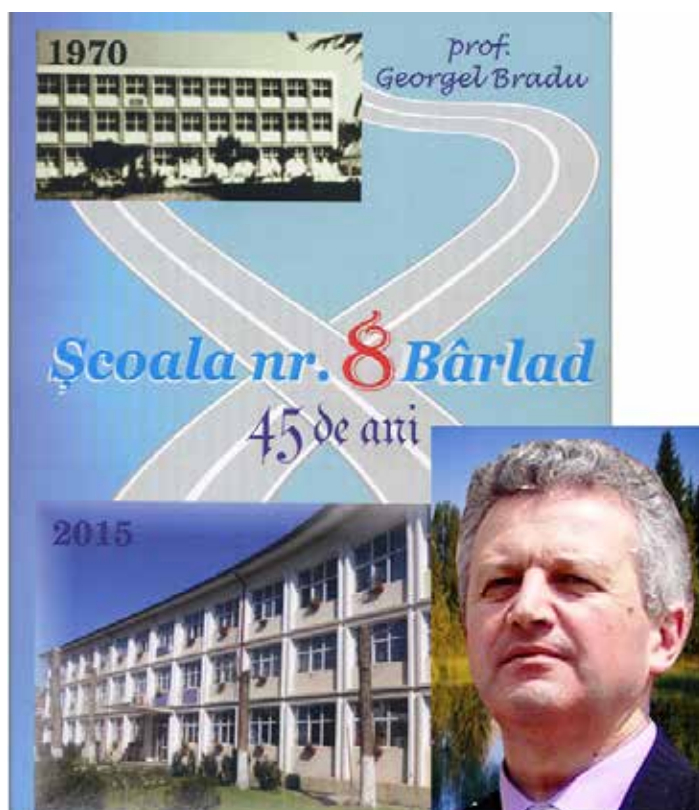
Lansarea monografiei școlii

Spectacol muzical – coregrafic oferit de formațiile școlii

Cocktail

Vizitarea școlii

Chiar dacă noi, invitații, ne aflăm într-o stare emoțională deosebită, firească, impusă de eveniment totuși am simțit emoția dar și satisfacția gazdelor - elevi, învățători și profesori care încă de la primirea festivă cu înmânarea ecusonului manifestării, a programului și o carte de vizită a școlii minuțios realizată, ei își exprimau bucuria de a ne întâmpina precum și dorința de a

prezenta școala în care muncesc și învață acum, mândri fiind de realizările lor: elevi și destoinici lucrători la catedră.

M-am alăturat foștilor mei colegi și colege, persoane cu vârste respectabile de 60, 65 ani chiar și peste 80 de ani care se bucură de liniștea anilor de pensie după ce au slujit învățământul 35,40 de ani. Observăm din mulțime, chipurile emoționate ale noilor veniți, dornici să-ntâlnească și să revadă foștii colegi dar și pe cel ce le-a pus tocul în mână, îndrumându-i cu răbdare și mîlgă să scrie, să citească, să descopere taina ascunsă în carte, să învețe să cunoască lumea.

Sub impulsul emoției, printre cei mulți, a pășit în sală tânăra familie Teodorescu Tudor și Antoaneta, foști elevi ai școlii (acum specialiști în domeniul farmaceutic) care au fost și elevii mei în ciclul primar. Mergeau atenți printre invitați căutând să recunoască colegii prezenți dar și pe fostul învățător sau profesorii care i-au îndrumat pe calea cunoașterii și a învățăturii.

Descopeream în sclipirea ochilor bucuria revederii, a recunoștinței pentru cel ce le-a fost dascăl și îndrumător precum și mulțumirea firească că pot să mai strângă în mâna lor mâna încă caldă care le-a mîngâiat creștetul când erau mici, îndemnându-i cu cuvântul și îndrumându-i în orice clipă.

Cu aceeași bucurie și respect au salutat și pe mai tânăra învățătoare/profesoară (fosta mea practicantă) care acum le învață și le îndrumă pe mica lor fetiță aflată într-o clasă din fosta lor școală.

Astfel de momente emoționante se petreceau în jurul meu, iar fiecare dintre noi era marcat emoțional simțind acum profund clipa sau ceasul recunoașterii muncii și strădaniei depuse de-a lungul anilor în parcursul învolburat al carierei fiecăruia.

Învățătorii de ieri, învățătorii de azi aveau și au datorită primordială de a lumina și forma mintea și caracterul tinerelor vârstare. Dascălul este un inspirator al celor mai înalte idealuri,

un slujitor al unei societăți drepte, benefice și recunoscătoare cu cei prea trudituri ai săi, cu cei care investesc fără a socoti dobânda imediată, căci câștigul lor se află în sufletul generațiilor care vor urma în gândul lor de mai bine, mai drept și mai sfânt către mâna, mintea și sufletul celor de la catedră.

Școala s-a bucurat de buna pregătire a întregului personal didactic care și-a pus amprenta asupra calității actului didactic, evidențiat de pregătirea foarte bună a elevilor, reușita școlară deosebită consemnată în amănunt pe ani și perioade școlare în cuprinsul „Monografiei Școala nr.8 Bârlad la 45 de ani”.

Autorul, profesorul Georgel Bradu și-a propus să realizeze această monografie necesară pentru o școală cu o îndelungă viață didactică - 45 de ani, lipsită până acum de o consemnare concretă.

Studiind arhiva școlii, documentația trecută în matricole,

colectând fotografiile mai vechi și mai noi, autorul a reușit să strângă informații suficiente, folosind materiale autentice oferite de cadre didactice care au lucrat cu ani în urmă la școală.

Acest volum mare de informații autorul le-a distribuit în cele zece capitole ale monografiei tehnoredactate computerizat de profesor doctor Tatiana Bradu și încă câțiva inimoși colegi din școală.

Editată într-o formă tipografică deosebită în cuprinsul celor 395 de pagini alb-negru și foto color, monografia profesorului Georgel Bradu reușește să facă cunoscută istoria și viața Școlii nr.8 pe parcursul sinuos a celor 45 de ani.

Prin expunerea clară, precisă și la obiect, monografia se poate înscrie ca un document informativ pentru orice doritor de informare despre școala noastră.

**farmacist ȘTEFAN
CONSTANTINCIU**

ALEXANDRU PASTIA *

*Un aristocrat bârlădean
în învățământul farmaceutic românesc*

Alexandru Pastia s-a născut la 25 august 1915, în Bârlad, județul Tutova, într-o familie de intelectuali. Tatăl, Ion Pastia, magistrat și avocat, a decedat în 1918. Alexandru rămâne orfan la vârsta de 3 ani.

Numele Pastia aparține unei mari familii de boieri din Moldova, proprietari de pământuri, întinse de la Iași până în Galați. Familia Pastia a rămas cunoscută prin numeroasele acte de caritate și donații către statul român. Teatrul Pastia din Focșani, terenul pe care se află actuala Casă de Cultură din Bârlad, Hotelul "Traian" din Iași și Cimitirul "Eternitatea" Iași (înființat de primarul de atunci al Iașului, Scarlat Pastia) există datorită familiei Pastia.

În lumea medicală românească a rămas cunoscut în domeniul bolilor contagioase doctorul Constantin Pastia (punctele Pastia).

Alexandru Pastia a frecventat cursurile școlii primare în Bârlad și, mai apoi, Liceul „G. Barițiu” la Cluj. În 1932 s-a înscris la Facultatea de Farmacie din Cluj care s-a desființat în 1934, transferându-se la București, unde și-a susținut examenul de licență, la 22 de ani, în 1937. În timpul studenției a fost numit de prieteni „contele Pastia”, datorită frumuseții sale fizice și spirituale.

La scurt timp după absolvirea facultății, a fost numit farmacist la Casa de Asigurări Sociale din București. Din 1940 a profesat ca farmacist diriginte la Farmacia „Colesiu” din Bârlad, până în 1945, perioadă când a fost și mobilizat în armată, ca farmacist. Atunci a cunoscut doi dintre farmaciștii care i-au devenit prieteni pentru toată viața: Victor Zotta, viitorul profesor de chimie farmaceutică la Facultatea de Farmacie București și Teiță Busuioc, colonel farmacist. După 1945 a profesat ca farmacist diriginte la Farmacia „Capsali” din București și ulterior la farmacia din Ghidigeni, județul Galați, pe care a avut-o în proprietate până în 1949, an în care toate farmaciile particulare au trecut în patrimoniul statului.

Ingeniozitatea în cercetarea științifică, dublată de dorința de a veni în ajutorul oamenilor bolnavi, s-au manifestat de la începutul activității sale profesionale.

În august 1949 a fost transferat la Sanatoriul TBC Bârnova - Iași, unde a înființat farmacia spitalului și un laborator de soluții sterile. Din 1953 lucrează la spitalul TBC Solca, județul Suceava, în scopul de a organiza și aici o farmacie. În această perioadă a elaborat și perfecționat tehnica de preparare a perfuziilor de PAS și HIN. Împreună cu mecanicul spitalului, P. Schultz, a conceput fabricarea unui aparat de distilat apă cu debit continuu, apreciat cu un premiu acordat de Comisia de Inovații din Republica Socialistă România.

(1915 – 1997)

Metodele de preparare a perfuziilor elaborate de farmacist Alexandru Pastia au fost aplicate în toate farmaciile de spital cu profil TBC din Moldova. O altă preocupare a sa a constat în prepararea, în condiții sterile, a supozitoarelor cu antibiotice, pentru care a inventat un malaxor necesar la omogenizarea materiilor prime. În scopul de a facilita aplicarea tratamentelor la bolnavii TBC, a inventat un aparat de aerosolizare cu pompă de vid. Pentru ca de aceste inovații să beneficieze toți farmaciștii din România, documentația aferentă a fost publicată în revista "Farmacia." A preparat și alte forme farmaceutice: perfuzii cu substanțe energizante, unguente cu antibiotice, unguente cu extracte vegetale (Chelidonium majus, Colchicum autumnale), pulberi compuse.

În perioada 1957-1959 a profesat la Farmacia Spitalului „Sf. Spiridon” din Iași, loc ocupat prin concurs, reușind pe primul loc din opt candidați. În 1959, după obținerea titlului de farmacist principal, este transferat ca specialist în cadrul Oficiului Farmaceutic Regional Iași, unde lucrează până în anul 1966. Aici înființează Laboratorul Galenic, în cadrul căruia a formulat și preparat numeroase forme farmaceutice lichide, semisolide și solide apreciate în tot județul. În anul 1963 s-a înscris la doctorat în specialitatea Toxicologie, la Facultatea de Farmacie din Cluj, iar în 1967 a susținut teza cu tema „Toxicologia uretanilor, cu referire specială la meproamat”.

În același timp a desfășurat o susținută activitate didactică, funcționând ca profesor la secția Farmacie a Școlii Tehnice Sanitare din Iași (1960-1979) și ca șef de lucrări la Disciplina de Organizare și Merceologie Farmaceutică, Facultatea de Farmacie Iași (1963-1967); între anii 1966-1967 a profesat ca toxicolog la Institutul Medico-Legal, filiala Iași. În 1967 începe perioada de activitate universitară, când ocupă postul de șef de lucrări la Disciplina de Organizare și Merceologie Farmaceutică a Facultății de Farmacie din Iași. În 1968 devine șeful Disciplinei de Tehnică Farmaceutică pe care o conduce până la pensionare, în toamna anului 1979. În 1975 a fost promovat pe postul de conferențiar. În anul 1991, Consiliul Profesorat al Facultății de Farmacie Iași i-a acordat titlul de „profesor onorific”, ca o recunoaștere a întregii sale activități didactice.

Alexandru Pastia a desfășurat o susținută activitate de organizare a laboratoarelor Disciplinei de Tehnică Farmaceutică, dotându-le cu mese tip receptură; la acea dată, acestea au fost singurele laboratoare din țară amenajate în acest mod.

A actualizat cursul și lucrările practice de tehnică farmaceutică, editându-le în mai multe volume.

O altă direcție a activității profesionale a constat în organizarea cursurilor postuniversitare de perfecționare și îndrumare metodologică a farmaciștilor din zona Moldovei. În cadrul Facultății de Farmacie, profesorul Pastia a depus o activitate importantă și în organizarea Laboratorului de Microproducție.

Pe parcursul anilor a colaborat cu discipline din facultate, din universitate și cu alte instituții, precum: Întreprinderea de Antibiotice Iași, Institutul de Seruri și Vaccinuri Iași, clinicile spitalelor din Iași, Uzina de Fibre Sintetice Săvinești, Oficiile Farmaceutice din Moldova și Institutul pentru Controlul de Stat al Medicamentului și Cercetări Farmaceutice București.

Cercetările sale au fost concretizate în peste 200 lucrări științifice și 25 brevete de invenție, dintre care unele au fost aplicate în producție.

Principalele teme de cercetare au fost axate pe următoarele domenii:

- probleme de practică farmaceutică pe teritoriul Moldovei;
- formularea și introducerea în terapeutică de noi

CASA DE AJUTOR RECIPROC A PENSIONARILOR "ELENA CUZA" BĂRLAD
Împreună suntem mai puternici!

Vă invită la

Conferința

"Un aristocrat bărlădean în
învățământul farmaceutic românesc"

Alexandru Pastia

26 aug 1915 - 1 ian 1977

Conferențiază
farmacist Ștefan Constantinciu

26 august 2015, ora 10.30, sala A.I. Cuza.

Vă așteptăm cu drag!

medicamente: Trimag - comprimate, fabricat azi de SC „Antibiotice” SA Iași sub denumirea de Trimagant; Moldamin, Oxacilina – suspensii solide injectabile; biscuiți antiacizi produși de „Pangran” Iași;

- prepararea de noi forme farmaceutice în cadrul Laboratorului Galenic al Oficiului Farmaceutic Iași;
- valorificarea unor materii prime locale - grăsimi hidrogenate, în colaborare cu Fabrica de Ulei „Unirea” Iași;
- realizarea de noi forme farmaceutice: pelicule medicamentoase cu substanțe cicatrizante aplicabile în tratamentul arsurilor, unguente cu substanțe antiflebitice (rutozid), preparate antiacneice, supozitoare antihemoroidale, tablete antiseptice orofaringiene.

Profesorul împărtășea cunoștințele sale cu generozitate și știa să creeze în colectiv un climat de colegialitate, prietenie și optimism, esențiale în activitatea de cercetare. Înzestrat cu o inteligență deosebită, dublată de o cultură aleasă, profesorul Alexandru Pastia a fost un adevărat „aristocrat” al învățământului farmaceutic ieșean, lăsându-și amprenta la nivel național. Prin retragerea sa la pensie, în anul 1979, lumea farmaceutică din țara noastră a pierdut un specialist deosebit și o remarcabilă personalitate.

Distinsul profesor doctor farmacist Alexandru Pastia s-a stins din viață la 26 iulie 1997.

Notă

* Material preluat din documentarea prof. Iuliana Popovici, Steliana Lucia Braha, *Ctitorii prestigiului: 125 de ani de învățământ medical superior la Iași*, Eugen Târcoveanu, Editura Gr. T. Popa, Iași, 2004.

MANOLACHE COSTACHE EPUREANU

VASILE CHELARU

A cinsti pe cei care și-au pus întreaga pricepere, chiar cu riscul sacrificiului suprem, pentru modernizarea și dezvoltarea societății, este nu numai o îndatorire firească a generațiilor prezente, care emană din educație și bun simț, dar și un sentiment de mândrie că suntem urmașii unor asemenea oameni. Cum ar fi să trăim într-o țară, regiune sau oraș, fără trecut, fără să avem ocazia de a comemora o personalitate a culturii, științei, religiei, vieții politice?! Ce am reprezenta noi, cei de astăzi, dacă nu am cultiva valorile trecutului, căror datorăm o existență liberă, civilizată?! Prezentul nu poate exista fără trecut. După un scenariu închipuit, ar semăna că am fost teleportați pe un teritoriu arid, despre care nu cunoaștem nimic, unde am elabora strategii de viitor îndepărtat, când și acel loc va dobândi propria sa istorie.

Mihai Eminescu spunea că „stejarul crește unde-i pământul bun, buruienile cresc pretutindeni”, așa că profit de această cugetare pentru a-l evoca pe **Manolache Costache Epureanu**. După anul 1990 trăiam cu impresia că personalitatea acestuia nu este destul de cunoscută în municipiul nostru, pentru unii fiind chiar un motiv de nedumerire faptul că s-a schimbat denumirea unei importante artere rutiere ce ani buni purtase numele celui mai important ideolog al socialismului științific, căreia i-a fost atribuit numele unui personaj pentru care în cărțile de istorie nu a fost alocat spațiu destinat cunoașterii contribuției sale în viața politică și socială a timpului în care a trăit. Cele mai multe informații ni le oferă doamna prof. dr. Elena Monu în cărțile „Familia Costache. Istorie și genealogie”, domnul prof. dr. Laurențiu Chiriac și drd. Mihai - Cristian Șelaru, în lucrarea „Manolache Costache Epureanu – Omul epocii sale”.

EMANOIL (MANOLACHE) COSTACHE EPUREANU s-a născut la 22 august 1820 în municipiul Iași. Cu privire la locul nașterii există documente care consemnează că s-ar fi născut la Bârlad, iar cu privire la anul nașterii, în literatura istorică și chiar pe monumentul funerar din Cimitirul „Eternitatea” din Bârlad s-a consemnat că ar fi 1824. Întrucât la 26 octombrie 1839, Universitatea din Jena (Germania) îi acordă titlul de doctor în drept, la vârsta de 19 ani, putem deduce că anul nașterii este 1820; dacă s-ar fi născut la 1824, ar fi însemnat că a luat doctoratul la 15 ani.

Revenind la locul nașterii, Manolache Costache Epureanu a consemnat cu mâna sa, în documente descoperite în dosarul de doctorat de la Universitatea din Jena (Germania), că s-a născut la Iași.

Este descendent dintr-o importantă familie boierească, cu strămoși proveniți din timpul lui Ștefan cel Mare. A învățat

CASA DE AJUTOR RECIPROC A PENSIONARILOR "ELENA CUZA" BÂRLAD
Împreună suntem mai puternici!

Vă invită la

Conferința

"Manolache Costache Epureanu -
O pagină din istoria politică
a României"

26 august 2015, ora 11.00, sala A.I. Cuza.

Vă așteptăm cu drag!

timp de nouă ani la Lemberg (astăzi Lvov) în Ucraina, a beneficiat de ore particulare, iar după studiile primare și secundare, a studiat la Universitățile din Heidelberg, Berlin, Göttingen și Jena, unde a susținut teza de doctorat „Despre noțiunea de furt în dreptul roman și german”, acordându-i-se titlul de doctor *magna cum laudae*.

În perioada 1840 – 1843 a stat la Paris, unde și-a desăvârșit educația și cultura, preluând din ideile revoluției franceze.

S-a reîntors în țară, ocazie cu care în perioada 1846 – 1847 a fost numit președinte al Tribunalului ținutului Tutova. S-a remarcat prin corectitudine, respingând corupția, precum și influențele de orice fel în exercitarea funcției sale. Obișnuia să spună că „Tribunalul nu se supune decât poruncilor legii!” În această perioadă s-a apropiat de Iorgu Radu, Gheorghe Emandi, lordache Lambrino și prietenul acestuia, Alexandru Ioan Cuza, vărul său Costache Negri, prin care l-a cunoscut pe Vasile Alecsandri.

A participat la evenimentele revoluționare de la Iași, 27-28 martie 1848, unde a fost arestat cu un grup de tineri revoluționari, urmând a fi duși la Măcin și exilați în Turcia. La 3 aprilie 1848, când au ajuns la Brăila, Manolache Costache Epureanu și alți cinci revoluționari au evadat. Au fost ajutați de consulul englez, care a refuzat să-i predea autorităților, apoi au ajuns în Banat, unde au luat legătura cu alți revoluționari din zonă. A fost prezent la Adunarea Națională de la Blaj (3-15 mai 1848), alături de alți revoluționari moldoveni: Vasile Alecsandri, Costache Negri, Alecu Russo, Alexandru Ioan Cuza, Lascăr Rosetti și alții. S-a alăturat revoluționarilor din Brașov, a participat la Adunarea Națională a românilor din Banat, care s-a desfășurat la Lugoj. A plecat la Pesta în Ungaria, la Viena în Austria, apoi s-a alăturat revoluționarilor de la Cernăuți, activând în cadrul comitetului revoluționar înființat de surghiuniții moldoveni. În octombrie 1848 s-a întors la Viena, în decembrie 1848 se afla la Paris, unde a reîntâlnit o parte dintre prieteni, inclusiv pe Alexandru Ioan Cuza, cu care consolidase relațiile de prietenie. La 15 august 1849, după instalarea la tronul Moldovei a domnitorului Grigore Alexandru Ghica, s-a reîntors cu ceilalți exilați în țară.

La Bârlad o cunoaște pe Maria, născută Constandachi, fiica lui Alexandru Sturza Bârlădeanul și a Smarandei, cu care s-a căsătorit în 1851. Au locuit în primii ani ai căsătoriei la Bârlad și Epureni, la moșia moștenită de la unchiul său, lordache Costache și la Iași, unde în 1854 primise funcția de președinte al Divanului de Întărituri. A continuat lupta pentru unire prin demersuri către puterile europene, militând pentru alegeri libere în Divanul

ad-hoc al țării. A fost remarcat de locuitorii Bârladului pentru eforturile sale și a fost propus și ales deputat al ținutului Tutova, în septembrie 1857. S-a remarcat cu ușurință, cu un admirabil talent oratoric, dar și cu priceperea cu care aborda diverse domenii: legislativ, juridic, administrativ.

A fost membru în Adunarea electivă a Moldovei, l-a susținut pe Al. I. Cuza pentru a fi ales domn al Moldovei, dar nu a ascuns că dorișta sa era Unirea Moldovei și Valahiei, sub un principe străin.

Activitatea politică este marcată de însărcinări la nivelul cel mai înalt din stat, pe care le-a îndeplinit cu responsabilitate: a fost prim – ministru (în 1859, în Moldova) și prim-ministru în Țara Românească (între 1860 – 1861, 1870 și 1876); a fost ministru titular sau interimar în Guverne conduse de el însuși: ministru de Justiție (17 ianuarie - 6 martie 1859 în Guvernul de la Iași); ministru de Justiție (27 aprilie – 10 noiembrie 1859 în Guvernul de la Iași); ministru de finanțe (27 aprilie – 04 mai 1859 în Guvernul de la Iași); ministru de interne (14 martie – 03 aprilie 1860 în Guvernul de la Iași); ministru de finanțe (13 iulie 1860 – 14 aprilie 1861 în Guvernul de la București); ministrul Justiției (28 octombrie 1872 – 31 martie 1873 în Guvernul Lascăr Catargiu de la București); a fost deputat și senator în toate legislaturile anilor 1859 – 1880; a fost membru fondator al Partidului Liberal și Partidului Conservator. Convingerea sa era că "un stat poate înflori numai atunci când destinele sale sunt conduse de partea aceea a nației care e neatârnată prin avere și cultură;"

A încetat din viață departe de țară, la 7 septembrie 1880, în Wiesbaden (Germania), trupul său fiind înhumat la Cimitirul "Eternitatea" din Bârlad. La funeralii au participat reprezentanți ai Casei Regale, Parlamentului, Guvernului, Armatei, partidelor politice și ai autorităților locale.

În semn de respect pentru Manolache Costache Epureanu, simbol al elitei politice românești, admirabil model de chibzuință

și înțelepciune politică, apărător al principiilor fundamentale ale statului modern, jurist și ministru de interne, ca dovadă a prețuirii valorilor tutovene, polițiștii bârlădeni au decis amplasarea unui bust în fața instituției. Demersul a început prin consultarea specialiștilor: președinta „Academiei Bârlădene”, doamna profesoară Elena Monu, doctor în istorie, care și-a îndreptat de mult timp atenția asupra familiei boierești COSTACHE, cercetări materializate în lucrarea de doctorat și cărți biografice și doamna profesoară Oltea Rășcanu Gramaticu, președinta Societății de Științe Istorice – Filiala Bârlad, au încurajat de prima oară inițiativa noastră; profesorul Dorinel Filiche, recunoscut pentru lucrările sale de artă, a acceptat imediat să realizeze bustul, iar regretatul dr. Constantin Teodorescu s-a alăturat efortului nostru, în calitatea sa de președinte al Comisiei de cultură din cadrul Consiliului Local Bârlad.

„Actul de naștere” al lucrării de artă plastică monumentală îl constituie Avizul nr. 3058 din 29.09.2009 emis de Ministerul Culturii, Cultelor și Patrimoniului Național, la recomandarea Comisiei Naționale pentru Monumente de For Public, care în motivarea sa a consemnat că „apreciază inițiativa și eforturile Poliției municipiului Bârlad de a realiza și amplasa acest monument, precum și modul de soluționare plastică ales de autor.”

În finalul expunerii mele, citez pe domnii profesori dr. Laurențiu Chiriac, și drd. Mihai - Cristian Șelaru care spuneau, referindu-se la Manolache Costache Epureanu: „...**suntem un popor norocos, fiindcă noi, spre deosebire de alte popoare, nu trebuie să ne născocim strămoșii. Noi chiar îi avem!**”

Arc peste timp ...

1915 - 2015

Regimentul 52 Artilerie Mixtă „General Alexandru TELL” din Bârlad a preluat tradițiile și faptele de arme ale Regimentului 3 Artilerie Grea, unitate distinsă pentru profesionalismul și devotamentul cu care ofițerii, subofițerii și trupa au acționat în vâltoarea celor două războaie mondiale.

Pornindu-se de la principiul ce avea să fie confirmat de realitatea primului război mondial, că „artileria cucerește și infanteria ocupă”, în perioada anilor 1914 - 1916 s-au făcut eforturi pentru sporirea forței armate și pentru înzestrarea acesteia cu artilerie grea.

În acest context, prin Înaltul Decret Domnesc nr. 2354 din 28 octombrie 1915 „pe ziua de 1 noiembrie 1915 se crează un regiment de artilerie, purtând denumirea Regimentul 3 Artilerie Grea, cu reședința la fortul CHITILA”. Decretul este semnat de M.S. Regele ROMÂNIEI, Ferdinand I și de Președintele Consiliului de Miniștri și ministru de război, Ion I.C. BRĂȚIANU.

Primul comandant al Regimentului 3 Artilerie Grea (parte componentă a Brigăzii 1 Artilerie Grea) este numit locotenent-colonelul FILITI Gheorghe. Regimentul avea în dotare tunuri de 87, 105 și 150 mm.

La 4 noiembrie 1950 primește ordin de dislocare în garnizoana Bârlad, în cazarma fostului Regiment 23 Artilerie, având în componere 2 divizioane: unul de tunuri calibru 105 mm și altul de obuziere calibru 150 mm.

În baza ordinului Marelui Stat Major nr. 03119531 din 30 noiembrie 1951, Brigada 3 Obuziere își schimbă denumirea în Brigada 213 Obuziere și primește în dotare obuziere calibru 122 mm model 1938.

„Turnurile vor bubui din toate forturile din București, Focșani și Galați, ridicate de mine ca un scut foarte puternic al vetrei strămoșești, în timpuri de grele încercări de cari cerul să păzească Țara.”

(din testamentul Regelui Carol I)

La 23 februarie 1953 conform Ordinului Marelui Stat Major nr. C.L. 0010 din 26 ianuarie 1953, Brigada 213 Obuziere își schimbă denumirea în Brigada 31 Obuziere, având în organică 3 divizioane de obuziere calibru 122 mm și un divizion cadre.

În urma desființării Diviziei 17 Artilerie Rupere (conform Ordinului Marelui Stat Major nr. 00608 din 25 ianuarie 1961), Brigada 31 Obuziere din Bârlad preia, la 1 mai 1961, efectivele și tehnica de la Brigada 23 Obuziere din Tecuci și de la Brigada 26 Aruncătoare Mixtă din Roman, constituind Brigada 17 Artilerie Rupere în garnizoana Bârlad. În această situație, Brigada 17 Artilerie Rupere a preluat tot ce a fost mai bun de la cele 3 brigăzi și Comandamentul Diviziei în înzestrarea cu armament, tehnică de luptă și corpul de ofițeri și subofițeri, devenind **cea mai mare unitate de artilerie terestră din Armata Română**.

Data de 1 mai 1961 reprezintă momentul nașterii Unității Militare 01458 Bârlad.

În conformitate cu ordinul nr. R.L. 390 din 12 septembrie 1961 al U.M. 02450 Z, în ziua de 9 octombrie 1961, U.M. 01458 Bârlad primește de la Muzeul Militar Central Drapelul de Luptă.

Pentru rezultatele obținute, la 21 octombrie 1974, prin decretul prezidențial nr. 217, se conferă Drapelului de Luptă al Brigăzii 17 Artilerie Rupere, ordinul „Tudor Vladimirescu” clasa a III-a. În baza ordinului Marelui Stat Major nr. P.R. 00650 / 1975, la 16 ianuarie 1976 Brigada 17 Artilerie Rupere își schimbă denumirea în Brigada 17 Artilerie și devine una dintre marile unități reprezentative ale artileriei române. Fiind mare unitate din rezerva general strategică, Brigada 17 Artilerie a primit misiuni pentru organizarea și desfășurarea unor activități de interes național, deosebit de importante pentru întărirea capacității de apărare a țării. A participat cu succes la trageri demonstrative, a efectuat experimentarea cu muniție de război a unor noi procedee de tragere și a unor categorii de tehnică de luptă ce au intrat în dotarea unităților de artilerie.

După transformări structurale succesive, dictate de nevoile

Armatei României, Brigada 17 Artilerie „General Alexandru TELL” devine, pas cu pas, Regimentul 82 Artilerie Antitanc, Divizionul 82 Artilerie Antitanc, Batalionul 82 Artilerie Antitanc, iar începând cu 1 octombrie 2010 Regimentul 52 Artilerie Mixtă „General Alexandru TELL”.

În data de 23.04.2014, pentru îndeplinirea ireproșabilă a misiunilor și obținerea de rezultate meritorii în procesul instruirii, Regimentului 52 Artilerie Mixtă i se conferă „Emblema de onoare a Forțelor Terestre”, iar la data de 20 octombrie 2015, președintele României a conferit Ordinul „Virtutea Militară” în grad de Cavaler, cu însemn pentru militari, Drapelului de Luptă al Regimentului 52 Artilerie Mixtă „General Alexandru TELL”, în semn de apreciere a înaltului profesionalism și a rezultatelor remarcabile obținute de personalul unității în îndeplinirea cu succes a misiunilor încredințate, a activităților de pregătire desfășurate în comun cu militarii altor state, precum și pe timpul executării misiunilor în teatrele de operații.

Efectivele unității au participat la intervenții în situații de urgență, la solicitarea organelor administrației publice locale sau la ordin, pe raza municipiului Bârlad, executând misiuni pentru salvarea de vieți omenești. Datorită gravității cazurilor de rezolvat și a dificultăților cauzate de condițiile meteo nefavorabile, unele misiuni s-au desfășurat și pe durata a 24 ore, iar instituția Prefectului a apreciat că militarii dovedesc eficiență maximă în îndeplinirea misiunilor.

Militarii regimentului au participat la exerciții tactice cu trageri de luptă și exerciții de instruire în comun cu militarii Armatei Naționale a Republicii Moldova.

De asemenea, regimentul a organizat instruirea detașamentului Army Institutional Advisory Team (AIAT) rotația a II-a, pentru Teatrul de operații Afganistan.

Militari din unitate au participat la misiuni în afara teritoriului național, în Teatrul de operații Afganistan, precum și sub egida ONU, în cadrul misiunii ONUCI din Coasta de Fildeș, în cadrul misiunii UNMISS din Sudanul de Sud și în cadrul misiunii MONUSCO din R.D.Congo.

La 1 noiembrie 2015, Regimentul 52 Artilerie Mixtă „General

Alexandru TELL,” unitate cu un prestigiu binemeritat în armata română, împlinește 100 de ani de atestare documentară, care va fi sărbătorită pe data de 10 noiembrie 2015, dată la care se sărbătorește și Ziua Artileriei Române.

Sărbătorirea a 100 de ani de tradiții ai Regimentului 52 Artilerie Mixtă „General Alexandru TELL” reprezintă un prilej deosebit pentru consolidarea relațiilor dintre instituția militară și societatea civilă, precum și un eveniment important în viața personalului militar activ și în rezervă, cu implicații sentimentale în promovarea tradițiilor militare la nivelul garnizoanei Bârlad.

Acum, noi, purtătorii de uniformă din Regimentul 52 Artilerie Mixtă „General Alexandru TELL” dedicăm această a 100-a aniversare tuturor artileriștilor, de la soldat la general, care au trudit și s-au jertfit pentru veșnicia țării și pentru onoarea Armatei Române. Lor le deschidem porțile inimii și le aprindem în suflet candela recunoștinței. Dorim să se știe că faptele lor nu le-am uitat și că ei trăiesc etern în amintirea noastră și a celor care vor urma după noi.

„Artileria poate fi mândră de falnicul trecut și țara, împreună cu Mine, ne putem rezema cu încredere pe această armă, care și-a biruit un loc de căpetenie în armată... Ridic paharul meu în onoarea ARTILERIEI, vrându-i un viitor tot așa de strălucit ca trecutul său și ca dânsa să rămâie de-a pururi podoaba iubitei mele armate.”

*Carol I - Principe (1866-1881)
și Rege (1881-1914) al României*

La Mulți Ani

**Regimentului 52 Artilerie Mixtă „General Alexandru TELL”,
Artileriei Române și tuturor militarilor bârlădeni !**

COLONEL NICOLAE FLORIN PRUNĂU

Locțiitor al comandantului Regimentului 52 Artilerie Mixtă
„General Alexandru TELL”
și al Garnizoanei Bârlad

Bucurie mare la Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad*

CRONICAR

Vă veți întreba desigur care e motivul pentru care Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad e în sărbătoare că doar Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice – 1 octombrie a trecut demult.

Ei bine, Casa pe lângă toate sărbătorile religioase, laice ori diversele zile internaționale numai bune de marcat la o prăjitură și un pahar de vin, are și alte pricini de bucurie.

Spre exemplu, poetul Petruș Andrei, vechi colaborator al instituției mai sus menționate a oferit un astfel de pretext. Acestuia i s-a decernat premiul literar **Naji Naaman 2015 pentru creativitate**. E un motiv bun de celebrare, nu-i așa? Și mai ales de mândrie pentru Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad ce se bucură de colaborarea, de sfaturile, de intervențiile pertinente ale domnului profesor Petruș Andrei. Dar să vă spun ceva și despre aceste premii. Cine le oferă? Pentru ce se acordă? Cui?

Lansate în anul 2002 în Liban, premiile literare Naji Naaman se acordă autorilor cu textele literare cele mai emancipate în conținut și stil, cu scopul de a revigora și dezvolta valorile umane.

Anul acesta s-au înscris în competiție un număr de 2.041 participanți din 60 de țări ce au transmis creații literare în 32 de limbi și dialecte, printre ei și **poetul Petruș Andrei**.

Cea de a treisprezecea ediție a premiilor literare Naji Naaman a oferit distincții unui număr de 58 de câștigători împărțiți în 3 categorii: *Premii de onoare pentru întreaga operă; Premii pentru creativitate și Premii de merit*, 10 dintre aceștia din urmă provin din România.

Poetul Petruș Andrei s-a numărat printre cei 34 de laureați cărora li s-a oferit Premiul pentru creativitate. Totodată, în luna august a anului viitor, laureații vor avea textele tipărite (integral sau parțial) în antologia anuală a premiilor din cadrul seriei de literatură gratuită publicată de Fundația Naji Naaman pentru Cultură Gratuită (FGC) și vor primi un atestat corespunzător care le va conferi titlul onorific de membru al casei Naaman pentru Cultură.

Notă:

* În redactarea acestui material s-au utilizat informații de pe site-ul oficial Naji Naaman <http://www.najinaaman.org/page233.html>

Astă-vară, Daria Bleza și-a petrecut o parte a vacanței la „Casa rebusiștilor” de pe Valea Oituzului. De data aceasta a desenat cuptorul de lângă Poiana arinilor.

Serghei Coloșenco

Ziua de 22 noiembrie doresc să intre în istoria literaturii municipiului Bârlad, a ținutului Tutova și a județului Vaslui și de ce nu a întregii țări, ca ziua de naștere a unui remarcabil profesor de „românească” și a unui creator de publicații literare.

În calitate de profesor a îndrumat mii de elevi din zeci de generații în tainele limbii și literaturii române, a „judecat” în calitate de membru al multor comisii de bacalureat mii de absolvenți care s-au prezentat la examenul maturității lor intelectuale. Cel mai mult timp l-a petrecut ca profesor la Colegiul Național „Gheorghe Roșca Codreanu” și la Grupul Școlar „Marcel Guguianu” Zorleni.

În afara activităților de catedră a fost inițiatorul și coordonatorul mai multor activități culturale din Bârlad și din întreg județul Vaslui.

Voi aminti două din preocupările sale recente la viața culturală a municipiului Bârlad. Este vorba despre realizarea revistei „Baadul literar”, unde în calitate de redactor șef a antrenat intelectuali din întreaga țară precum și de peste hotare, solicitând chiar și colaborări de pe alte continente. Toate aceste colaborări nu au fost posibile decât prin calitatea materialelor publicate chiar de la primul număr.

O altă preocupare de actualitate a sărbătoritului nostru este și cea de membru al colectivului de redacție al revistei „Viața noastră” care aparține C.A.R.P. Bârlad, revistă realizată la propunerea juristului-procuror Nicolae Mihai-președinte al acestei instituții. Acesta, prin amabilitatea ce o are, a reușit să constituie un colectiv de redacție valoros, format din scriitori și oameni de cultură cu notorietate. Valoarea colectivului redacțional a atras și mulți oameni de cultură din județ și din țară care au determinat calitatea acestei reviste ducând-o spre nivel național.

Cu prilejul apropiatei aniversări, îmi amintesc o mărturisire a sărbătoritului care a declarat public de mai multe ori că este programat a trăi mai mult de o sută de ani. Eu îi sugerez că, dacă această programare se va adevăra, să găsească o soluție pentru a mai ceda și altora câțiva ani, altfel riscând să rămână singur peste ceva timp și din cât îl cunosc urăște singurătatea, dumnealui trăind printre oameni și numai în colectivități mai mici sau mai mari.

Eu personal mă angajez să fac tot ce depinde de mine pentru a-i putea transmite urarea de mulți ani încă mult timp de acum înainte. Doresc ca tot ce și-a programat domnia sa să reușească să realizeze, să fie alături de doamna profesoară și de toți ceilalți din frumoasa și sănătoasa familie a profesorului NOVAC!

LA MULȚI ANI! deocamdată pentru 22 noiembrie 2015.

PROF. VIRGIL GIUȘCĂ

Între spiritele alese ale Bârladului, creatoare, susținute de pasiuni și de atractive subtilități, se află și profesorul Gruia Novac.

Am reușit să-l atrag spre lumea mirifică a cuvintelor încrucișate și a enigmisticii dezvăluindu-i din „secrete” și, astfel, au ieșit de sub pana sa cronici, tablete, prezentări, reflecții despre scrierile mele rebusiste: *Teatru... în rebus*, *Prozopoeme*, *Cronici rebusiste*, *Rebus școlar*, *Album-rebus*, analizând multe plachete din colecția „Biblioteca Rebus”.

Acum, la ceas aniversar, îi „încrucșez” lui Gruia Novac urări de sănătate, de bucurii, de împliniri și să depășească numărul 80 al revistelor „Baaadul literar” și „Viața noastră”.

În trei cuvinte: LA MULȚI ANI!

Notă: Cele 80 de cuvinte au fost scrise în numerație gramaticală.

PROF. SERGHEI COLOȘENCO

Gruia Novac – nume de referință în cultura română, ca ostaș al lui Mihai Viteazul și nume de baladă, după cel al haiducului de renume balcanic – este purtat de un bârlădean de obârșie basarabeană, fiu de învățători din același areal din care provine Alecu Russo – zona ținutului Bălți, autorul „Cântării României.”

La rândul său, intelectual, căsătorit cu o intelectuală – amândoi dedicați catedrei de limba română în Bârlad – la diferite instituții școlare – părinții unui înzestrat actor al Teatrului local, poet și visător deopotrivă în universul literaturii dramatice, și altul, informatician la Pașcani.

L-am cunoscut pe profesorul Gruia Novac, în urmă cu jumătate de veac, pe când deținea funcția de Președinte al Comitetului de Cultură. Era (și a rămas) un bun organizator de acțiuni cultural-artistice, el însuși actor în cadrul Casei de Cultură Municipale. Ulterior s-a lansat în publicistică:

- mai întâi, în calitate de colaborator la diferite periodice locale și naționale;
- ulterior, coordonatorul organului de presă al Societății Culturale „Academia bârlădeană”;
- în prezent, coordonator-fondator al revistei „Baaadul literar” și al revistei „Viața noastră”.

A devenit autor de cărți.

Și-a descoperit, pe lângă talent, că are admiratori și inamiciții de tot felul.

Meritul lui Gruia Novac, berladnicul, este că a descoperit prin muncă asiduă ideea de supraviețuire pentru sine și pentru concetățeni poarta spre neant, căci, dincolo de *provincia geografică*, coexistă *provincia (in)telectuală*, pe care o biciuiește. Altfel, n-ar fi **haiduc literar!**

Să ne trăiești, Gruiuș!

PROF. MIRCEA COLOȘENCO

LA MULȚI ANI!

Eu, an de an, cum se cuvine,
Am să vă fiu mereu pe plac
Urându-vă numai de bine
Până veți împlini un veac!

NELU VASILE

PROFESORUL GRUIA NOVAC - OMUL FĂRĂ VÂRSTĂ

„Trecut-au anii...” (oare câți) de când l-am cunoscut pe profesorul Gruia Novac. Nu i-am numărat și cred că nici nu are rost, atâta timp cât nu și-au pus amprenta pe trupul, dar mai ales pe sufletul lui.

De câte ori îl vedem ne vin în minte cuvintele lui Alecsandri „veșnic tânăr...”

Totdeauna jovial, dornic să pupe doamnele, să spună o glumă bună domnilor, să mai întrebe de alți prieteni, îl vezi mergând pe străzile Bârladului, privindu-i de sus pe toți, asemenea lui Ștefan cel Mare.

La 80 de ani e în plinătatea vieții. E un „neastâmpărat” care face singur o revistă (și nu oricare ci „Baaadul literar”), participă la toate evenimentele culturale ale urbei, iar auditoriul îi răsplătește cu îndelungi aplauze intervențiile sale pline de miez și de savoare. Nu se sfiește să dea replici uneori caustice, indiferent cui. Este și acolo unde media de vârstă nu trece de douăzeci de ani, dar și acolo unde cei de vârsta a treia îl ascultă cu atenție, căci oricine are ceva de învățat de la Gruia Novac.

Talentat critic literar, cărțile sale au relevanța și savoarea omului cultivat, cu multă știință de carte, cu mult curaj. De la „Cumînțenia lui Procurante” a trecut la „Observații sau băgări de seamă”. Este o evoluție absolut firească, dacă îl cunoști oarecum pe Gruia Novac. Îi găsești semnătura în revistele culturale ale timpului său de pretutindeni, precum revista „Viața noastră” aparținând Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad, „Baaadul literar” și multe altele. Articolele sale sunt judecări de valoare asupra creațiilor literare dar și asupra omului care le-a produs.

Dar credem că cel mai mult i-a plăcut să fie profesor. Era atipic și de aceea elevii îl iubeau și îl apreciau la modul superlativ, iar viața la catedră i-a menținut tinerețea spiritului și trupului deopotrivă.

Generos, dar nu peste măsură, a știut să-și mărească familia cu fini, cu cumetri, cu rude prin alianță cu care se simte bine, dar mai ales care se simt nemaipomenit de bine în preajma omului Gruia Novac.

Are mulți prieteni, dar și mulți dușmani, ceea ce înseamnă că este un om al timpului său, zugrăvit în alb și negru, căci viața doar într-o singură culoare ar fi prea searbădă și plictisitoare iar despre Gruia Novac numai asta nu poți să spui sau să gândești.

El are o vorbă: „Sunt modest, dar să se știe”. Ceea ce înfăptuiește el este rodul unei munci asidue, al unor lecturi vaste și profunde, al unei lungi experiențe de viață și modestia nu-și are locul și rostul în preajma lui.

Ce putem să-i urăm unui om la 80 de ani? Ce putem să-i urăm lui Gruia Novac la 80 de ani, decât să rămână mult, mult timp așa cum este astăzi și cum a fost întotdeauna: „veșnic tânăr...” pentru că așa îl știm și așa-i stă bine.

LA MULȚI ANI BUNI ȘI SĂNĂTOȘI ALĂTURI DE CEI DRAGI!

**COLECTIVUL DE REDACȚIE AL REVISTEI
„VIAȚA NOASTRĂ” APARTINÂND
CASEI DE AJUTOR RECIPROC A PENSIONARILOR
„ELENA CUZA” BÂRLAD**

PROFESORUL GRUIA NOVAC - UN PATRIARH AL CULTURII BÂRLĂDENE

Venit din Zăicoiul Gorjului, mai tânăr cu 15 ani, prin anii '70 ai secolului trecut, l-am perceput pe profesorul Gruia Novac ca pe o apariție de înălțime joasă, cu mustață, cu nume de viteaz. Nu am greșit după câțiva ani am aflat că strămoșii domniei sale au fost străjeri ai românismului pe Valea Nistrului. Tânărul Gruia Novac venit în patria românismului pe meleagurile bârlădene, a fost toată viața profesor de limba și literatura română, profesor fiind și în prezent, pentru cine vrea să învețe. A rămas și acum cu limba ascuțită și pana penetrantă responsabil al „Baaadului literar”, unde ține sus steagul „culturii românești”.

Prin „Baaad”, profesorul Gruia Novac eternizează memorii înaintașilor care au trudit în literatura românească, a celor din zona Bârladului, prioritar a poetului Cezar Ivănescu, poet incomod și derutant în concepția criticului Alex Ștefănescu.

Au trecut 80 de ani de când profesorul Gruia Novac a intrat în viața trecătoare. Când va ajunge la vârsta de 106 ani, îl aștept, invitația o fac acum, în 2015, la o votcă cu „suc de roși”. Dacă vrea să mai rămână pe pământ și după vârsta de 106 ani este o opțiune personală. Nici nu mai au importanță aceste clipe trecătoare, din moment ce a reușit deja să se înveșnicească.

PROF. GHEORGHE GHERGHE

*
**

Domnului profesor Gruia Novac,

Când vorbesc de domnul profesor Gruia Novac (Bădia) dinaintea ochilor îmi apare o personalitate proeminentă a urbei Bârladului.

Bădia Gruia Novac (așa îi spun eu) cu o ținută mereu elegantă și îngrijită întruchipează finețea intelectualului cu adânci cunoștințe de cultură. De-a lungul anilor s-a dovedit un critic acid și vehement al neghiobilor și înfumurațiilor pe care i-a judecat cu asprime în toate împrejurările indiferent de poziția lor socială.

L-am văzut în majoritatea timpului vesel, îndurerat la nenorocirea din familie, trist la nedreptățile ce i se făceau, dar prea mândru ca s-o arate sau s-o mărturisească, așteptând cu încredere reabilitarea, bucuros când în sfârșit oamenii de cultură din Botoșani i-au decernat anul acesta „Teiul de argint.”

La mulți ani, Bădie!

**Cu stimă,
al matalui prieten,
MIRCEA FITCAL
membru al Consiliului Director al
Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza”
Bârlad**

Scriitorul Ion N. Oprea și proiectul său sisific *

NICU N. TOMONIU

Pe publicistul Ion N. Oprea l-am apreciat încă din ziua când Excelența Sa Valeriu Tudor m-a informat că acesta dorește să-mi trimită niște cărți și are nevoie de adresa mea. Primesc nenumărate cărți în format digital pe e-mail, unele propuse spre publicare sau pur și simplu cărți trimise de colaboratorii revistei „Sămănătorul”, ca sprijin frățesc în completarea arhivei noastre din redacția „Semănătorul Tismana”. Trimit și eu colaboratorilor mei prin poștă cărți și reviste tipărite la editura noastră „Semănătorul” dar ca un scriitor să-mi trimită cărțile sale recent tipărite, fără să-l cunosc, nu mi se mai întâmplase și ca atare, apreciam din start gestul.

Doar atât la început, gestul! În privința cărților nu-mi făceam probleme dacă o să-mi placă sau nu, mie-mi place să citesc orice carte care-mi cade în mână. Fie că mă voi bucura să mai găsesc încă unul care-și pierde nopțile ca mine scriind sau citind, fie că-mi dă prilejul să înjur, cu voce tare și în voie în biroul meu, pe un nou subvenționat de AFCN sau promovat în mass-media de coloneii tip Turcescu din presă, care făcură din pensionarul Neagu Djuvara, cu pensie de 50 dolari pentru misiunea sa din Africa, milionar și „istoric” al neamului, alături de alți maimuți care interpretează istoria aiurea.

Cu jurnalistul, juristul și economistul Ion N. Oprea fu altceva! Fu ca un trăsnet ce știi că o să-l auzi după scânteia din nori dar nu știi dacă o să-l auzi ca un bum de bombă. Și fu mare bum constatând că scriitorul e unul de-ai noștri, din literatura ne cazonă, literatura complementară sau subsidiară, care-și tipăresc cărțile în „regie proprie”, adică din mizerabila lor pensie. Literatură „de nișe”, ar zice, în lipsa unui vocabular adecvat, scriitorii agreeați de pixul lui Manolescu sau mânjiți de guvern să practice literatura de partizanat politic care umple librăriile cu maculatură de idei proaste dar frumos ilustrată și pe hârtie din cea mai scumpă. Și ca să fie dezastrul culturii române, al creației jurnalistice în general, mai mare ca niciodată, recent, guvernul nu dădu aviz favorabil pentru propunerea legislativă care pune în dezbaterea parlamentului, în această sesiune, completarea Legii nr. 8/2006 cu prevederea încadrării activității de jurnalism ca activitate de creație.

Car’va să zică, vorba lui Conu Iancu, nu sunt bani la guvern pentru noi creatorii, membri ai UZP - Uniunii Ziariștilor Profesioniști, care tipărim reviste și cărți de interes public cu bani din pensia noastră amărâtă dar bani se găsesc pentru mărirea pensiilor pentru parlamentarii cărora nu le pasă de cultura și

învățământul românesc. Sau bani pentru președintele Johannis pentru a tace și mai mult decât o face. Degeaba semnăm noi petiții primului ministru ca să ne azvârle câte un piept de pui dacă ei nici măcar niște „tacâmuri” de pui ceaușiste nu ne aruncă.

În aceste condiții vitrege apare, ca un bum de trăsnet, scriitorul Ion N. Oprea care s-a angajat într-o muncă de sisif prin proiectul său de a aduna revistele noastre nepartizane și necazone într-o antologie de o mare încărcătură a informației pentru cetățean, profesor, scriitor sau redactor de revistă.

Cartea primită prin poștă, Ion N. Oprea – „Revistele? Luminoase, instructive și educative...” este o monografie de excepție privind publicistica actuală nesubvenționată deloc sau insuficient. Ion N. Oprea nu face un dicționar tern al jurnalisticii actuale. Scriitorul preia în carte, cu imagini și text, revistele culturale apărute pe „meleagurile noastre mioritice” incluzând și mostrele de înaltă încărcătură profesională găsite în ele. Este remarcabil acest fapt constatând că jurnalismul

cultural românesc s-a deprofesionalizat iar cultura este departe de a sta printre știrile cu prioritate în mass-media. Dacă posturile de televiziune, parazitare politic prin subvențiile ce le primesc de la cloaca parlamentarilor îmbogățiți, se ocupă de nimicurile din societatea românească și de reclame ce te scot din sărite prin englezisme și sloganuri tâmpite, intelectualul, omul de cultură, eruditul, caută cu lumânarea vreo revistă serioasă prin grămada de gunoi politic și cazon. Ei, bine! Scriitorul Ion N. Oprea înșiruie pe ulița culturii românești o grămadă de felinare ce arată calea pe care trebuie să o ia omul avid de o educație și instrucție serioasă. El a gândit un proiect de promovare a publicațiilor locale și a cărților în regie proprie pe care ar fi trebuit să-l facă Ministerul Culturii demult! S-a încărcat însă ca cetățean și scriitor cu o muncă de Hercule a idoma inițiativei concepută de Artur Silvestri care dorise învierea online a vechilor reviste din jurul anilor 1900. Bietul Artur, alături de care lucram ca redactor al revistei „Sămănătorul” și webmaster al „Editurii online Semănătorul”, s-a stins de vreo 8 ani, o parte din revistele lui online, rămase arhivă, încă mai pâlpâie iar eu duc în spate supliciu „Sămănătorului” prin munca de editor și publicist. Mă gândesc că s-o ivi și cineva care va duce mai departe conceptul Oprea de promovare a jurnalelor precum și promovarea „jurnaliștilor încă necunoscuți” ce colaborează la ele.

A doua carte, Ion N. Oprea – „Dacii la ei acasă”, urmând conceptul de tip antologic descris mai sus - care pare să fie un șablon inedit pentru volumele sale - autorul atinge punctul sensibil al societății noastre actuale putrede, abordând tema patrimoniului nostru istoric, lingvistic, arheologic și imobiliar, pe cale de distrugere irecuperabilă în viitor. Ne facem un motiv de mândrie din a-i aloca un articol separat.

Până atunci, deja colaboratorii noștri care au abordat subiectul în „Sămănătorul” saltă cu mândrie capul pentru că iată, se instalează și se îngroașă rândurile erudiților care lasă în urma lor, prin sacrificii materiale proprii, adevărate manuale de istorie și de patrimoniu cultural românesc. Vai vouă pseudo-profesioniștilor din cultură și educație, vremea când veți fi arătați cu degetul pentru anti-românismul vostru se apropie! Vai vouă dascălilor care la comanda marionetelor politice de la cârma inspectoratelor școlare, acceptați prin „obligativitatea” intonării imnului național să ridicați odă în fiecare dimineață de cursuri împăratului roman Traian, jefuitorul aurului dacic! Câte petiții ați făcut pentru a intona alt marș patriotic în școlile noastre?

Vremea apocalipsei personalului didactic din școli, începe! Elevii vă vor întreba de ce ați scos istoria neamului nostru din manuale, vă vor pune întrebări de ce Eminescu, poetul nostru național, e cadavru din debaraua lui H.R. Patapievici, de ce pentru cărțuții de tipul „De ce iubim femeile”, preferatul bășescului „Cărtărăscu” a fost propus pentru Premiul Nobel de către grangurii dintr-un minister al culturii condus de maghiari mai bine de un deceniu. Vai vouă! Urmează încă o etapă în dezvoltarea omenirii la fel ca acelea care au urmat după stăpânirea focului sau după inventarea roții! Rețeaua Internet va revoluționa civilizația umană iar voi veți deveni inutili când elevii vă vor întreba la școală: „De ce să citim Cărtărești, Patapievici și Pleși în loc să citim despre studiile lui Virgil Ene care ne spune despre Eminescu, că a fost și

om de știință, și astrofizician, care cu o imaginație halucinantă a elaborat peste 50 de anticipații științifice bazate pe eseurile lui Albert Einstein?”

Cum ar putea fi adevărurile istorice scrise în volumele lui Ion N. Oprea incluse într-un învățământ cu legea educației modificată de 26 de ori? Sau ca producția de carte și de reviste locale pe teme culturale, să fie inclusă în proiectele de finanțare

ale AFCN - Administrația Fondului Cultural Național, când în parlament se dau legi aberante pentru taxarea producției de carte?

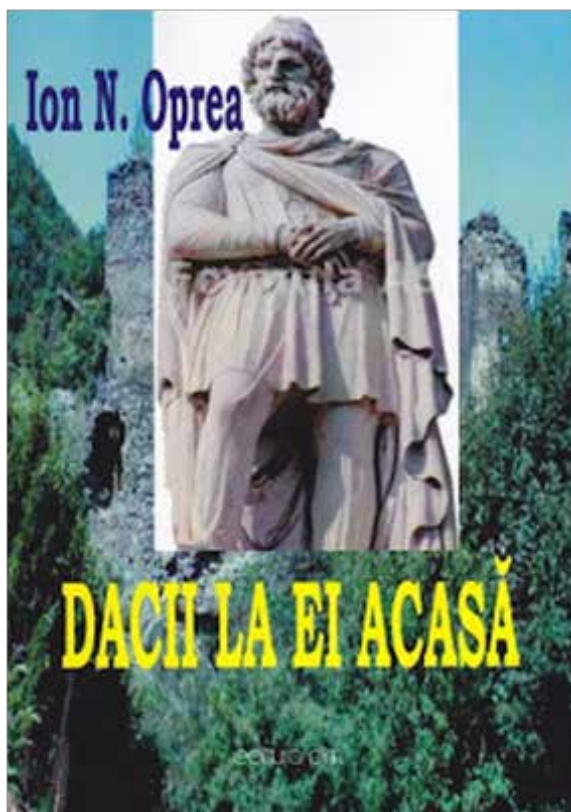
Lumea mileniului al III-lea se schimbă iar dacă o țară nu și schimbă țintele educative, instructive și culturale în funcție de noua revoluție a informației - ce permite tehnic ca orice cunoștință să o poți accesa din buzunar cu celularul sau din mapă cu tableta - aceea țară va rămâne întepenită la nivelul celor două decenii scurse din acest mileniu.

Citim recent că sistemul finlandez de educație, considerat cel mai bun din lume și depășit doar de țări precum China și Singapore la rezultatele testelor PISA, se pregătește de reformă. Copiii finlandezi nu le vor mai fi predate în școli materii, în sensul clasic, cum sunt geografia sau biologia. În

schimb, profesorii vor trece la predarea în baza unor subiecte și teme de interes, ceea ce presupune o abordare interdisciplinară.

Vai vouă ce călcați istoria dacilor în picioare și o ascundeți prin școli de ochii tinerimii, pentru că veți pieri!

A venit timpul când în pauza mare a școlii, elevii să facă grup în jurul unei tablete și să citească despre războaiele geto-dacice din cărțile lui Ion N. Oprea sau ale altora care, împreună, au citit mii de cărți privind originea poporului român!

Notă:

*Prezentul material se regăsește publicat și în revista „Sămănătorul”, Tismana, Gorj, la 16 septembrie 2015.

Principesa Elena Bibescu Dimitrie Cantemir

prof. MARIA MARIN

Elena Bibescu s-a născut în 1855, fiind fiica lui Emanoil Costache Epureanu și a Mariei Sturdza Bârlădeanu. A studiat doi ani pianul la Viena, fiind distinsă de Conservatorul Imperial cu o medalie și o diplomă. Urmează un an cursurile cu Anton Rubinstein, directorul Concertelor imperiale ruse și ale Societății muzicale din Petersburg și cu Marc de la Nux la Paris. A debutat la 14 februarie 1873 pe scena Teatrului Mare din București la un concert caritabil. În aceeași seară prințul Alexandru Bibescu, fiul cel mai mic al fostului domnitor muntean Gheorghe Bibescu, îi cere mâna și astfel devine principesa Elena Bibescu. Se va înrudi cu familiile de sânge albastru Brâncoveanu, Cantacuzino, Caraman – Chimay, de Noailles. Așa cum spunea C.D. Zeletin o înrudire "între două neamuri opuse nu numai prin locul de obârșie Moldova, Kostăkeștilor și Oltenia Bibeștilor, ci și prin poziția față de ... Alexandru Ioan Cuza: M. C. Epureanu era pro Cuza, Gheorghe Dimitrie Bibescu anti Cuza, deși unionist în felul lui ..."

În saloanele muzicale ale principesei de la București și Paris erau prezenți cei mai mari artiști ai timpului cum ar fi: Franz Liszt, Richard Wagner, Ignacy Jan Paderewski, Anatole France, Ambroise Thomas, Camille Saint-Saëns, Claude Debussy, Edouard Vuillard, Marcel Proust, etc. Fii principesei, Anton și Emanuel Bibescu erau apropiați ai lui Proust, având un rol important în realizarea romanului "În căutarea timpului pierdut." Elena Bibescu a fost prietenă cu regina Elisabeta a României. În decembrie 1881 a oferit un recital la Teatrul Național din București în prezența familiei regale unde a interpretat partitura de pian din uvertura "Wilhelm Tell" de Gioacchino Rossini. A avut un rol important în afirmarea lui George Enescu care a debutat în salonul său din Paris, în 1898 cu "Poema Română." La rândul său, George Enescu a considerat-o o a doua sa mamă dedicându-i întreaga sa operă până la "Oedip".

L-a acompaniat în mai multe concerte, dar după scandalul iscat de idila dintre principele moștenitor Ferdinand și Elena Văcărescu, Carol I a considerat-o pe principesă o complice a Eleni Văcărescu și a obligat-o să părăsească țara.

Se stinge din viață în 1902 de un cancer gastric.

Domnul Moldovei, **Dimitrie Cantemir** s-a născut la Silișteni, comuna Fălciu la 26 octombrie 1673. Era fiul domnului Constantin Cantemir și a Anei născută Bantaș. La 14 ani este nevoit să plece la Constantinopol, ca zălog al tatălui său pe lângă sultan înlocuindu-l pe fratele său Antioh.

În 1693, tatăl său moare și el devine domn pentru câteva luni. Nu e confirmat de sultan și ca urmare revine la Constantinopol unde studiază la Academia Patriarhiei Ecumenice. În perioada domniei fratelui său va fi capuchehaie (reprezentant al domnului pe lângă sultan).

S-a căsătorit cu Casandra, fiica lui Șerban Cantacuzino, domnul Țării Românești și va avea 5 copii: Matei, Constantin, Șerban, Maria, Antioh (viitor poet, scriitor, diplomat rus). Din a doua căsătorie cu fiica unui general rus a mai avut o fiică, Anastasia. În 1710 devine domn al Moldovei. În primăvara anului 1711 încheie însă, cu țarul Rusiei Petru I tratatul de la Luțk angajându-se în lupta antiotomană. Armatele ruso-moldovene au fost înfrânte la Stănilești, iar Dimitrie Cantemir și-a pierdut tronul și s-a refugiat în Rusia. A primit un domeniu lângă Harcov, moșia Dimitrovka, precum și titlul de principe Serenissim al Rusiei fiind consilier al lui Petru I.

Aici a desfășurat o intensă activitate științifică. A contribuit la cartografierea Rusiei și a lucrat în sistem Mercator. Colecția sa de hărți se află în arhiva cabinetului Petru cel Mare de la Sankt Petersburg.

A scris numeroase lucrări printre care: "Vita Constantinii" - viața tatălui său; "O istorie a creșterii și descreșterii Imperiului Otoman"; "Descrierea Moldovei" - o lucrare cu caracter istoric, geografic, etnografic pe care a scris-o la cererea Academiei din Berlin; "Hronicul vechimei a romano-moldo-vlahilor" în care susține latinitatea limbii și a poporului format pe teritoriul vechii Dacii, inclusiv faptul că limba română are 4 dialecte. Lucrarea a stat la baza activității intelectualilor Școlii Ardelene. "Divanul sau gâlceava înțeleptului cu lumea" care este prima lucrare filosofică românească; "Istoria ieroglică" prima încercare de roman politico-social. A mai scris o carte a muzicii, o carte de logică, o carte despre cercetarea naturală a monarhiilor și una despre religia mahomedană.

A murit în 1723 fiind înmormântat în Rusia. În 1935 datorită insistențelor lui Nicolae Iorga osemintele i-au fost aduse la Biserica "Trei Ierarhi" din Iași. Pe lespedeza raclei stă scris următorul text: "Aici întors din lunga și prea greaua pribegie înfruntată pentru libertatea țării sale, se odihnește Dimitrie Cantemir, domn al Moldovei." Memoria sa este onorată prin atribuirea numelui său unor societăți, străzi, licee sau universități.

Împreună suntem mai puternici!

Vă invită la

SIMPOZION

Personalitățile lunii Octombrie

Principesa Elena Bibescu

Dimitrie Cantemir

n. 1855 - d. 18 octombrie 1902

n. 26 octombrie 1673 - d. 21 august 1723

9 Octombrie 2015, ora 10.00, sala A.I. Cuza.

Personalități ale muzicii

Gheorghe Sărac – un maestru al romanței contemporane

Romanțele, aceste bijuterii ale muzicii populare, au cunoscut o meritată popularitate, contribuind la înnobilarea unui gen îndrăgit de ascultătorii dintotdeauna. Romanța s-a bucurat de o răspândire largă în repertoriul lăutăresc încă de pe vremea lui Nicolae Filimon, contribuind la rândul ei, într-o bună măsură la cunoașterea de către tot mai mulți interpreți, a liricii unor mari poeți ai neamului, amintind doar 3 mai de seamă: Eminescu, Alecsandri și Octavian Goga, ale căror versuri au constituit suportul unor interpretări de valoare. Urmând tradiția unor renumiți interpreți ai romanțelor precum Cristian Vasile („Zaraza,” „Iubesc femeia”), Titi Botez („Crizanteme,” „Mi-e dor de sărutarea ta”) și alții, cântecul acesta simplu și lin l-a cucerit și pe Gheorghe Sărac încă din adolescență, fermecat de glasul Ioanei Radu și de interpretările lui Ion Luican, rămânând credincios romanței în activitatea sa de solist vocal, cucerind un loc pe deplin meritat în rândul celor ce o cultivă.

Bihorean de origine, crescut în venerația pentru poezii amintiți mai sus, el a urmărit, după propria mărturisire, „să aducă prin cântec, omagiul unui muritor de rând, poezilor amintiți.” Gheorghe Sărac a izbutit să facă perceptibile în acest fel nuanțe lirice de o rară gingășie, cele mai delicate vibrații, cu un timbru vocal în care stăruie struna nobilă a doinei străvechi. „Iată ce asigură romanțelor cântate de Gheorghe Sărac un succes de durată,” mărturisea muzicologul George Sbârcea. „Niciun interpret de romanțe n-a fost ferit de ispita versului eminescian,” referindu-se la romanțele cântate pe versurile lui Eminescu care, înainte de a fi transpuse în muzică era „muzica” el însuși. „Câte romanțe, atâtea nuanțe de grație stârnind în ele o taină ușoară, înfrumusețând tot ce e banal și obișnuit.” Interpretul Gheorghe Sărac ne convinge că „viața începe și ia sfârșit cu muzica: fără ea existența noastră ar rămâne pustie și lipsită de sens” afirma muzicologul George Sbârcea.

Despre persoana interpretului Gheorghe Sărac, având de această dată suportul versurilor lui Alecsandri și Octavian Goga, compozitorul Doru Popovici afirma „de o sensibilitate exemplară, sensibil și mereu preocupat să nu se „servească” de minunata-i voce, ci dimpotrivă ... să „servească” din adâncul sufletului său muzica românească de ieri, de azi și dintotdeauna. Cel care interpretează romanțe pe versurile lui Eminescu, interpretează și romanțe țesute pe versurile „acelui rege al poeziei,” seninul Vasile Alecsandri, după care, distinsul interpret ne oferă adevărate bijuterii muzicale și pe versurile „poetului pătimirii noastre” Octavian Goga.

„Trăind într-o epocă, în care falși profeți denigrează „clasicismul nostru” folclorul sătesc și romanța orășenească, Gheorghe Sărac talmăcește emoționant acest „tezaur străvechi,” îmbinând în interpretările sale dragostea, iubirea de țară și frumos, precum astrele într-o limpede zi de vară” afirma compozitorul Doru Popovici.

Astăzi interpretul de romanțe având suportul versurilor celor 3 poeți, Gheorghe Sărac, prin vocea sa caldă de o sensibilitate desăvârșită, duce mai departe tradiția interpreților de odinioară, oferindu-ne adevărate bijuterii muzicale, ascultate cu plăcere de persoanele de vârsta a treia și nu numai.

Iftene Cioriciu și volumul său „Țăranii și țărâna îl iubesc pe Dumnezeu”

ÎNV. VICTORIA RUDI

„Sunt un țăran neaoș – de pe meleaguri moldav
mioritice – statornic precum pământul.”

Născut la țară, într-un cătun din județul Vaslui, Sărățeni pe care poetul Iftene Cioriciu îl consideră colțul de rai care îl definește, îl inspiră, îi aduce liniște și pace în suflet, se mândrește cu obârșia neamului din care se trage și mulțumește lui Dumnezeu pentru dulcea limbă românească din Moldova răzeșilor lui Ștefan cel Mare și Sfânt.

Volumul de poezii lansat de Iftene Cioriciu - „Țăranii și țărâna îl iubesc pe Dumnezeu” - nu reflectă în mod pasiv ca o oglindă sau ca un aparat fotografic realitatea care îl înconjoară, ci dimpotrivă

Că așa este bunul Dumnezeu
.....
Iubesc frumosul ochilor de mamă,
Blândețea florilor
.....
Iubesc frumosul sufletelor pure,
Modestia, simplitatea
Caracterelor pereche
Credința oamenilor
.....
Iubesc nemărginirea,
Frumoasă viața mea,
Iubirea mi-e menirea
Credința, calea mea.

(Iubesc, pagina 72)

Se mândrește cu originea lui de țăran moldavo-mioritic mereu pregătit pentru viața pe care o prezintă în toată splendoarea și frumusețea ei ca într-un muzeu al satului în care s-a născut și pe care îl numește „cătunul sufletului meu,”/Paradisul unde am copilărit.”

Iată mărturisirea unui țăran neaoș, statornic precum pământul:

„Da, sunt țăran,
Și-s mândru tare:
Om al pământului
Din tată-n fiu,
Cu graiul dulce
Moldavo-mioritic,
Copilărint hoinar
Pe plaiuri vasluiene,
Coborând unul
De pe dealul Ciomaga.

(M-am născut la țară,
pagina 15)

Pentru Iftene Cioriciu poezia este cântecul de leagăn ce nu poate fi uitat niciodată, pământul pe care a prins rădăcini, dragostea pentru cei dragi și pentru „Cel ce-a pățimit, și pentru noi/S-a așternut în pâine.”

„Am scris poezie
Fiindcă așa am crezut eu
Că am ceva de spus
Tuturor ce binevoiesc
Să mă citească.”

(M-am născut la țară, pagina 15)

Evocă cu sfințenie glia strămoșească, patria și tricolorul:

„Lăsați-ne pământul
El roada știe să o crească

Și apa pură, sfântă.
Mereu s-o izvorască
.....
Lăsați-ne pământul
Să îl predăm curat
Urmașilor de drept ai României,
Ai căror bunici
Apărând cu pieptul
Glia străbună,
Viețile și-au sacrificat
În slăvi înălțând tricolorul,
.....

(Lăsați-ne pământul, pagina 22)

În viziunea poetului datoria creștinului care și-a propus să se mântuiască este să meargă toată viața pe calea îngustă a pătimirii pentru Iisus Hristos. Pentru a ajunge la ceea ce este scopul vieții creștine, adică la Mântuire, trebuie să iubim pe Dumnezeu și pe aproapele nostru, să facem fapte bune care ne vor aduce bucurie sufletească, nu contează partea materială ci doar investiția sufletească.

„Ai gândit vreodată
Că ai putea să fii
Mai bun, mai omenos
Încât semenii tăi
Să fie mândri
Că sunt contemporani cu tine?

.....

Ai gândit vreodată
Ce rău ar fi să fii păgân?
Toți din jur
Să te ocolească ca pe ciumă?

.....

Ai gândit vreodată
Că pacea e un dar divin?
Din a Treimii legiuire
Ce ne îndeamnă să iubim
Ne-nțelepțește cât trăim,
Să ne rugăm la Dumnezeu ...

(Meditație la mântuire, pagina 95)

Substratul poeziilor din volumul „Țăranii și țărâna iubesc pe Dumnezeu” miroase a fân cosit, a zăvoaie și codri înfloriți, a plai moldav, a grai și limbă sfântă românească, exprimă lupta neobosită a omului de a trece dincolo de efemer, mărturie a comuniunii cu celălalt, desigur cu divinitatea:

„Țăranii și țărâna
Iubesc pe Dumnezeu

.....

Țăranii iubesc chemarea domnului Iisus.

participă activ la crearea și apărarea acesteia, la reducerea distanțelor dintre autor și cititor prin simplitatea versului. Redă o realitate pe înțelesul tuturor trăită de acesta cu toate contradicțiile inerente ale prezentului.

Omul Iftene Cioriciu nu poate supraviețui fără iubire și aceasta îi este poziția spirituală pe care o veți cunoaște mai bine citind acest volum de poezii.

„Iubesc frumosul

Iftene Cioriciu – poetul țăran *

PROF. PETRUȘ ANDREI

Volumul de debut întârziat al poetului Iftene Cioriciu „Țăranii și țărâna iubesc pe Dumnezeu” (Editura „Sfera”, Bârlad, 2015), având lector pe distinsul profesor de limba și literatura română Serghei Coloșenco, reputatul rebusist, și tehoredactor pe diligentul și talentatul Bogdan Artene, se deschide cu o „Notă autobiografică”.

Din această spovedanie, aflăm că poetul Iftene Cioriciu este „un țăran neaoș” și, nu numai că nu se sfiște să mărturisească acest lucru, ba chiar se mândrește cu originea sa: „Cătuțul în care m-am născut se numește Sărățeni și îi mulțumesc bunului Dumnezeu pentru acest colț de rai ce mă definește, mă inspiră și aduce liniște și pace sufletului meu” (p.5).

Primii ani de școală i-a făcut „sub legendara oblăduire a Sfântului Nicolae, mânuit cu talent și măiestrie de domnul învățător Ion Varvara” datorită căruia „în școală și în clasă era disciplină de fier”. În școala gimnazială începe să citească „întâi basme și povești” și pe urmă romanele prevăzute în lectura obligatorie de programa școlară.

Școala profesională și liceul îl apropie de poezie.

„Cel de-al cincilea copil și al patrulea băiat al Mariei și al lui Toader Cioriciu” ține să mulțumească lui Dumnezeu „pentru obârșia neamului meu și pentru dulcea limbă românească din Moldova răzeșilor lui Ștefan cel Mare și Sfânt” (p.7).

Creația sa poetică este asemenea picturii naive care nu vizează perfecțiunea, ci impresionează prin ineditul subiectelor, prin coloristică, prin autenticitate și sensibilitate.

Constantin Dobrogeanu Gherea îl numea pe George Coșbuc „Poetul țărănimii”. Iftene Cioriciu este poetul-țăran get-beget, neaoș, cum îi place lui să-și spună.

Temele și motivele poeziilor sale sunt vechi de când lumea: „Veșnicia s-a născut la sat” (Lucian Blaga).

El cântă așadar: „Țăranii și țărâna”, „Satul meu”, „Țăranul român”, „Sfânta biserică”, „Sfânta Treime”, „Icoana”, „Casa Domnului Iisus”, pe „Maica Domnului”, mărturisind cu evlavie și credință că „Iubesc pe Dumnezeu”.

Tema dominantă este fără îndoială iubirea: *față de părinții care i-au dat viață*: „Nu te voi uita, mamă”; *față de meleagurile natale*: „Mă cheamă satul”, „Mândrește-te Moldovă”; *față de țara în care trăiește*: „Prea dulce ne e glia/ Și dragostea de neam/ Prea dragă România,/ Moldova lui Ștefan”; *față de credința strămoșească*: „Rugăciune”, „Rugă”, „Îți mulțumesc, Doamne”.

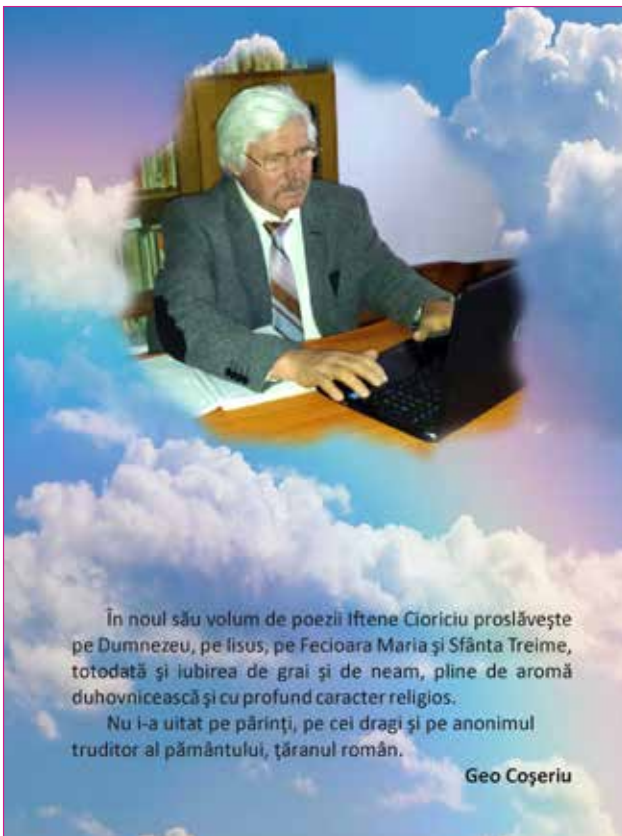
Multe dintre creațiile sale sunt simple predici în care poetul îndeamnă, conform preceptelor biblice, la iubirea aproapelui: „Fii om și oamenii iubeste”, „Misivă de sărbători” ș. a.

Fiicei sale Irina, poetul îi încredințează un „Testament” arghezian de suflet: „Iubirea de semeni să-ți fie lege,/ Duhul fie-ți de Dumnezeu flămând,/ Pe cel sărac ascultă și-nțelege,/ Fericirea se câștigă plângând” (p.126).

Profesiunea sa de credință emoționează pe cititor prin simplitate, prin sinceritate, prin autenticitate, prin evlavie și credință: „Ce am mai sfânt? Mai drag și mai curat? În primul rând te am pe Tine, Doamne,/ Apoi graiul românesc/ Și patria de bună seamă” (p.127).

Regretând „Raiul pierdut”, poetul Iftene Cioriciu caută „Frumosul” în oameni ca „Moș Gheorghe”, în „Tăcerea frunzelor”, în „Casa Domnului Iisus”, „În zi de sărbătoare” dar mai ales în sine și-n cronotopul său: „Da, sunt țăran,/ Și-s mândru tare;/ Din tată-n fiu,/ Cu graiul dulce/ Moldovomioritic,/ Pe plaiuri vasluiene,/ Coborând umil/ De pe dealul Ciomaga/ În vale de Schineni/ Curge agale/ Pârâul Sărata, Prin satul Sărățeni” (p.14-15).

Ne exprimăm încrederea că, prin truda condeiului său, Iftene Cioriciu va izvedi, din sufletul său curat, din credința sa și din marea sa dragoste pentru satul românesc, pentru țară, pentru limba română și pentru poezie, noi creații care să le întrecă, din punct de vedere valoric, pe acestea ale debutului.

În noul său volum de poezii Iftene Cioriciu proslăvește pe Dumnezeu, pe Iisus, pe Fecioara Maria și Sfânta Treime, totodată și iubirea de grai și de neam, pline de aromă duhovnicească și cu profund caracter religios.

Nu i-a uitat pe părinți, pe cei dragi și pe anonimul truditor al pământului, țăranul român.

Geo Coșeriu

Iubesc Măicuța Sfântă;
Pământul îl iubesc,
Iubesc nespus țărâna
Ce an de an frământă.
Țăranii iubesc neamul
Ce cu drag și-l cântă.
(Țăranii și țărâna, pagina 7)

Cu acest volum de poezii, Iftene Cioriciu reușește să demonstreze cititorului că trăirea călăuzită de iubire și dăruire necondiționată este țăranul cu care putem conviețui în liniște și înțelegere; îndeamnă ca sufletul să ne fie plin de bucurie, să petrecem cât mai mult timp cu cei dragi și fiecare zi să o luăm ca pe o amintire frumoasă:

„Măsura faptelor te luminează
Să-nveți a fi corect și blând
Ce e curat și bun contează,
Adevăru-i cea mai pură rază.

.....
Să fii flămând de iubire
Însetat de dreptate mereu
Sfințind în jurul tău pământul,
Onoarea fiind
Floare a sufletului tău

.....
Iertarea – o virtute sfântă –
Smerenia păcatul îl alungă,
Blândețea, îngerăș
Ce îndulcește omenia,”

.....
(Fii om și oamenii iubeste, pagina 104)

Evident în viziunea criticului literar interpretări și discuții pe marginea unor tente pot exista, dar se poate spune că acest volum de poezii „Țăranii și țărâna iubesc pe Dumnezeu” are posibilitatea de a bate la poarta profesionalismului prin originalitatea care provine din orizontul înțelepciunii poetului din care transpar Pacea divină și Omenia.

Nicolae Artene – Un poet autentic

PROF. PETRUȘ ANDREI

Primesc abia acum din partea poetului Nicolae Artene volumul său de versuri „Cocorii zboară către suduri” (Editura „Sfera”, Bârlad, 2013).

Certificatul său de naștere este semnat de criticul literar Theodor Codreanu („Călătoria poetului”) și de scriitorul Simion Bogdănescu („Impresii estetice”), iar eu semnez la rândul meu pentru autenticitate. Și o fac cu toată convingerea. Nicolae Artene este un poet autentic. Sunt în epoca noastră postmodernă volume de versuri care nu pot fi citite până la capăt; altele sunt lăsate din mână după primele pagini; nu este cazul cărții de față: am citit-o cu plăcere sporită și cu interes crescând.

Echipa care a contribuit la această nouă apariție editorială (Ediția a II-a, revizuită și adăugită), este și ea demnă de remarcat: lector - Serghei Coloșenco, coperta I- Portretul autorului realizat în creion de pictorul I. Romilă, culegere text - Mihaela Năstase și tehnoredactare - Bogdan Artene.

Poetul Nicolae Artene scrie cartea sa „În memoria părinților, a bunicilor și a lui Mihail”.

Câteva „Amintiri din copilărie” și adolescență îl recomandă pe Nicolae Artene drept un poet tradițional: copilăria petrecută la Perieni, la marginea Bârladului, „în zumzet de albine și cântec din cimpoi: „Totul era arhaic, lampă cu gaz, candelă și multă bucurie în sufletele oamenilor”; și sentimental: „Poezia s-a născut din dor și vis, din suferință imensă și frământări sufletești”. Iată profesiunea de credință a poetului: „Menirea unui scriitor, cred că este aceea de a adăuga la minunile lumii întrebările sale, de a înfrumuseța lumea prin sensibilități personale, semănând în sufletele oamenilor dorul etern al frumosului, binelui și adevărului platoniciene.”

Cu un astfel de crez nu este de mirare că Nicolae Artene scrie o poezie adevărată, plină de sensibilitate, exprimând adevăruri profunde și convingeri de nezdruncinat în frumosul uman și artistic. Se înțelege că vulgaritatea, scatologia și pornografia care au invadat poezia postmodernă (și proza) lipsesc din poemele sale.

Una dintre temele centrale ale cărții este universul astral și uman, dragostea sa fiind cosmică, hiperboreică: „Spațiu – eter”, „Cosmos”, „Poeme pe ghețuri”, „O plimbare prin iarnă”. Îl însoțim și noi preț de câțiva pași în această plimbare: „Îmbată-mă și dă-mi cuvinte,/ În giulgiul lor să mă-nfășor.../ Cum trec stelele prin minte/ Și clipele cum mă mai dor/ Atâta abur ne scufundă/ În stările ce-au fost întâi,/ Cu albul ce a nins pe suflet,/ Aș vrea în mine să rămâi!”

Observăm că, îndeosebi în poezia erotică, Nicolae Artene este eminescian, bacovian, labișian, esenian.

În „Caleașca tinereții” atins de „Stropul veșniciei”, poetul se deplasează dinspre „Vremelnicie” „Spre eternitate” dar o face cu un fel de „Smerenie”, neținând seama că îl latră „Câinii lumii”.

Puține sunt accentele de satiră socială dar ele există. Viața nu mai e „ca o pradă” sau „ca un peron” ci ca o intrare pe ușă sau „ca o votare”. Dar când „Mai marii zilei prin huzur înnoată/ Călcând pe inimi și-n democrații/ Când cinstea-i în valută măsurată;/ Iar vorbele-s de adormit copii” atunci, brusc, te ia, vorba poetului - „durerea de ficat!” Și, din păcate, te ține ani buni din '90 încoace.

Câteva simboluri prilejuiesc metafore inedite și dau valoare liricii lui Nicolae Artene. „Cocorii”, de pildă, prezenți încă din titlul volumului, au o simbolică bogată, exprimând longevitatea și fidelitatea exemplară. Simbol al nemuririi, ca și albatrosul, cocorul „are o legătură cu aspectul ciclic al înseși probei labirintului.” (conform „Dicționarului de simboluri”, Jean Chevalier și Alain Gheerbrant, Editura „Artemis”, București, 1994). Poetul, asemeni cocorului, nu-și trădează prima iubire, pentru poezie, de care s-a îndrăgostit încă de pe la 16 ani. Poezia este ființa alături de care un „Zbor” este posibil: „Zbor galben/, Zbor roșu,/ Zbor-curcubeu.../

Toamna adoarme/ Pe umărul meu.// Păsări înnoată/ Prin nopțile grele,/ Drumuri înalță/ Până la stele.// Timpul se-ntinde/ Fără de sațiu,/ Foamea de tine/ M-azvârle în spațiu.

Poetul va cânta „Muza”, „Ela”, „Elami”, fiecareia promițându-i că „Te voi lua cu mine”.

El este un „Don Quijote risipit” care, „Ca Don Quijote”, luptă nu cu morile de vânt ci cu prostia care este infinită (Einstein). Poetul trăiește „În țara viselor”, „La marginea clipei” și este atras de întinderea nesfârșită a mării și a oceanului, izvoare primordiale: „Pe malul mării”, „Cu tine prin oceanul alb”, „Marea culorilor”, „Din adânc”, „Bătrâna mare”, „Pe marea vieții în derivă”.

Nicolae Artene compune o simfonie a anotimpurilor, asemeni lui Antonio Vivaldi, în care sunurile și culorile toamnei sunt mai pregnante: „Amintirile toamnei”, „Toamnă”, „Cred că toamna mor poezii”.

„Hora gândurilor” sale se desfășoară însă în orice vreme (și vremuri) și în orice loc și timp: „În zori”, „Timp și joc”, „Cândva, odată”, „În țara viselor” dar mai ales „În corabia lumii”, ciclul marin, după cum am văzut, fiind bine reprezentat.

Asemenea cocorului, poetul, aflat în stare de grație, își ia zborul „Spre Suduri”, ca la pona Enigel: „Zbor în primăvară”, „Zbor”, „Zbor în tinerețe” ș.a.

Cuprins de empatie, vizitat de „Pasărea-gând”, poetul se vindecă prin euritmie. Și încă ceva: poezia lui Nicolae Artene conține și acel inefabil care postmoderniștilor le lipsește cu desăvârșire: „Și dacă toate dor și-s reci/ Și timpul lângă tâmples plânge/ E vina stărilor pe loc/ Și-a zărilor de foc și sânge” („Octombrie”).

Și eu „Cred că toamna mor poezii” dar numai pentru ca să reînvie, o eternitate, în primăvara poeziei:

„Eu cred că toamna a murit poetul
De-atâta jale adunată-n frunze,
Când triste plângeri tulbură auzul
și aripi fâlfâie...stinghere!
Cred că toamna voi pleca și eu
Spre alte țărături pline de cocoare,
Clopotele vor izgoni mereu
Amintirea tăinuită-n zare!”

Notă:

* „Portretele” realizate poezilor Iftene Cioriciu și Nicolae Artene de către profesorul Petruș Andrei se regăsesc și în volumul semnat de către acesta *Lecturi empatice*, Editura Sfera, Bârlad, 2015.

FUNIA DE CENUȘĂ

PROF. SILVIA BODEA
membru C.A.R.P. Zalău

Demult, foarte demult, într-o țară îndepărtată, trăia o familie foarte fericită, formată din părinți, băiatul acestora, care era de acum mare și din bunici. Nimic nu le tulbura liniștea, iar armonia familială era dată de respectul și dragostea pe care și-o purtau unii altora. Părinții erau mai tot timpul plecați la muncă, așa că Tudor rămânea în grija bunicii, pe care acesta îi iubea foarte mult. Bunica îl răsfăța cu de toate, de cele mai multe ori se grăbea să facă ea lucrurile pe care Tudor trebuia să le facă, deși Tudor se supăra, crezând că nu are încredere în el. Bunicul îl învățase o mulțime de lucruri, dar mai ales îl învățase că cinstea, dragostea și respectul formează o unitate atât de puternică încât nimic n-o poate învinge. Tudor asculta cu încântare sfaturile bunicului și astfel devenise foarte înțelept.

- Am crescut un băiat de ispravă, se lăuda tatăl privindu-l cu dragoste pe Tudor.

- Da, este un om vrednic, zâmbea bunicul cu încântare, știind că și el a contribuit mult la formarea nepotului.

- Uneori prea le pune pe toate la suflet, intervine mama care era mai zgârcită cu laudele. Trebuie să se poarte mai altfel, doar este bărbat de acum !

În una din zile însă, băiatul a ieșit în sat și s-a întors acasă foarte posomorât. Au încercat părinții să afle pricina necazului lui, dar băiatul nu le-a spus nimic și pace. Bunicul, cel care îl crescuse cu multă dragoste, știa că i se va destăinui, dar știa de asemenea că toate se petrec la timpul lor, așa că a așteptat cu răbdare.

- În țară au năvalit păgânii, găsește tânărul un moment în care bunicul era singur, în timp ce tăia niște lemne. Au dat ordin ca toți bunicii din țară să fie trecuți prin foc și sabie.

În timp ce vorbea, glasul îi tremura de durere și de revoltă. Era gata să plângă, dar i se părea că este un gest de slăbiciune, așa că încerca să se stăpânească.

- Nu fi tu supărat, îi spune bunicul. Dacă asta ne este soarta, asta se va întâmpla, nu poți tu să stai în fața puhoiului, că nu-l poți opri. Stai liniștit, că noaptea este un bun sfetnic. Multe se pot întâmpla până mâine! Nu te amări degeaba.

- Aș vrea să fac ceva să-i împiedic, deoarece nu pot concepe lumea fără tine! Viața mi s-ar părea, nu știu cum, mult mai săracă.

- Nu vreau să te văd disperat, îl prinde bunicul cu putere de braț. Nimeni nu trăiește cât lumea. Unii pleacă la cele veșnice, alții vin și le iau locul. Așa a fost și așa va fi mereu. Eu am trăit și bune și rele. Tu trebuie să mergi înainte, pentru că așa e legea firii.

- Aș vrea să te ascund, să am grijă de tine, poate că lucrurile se vor schimba în timp, îi propune tânărul bunicului.

- Nimeni nu se poate sustrage sorții! Dacă așa este scris, așa trebuie să se întâmple! Lasă gândurile de-o parte până mâine! Vom mai vedea și vom mai socoti... Poate că până mâine le va trimite Dumnezeu gândul cel bun și se vor răzgândi, poate că nu este decât un zvon, așa că nu are rost să-ți amărești inima.

- Nu voi lăsa la mâna unor tirani viața bunicului meu! Moartea omului este un dat al lui Dumnezeu, nu o hotărâre a unor mișei, rostea cu înfrigurare tânărul.

A doua zi zvonul s-a adevărit. Tiranii umblau prin sat să adune toți bătrânii și să-i ducă la un loc stabilit de ei ca să-i piardă. Pe ulițele satului se auzeau plânsete și blesteme, dar nimic nu-i îndupleca pe noii stăpâni. Bătrânii erau luați cu de-a sila, târâți în urma cailor lor și scoși din rostul lor.

Tudor a stat o clipă pe gânduri. Plănuse toată noaptea ce anume va face dacă păgânii vor veni să-i ia bunicul. Găsise el o ascunzătoare, unde se juca pe vremea când era copil, și de care

nu știa nimeni, nici chiar părinții lui. Era vorba despre un beci părăsit, acoperit de tufișuri. Acolo l-a ascuns pe bunicul și mergea în fiecare zi să-i ducă mâncare și să se sfătuiască.

- Ce mai e nou și ce se mai întâmplă prin țară ? se interesa bătrânul de fiecare dată când tânărul mergea să-i ducă mâncarea.

- Se pare că s-au liniștit. Ne pun la muncă de robie, dar nu mi se pare prea greu știind că seara voi avea o clipă de liniște cu tine.

Bătrânul știa că tiranii, care au cerut uciderea tuturor bătrânilor din țară, nu se vor mulțumi doar cu atât. Cu siguranță că aveau ei un plan al lor pe care însă nimeni nu-l bănuia.

„Se amăgește singur”, își spunea bătrânul. „Au vrut să scape de toți cei care nu le sunt folositori, dar vor pofti și la avutul celorlalți și atunci cine știe ce vor mai pune la cale...”

În una din zile, în timp ce tânărul, împreună cu alți oameni din țara aceea, săpau niște șanțuri, a apărut o delegație formată din trei asupritori. Erau călare pe niște cai mari, negri, purtau asupra lor puști și junghiere, aveau o înfățișare fioroasă, cu plete neîngrijite, cu bărbi mari și sprâncene stufoase. După ce au tras în aer câteva focuri de armă, unul dintre ei s-a adresat celor care săpau șanțuri, cu o voce răgușită și rea :

- Împăratul nostru a poruncit ca până duminică să-i faceți o funie de cenușă. Dacă nu veți reuși s-o faceți, țara va fi trecută prin foc și sabie! Dacă veți reuși însă, rădeau ei în hohot, ne vom duce de unde am venit, vă lăsăm liberi.

Ca să fie mai convingători, au mai tras câteva focuri de armă apoi au plecat. Oamenii au rămas buimăciți. Mulți nici nu auziseră ce anume doreau, mulți au auzit, dar n-au înțeles.

- Cine a mai auzit așa ceva? O funie de cenușă? repeta Tudor cuvintele lor, ca să se lămurească.

- Ne-au cerut imposibilul deoarece doresc să ne nimicească, a spus un tânăr înalt și frumos, dar ud de transpirație care săpa alături de Tudor.

Cei, care erau puși să supravegheze munca, strigau de pe mal, pocnind cu bicele în stânga și în dreapta. Oamenii trebuiau să lucreze, nu era timp de stat la sfat. Tudor lovea cu îndârjire în piatra din răzor, iar în gestul lui era adunată toată furia față de nedreptatea la care erau supuși. În timp ce lovea în piatra din care ieșea scânteii, Tudor rostea printre dinți:

- Dumnezeu n-a făcut nici un neam ca să fie stăpânul altuia! Ei nu sunt trimiși de Dumnezeu ci de diavol! Dumnezeu nu-i va răbda, nu-i poate lăsa de capul lor !

Seara, când s-a dus să ducă mâncare bunicului, Tudor era mult mai necăjit ca altă dată. Văzându-l atât de întunecat, bătrânul știa că s-a întâmplat o mare nenorocire, adusă pe nepusă masă de dușmani.

- Aș vrea să-mi spui pricina necazului tău, spuse bătrânul, punând merindea de-o parte. Poate că împreună vom găsi o soluție.

- Nu sunt necăjit, ci obosit, încercă Tudor să-l liniștească deși îi era rușine că trebuie să mintă. Se gândea că nu are rost să-l mai amărăască, pentru că ceea ce li se ceruse era imposibil de realizat.

A doua zi oamenii au încercat să facă funia, dar cenușa nu se putea împleti în funie așa că toată truda lor a fost inutilă. Plângeau mamele privindu-și copiii, plângeau copiii speriați de tristețea din jur, plângea toată lumea, dar nimeni nu putea face nimic. Mai era o singură zi până la împlinirea sorocului, dar funia de cenușă nu se putea împleti și pace. Asta era soarta lor și asta trebuie s-o ducă.

Seara Tudor s-a hotărât să-i spună bunicului său adevărul pentru că nu era altă cale. Dacă vor fi trecuți prin foc și sabie,

cine-i va mai aduce mâncare ? Va muri de foame și va crede că a fost abandonat și uitat.

- Ne-au cerut să facem o funie de cenușă, iar dacă nu vom reuși ne vor ucide pe toți, s-a destăinuit Tudor cu lacrimi în ochi.

Bunicul a rămas puțin pe gânduri apoi i-a spus:

- Bănuiam eu că pun ceva la cale! Acum îmi dau seama de ce i-au ucis pe toți bătrânii din țară! Le era frică de înțelepciunea și de experiența lor. Pe voi vă manipulează cum doresc. Nu pentru că vă consideră proști, ci pentru că știu că nu sunteți trecuți prin viață, că nu aveți școala vieții. Deci asta era... spune bătrânul scărpinându-se gânditor în pletele albe ce-i înconjurau capul ca o aură. Du-te acasă și adunați toată cânepa din ținut, face-ți din fuior o funie groasă și-i dați foc. Va arde și cenușa rămasă va avea forma unei funii. Nu te mai frământa, dragul meu! Dumnezeu nu-i lasă pe nemernici să-și împlinescă toate planurile lor!

Bucuros deși neîncredător, Tudor ajutat de alți tineri, a făcut ce i-a zis bunicul său. Cânepa ardea fără flacăra, iar în urma focului, pe pământ a rămas cenușa sub forma unei funii.

- Și dacă ne cer să le-o ducem ce facem ? întrebă un tânăr.

- Au spus s-o facem nu să le-o ducem, a spus Tudor bucuros că de acum țara a scăpat de aspirarea păgânilor.

A doua zi, cotropitorii au fost chemați să vadă funia de cenușă. Priveau înmărmuriți la funia așezată pe pământ și nu-și puteau explica cine a fost atât de înțelept încât să le îndeplinească porunca. Într-un târziu unul dintre ei, care părea că este șeful lor, a spus gânditor:

- În țara asta mai este un bătrân! Altfel nu se poate explica! Voi nu aveți de unde să știți ! Vouă nu vă trecea așa ceva prin cap !

- Stăpânul a promis că vă va lasă liberi și să știți că își ține promisiunea, dar am vrea să știm dacă într-adevăr a mai rămas vreun bătrân în țară.

Nimeni însă nu spunea nimic. Tudor, fericit că a reușit să scape țara de necaz și că l-a salvat și pe bunicul său, a ridicat privirea spre ei și a răspuns cu voce tare:

- Cine are bătrâni să și-i îngrijească, iar cine n-are să-și cumpere !

Așa a scăpat țara aceea de necazul care a dat peste ea și de atunci, toți bătrânii au fost îngrijiți și respectați, pentru că tinerii au înțeles că înțelepciunea bătrânilor nu putea fi prețuită nici cu aurul, nici cu argintul.

Alungă supărarea

De vrei să-ți meargă bine
Și bine să trăiești, alungă supărarea
Și încearcă să zâmbesti,
Nu te necăji într-una,
Că ai vrea multe, dar nu poți,
Că o duci greu, că timpu-i prost,
Vremurile totdeauna,
Tot așa au fost!
Viața nu ne este dată,
Să o trăim întunecată,
Prinsă în dorinți, deșartă,
Viață zbuciumată!
De aceea, și cum poate fiecare,
Dă-o-ncolo supărare,
Și neliniști și nevoi,
Vino-n C.A.R.P., alături de noi!
C.A.R.P.-ul este o necesitate
„Viața noastră” la fel,
El adună și împarte,
Ea ne dă imunitate!

Nimic nu este întâmplător

Nimic nu este întâmplător,
Când viața își țese al ei caier,
Ne umple clipele cu flori de dor,
Și viitorul cu mult mister,
Și acolo „sus” pe fiecare,
Într-un registru ne notează,
Trasând adânc câte o cărare,
Și drumul pe care-l urmează!
-Laolaltă stăm cu toții,
Orișunde ne-am afla,
Egali fiind în fața sorții,
Chiar de unii-s cineva!
Deșertăciune, deșertăciune,
Și goană după vânt,
Zile rele, zile bune,
Are tot omul pe pământ!
-Doar iubirea, ca un soare,
Își dăruiește lumina sa,
Tuturor la fiecare,
După cum le este inima!

Durerea vârstnicilor

Vârstnicii se spovedesc,
Din zori și până-n seară,
Unii altora-și vorbesc,
Despre viața lor amară:
-Nu-i dreptate, e durere,
Toată viața am muncit,
N-avem pic de mângâiere,
Necazurile ne-au copleșit!
Ni se impozitează viața,
Sănătatea subrezită,
Ni se ia chiar și speranța,
Într-o lume rea, perfidă!
Cobori Doamne pe pământ,
Să vezi bătrânii cum plâng,
De necaz și de durere,
Și de zile tot mai grele!

CONSTANTIN GRECU

Consilier C.A.R.P. „Speranța” Hunedoara
Președinte Cenaclul literar și de jurnalism
„Victor Isac”

Stimată redacție!

Mă numesc Ștefan Durlai, membru al Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad, cititor pasionat al revistei „Viața noastră,” redactată cu mult profesionalism, de către minunatul dumneavoastră colectiv redacțional.

Cinste și onoare! și pentru viitor, noi și noi succese!

Sunt sigur, că unii dintre membrii colectivului de redacție al revistei mă cunosc, deoarece activez pe plan cultural în diferitele activități de acest gen, în municipiul Bârlad.

Până în prezent nu am avut onoarea să scriu la revista „Viața noastră” însă la îndemnul dumneavoastră, vreau să-mi fac debutul, prin câteva versuri, selectate din viitoarea mea carte intitulată „Lumini și umbre” care probabil va fi lansată în cursul acestui an, în iarnă.

*Cu stimă și considerație,
Ștefan Durlai
Bârlad, 15 septembrie 2015*

Elegie

*Tremură spre seară, de vânt, înfiorate,
Plângătoare sălcii, peste râu plecate.
Ruginite haine, aruncând pe ape,
Primi-vor veșminte alb imaculate!*

*Dinspre munți, coboară, în alai, crăiasa
Albelor zăpezi, iarna viforoasa.
Și aici la noi, își va dura casă,
Pentru șase luni, cu ger și vântoasă.*

*Sălciiile vibrează, în cântec de strune,
Melodii de jale, răspândind în lume.
Croncăne în zbor ciori și coțofene,
Râul curge-n vale, susurând și geme!*

Nostalgie

*Când ești bătrân, trist și deprimat,
Cu nostalgie, deschizi albumele cu poze.
Privind la cei ce îți zâmbesc, din negura de vreme,
Și-ți amintesc de timpurile roze!*

*Din când în când, câte-un suspin te copleșește
Și ochii ți se-nchid, înrourați,
Și-ai vrea să retrăiești acele clipe fericite,
Lângă părinții duși demult și ai tăi frați.*

*Fă, Doamne, o minune și ne trimite-n timp,
Să retrăim acele clipe minunate,
Și chiar de vom dori să rămânem acolo,
Adune înapoi, doar când tu vei socoate!*

nou! Numai la Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor “Elena Cuza” din Bârlad

APARAT AEROSOL CU ULTRASUNETE

Trăim, deci respirăm. Respirația este principalul sistem de ventilație al corpului nostru. Cum ajutăm? Simplu: din dorința unor oameni de bine, la C.A.R a Pensionarilor “Elena Cuza” din Bârlad s-a achiziționat Nebulizatorul Suchatzki, aparatură de ultimă generație în domeniu.

Nebulizatorul Suchatzki este produs în Germania și este creat în special pentru uz spitalicesc, caracteristicile de bază fiind adaptabilitatea, flexibilitatea și siguranța la operare. Având posibilitatea nebulizării de soluții medicamentoase, lichide saline, minerale, termale și aromate se pot trata eficient o gamă foarte vastă de afecțiuni:

- Bronșită;
- Astm bronșic;
- Laringită;
- Mucoviscidoză;
- Faringită;
- Pneumonie;
- Traheită;
- Deshidratare;
- Pre/post operativ;
- Sinuzită, etc.

PROGRAM
Luni – Joi: 7:30 – 14:00
Vineri: 7:00 – 14:00
PREȚ: 3lei/Sedință

DE LA NOI PLECI RESPIRÂND UȘURAT

PROF. GHIȚĂ CRISTIAN

Lucrarea – un tratat de specialitate – o posibilă teză de doctorat (deputat Adrian Solomon) este dedicată doamnei Rodica Gherghe – soția domnului profesor și a fost elaborată cu ocazia a 520 de ani (1495-2015) de la stabilirea hotarului Bârladului, de către domnitorul Ștefan cel Mare.

Târgul Bârladului este o realitate fizică și culturală, concretă și virtuală, construită în timp și spațiu, în plan orizontal și vertical, care trăiește prin locuitorii săi – o populație eterogenă – în plină transformare, aflată într-o continuă mișcare mai mult sau mai puțin conștientă de apartenența la acest areal.

Aflat într-un context istoric – național, social, economic, politic, cultural și religios, Bârladul s-a aflat într-o permanentă interdependență și interacțiune cu acesta, reflectând la o scară mai mică ceea ce se întâmplă la nivel macrosocial.

Desigur că lectura cărții va crea opinii subiective ce vor isca discuții. Dar se pare că tocmai acest lucru l-a intenționat autorul, care, bine documentat, este gata să-și susțină punctul de vedere cu argumente științifice bazate pe o documentare riguroasă.

Structurată pe două părți și 12 capitole, cartea cuprinde: o genealogie a neamului Gherghe din Zăicoi, autorul fiind originar din Oltenia, o referință a colaboratorului Nicolae Apostol, cu care a lucrat la volumul „Fedești, oameni și locuri”, o introducere, partea fundamentală, addenda, două micromonografii: Dealul Mare și Zorleni, referințe biografice și volume publicate din 2002 până în 2014.

Introducerea face referire la originea târgului, evoluția, localizarea, încercările monografice și punctul de vedere al autorului, alături de celelalte finalizat cu un apel către contemporani și tineret de a reveni la origini pentru a nu ne pierde independența națională și identitatea etnică. Un citat semnificativ despre etnologia și etnografia noastră valahă.

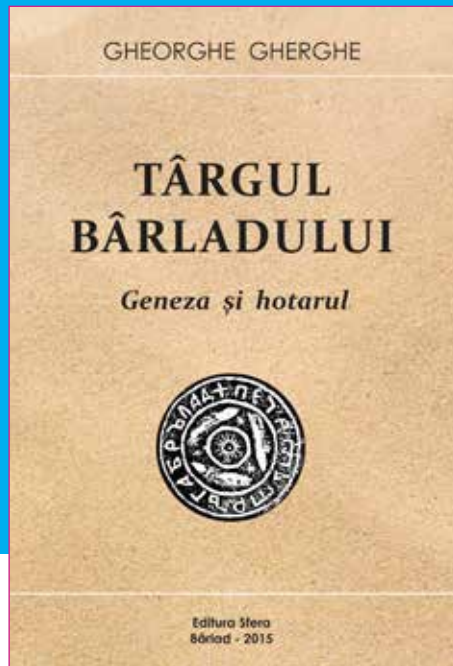
Partea I – Vremurile vechi – capitolul 1 – Mileniul zbuciumat – 1.000 de ani de populații migratoare – face o radiografie a tuturor aspectelor în care s-a aflat zona dintre Carpați și Nistru în această perioadă. Stăpânirea romană – 106 - 273 – după înfrângerea dacilor – victoria de la Adamclisi; supremația triburilor goților (295), carpilor, alături de costoboci, bastarni și roxolani. Apariția în secolul III d.H. a neamurilor germanice: taifalii, victoalii, ostrogoții, vizigoții care ne-au lăsat tezaurul de la Pietroasa – 378-380 atribuit regelui Athanaric.

Perioada este definită de arheologi *cultura Sântana de Mureș Cerneahov* – a doua jumătate a secolului III – mijlocul secolului V d.H., care avea o arie de răspândire foarte largă de la Nipru până la Tisa, ilustrate de numeroase situri, localizate și în zona noastră și cercetate de Ghenuță Coman și Vasile Palade.

Au fost studiate ocupațiile și inventarul locuințelor:

- 375 – hunii care i-au izgonit pe goți;
- 454 – gepizii care au rămas aproximativ 100 de ani;

Recenzie

- Începând din 495 d.H. și până în 1453 când Constantinopolul a fost cucerit de către turci, teritoriul dintre Carpați și Dunăre s-a aflat sub influența Imperiului Bizantin, mai ales religioasă;
- 567 – avarii care i-au adus pe slavi, dar au fost zdrobiți de franci;
- 602 – invazie slavă în sudul Dunării;
- 626 - slavii aliați cu avarii au atacat Constantinopolul, dar fără succes.

Slavii au avut rol decisiv în etnogeneza poporului român – în

formarea poporului și a limbii române, ipoteză susținută de afirmațiile unor mari istorici: I. Bogdan, Constantin C. Giurescu: „Suntem un popor romanic, de coloratură slavă, după cum francezii, italienii, spaniolii sunt de coloratură germanică.” Neagu Djuvara: „Trebuie să admitem că românii sunt daci romanizați amestecați cu sânge slav și într-o mai mică măsură sânge tătaresc...” „Dacă în loc de tătar spunem turanic, avem în puține cuvinte, o succintă și obiectivă definiție a profilului etnic al românilor.”

Secolele VI –VII – *Cultura Ipotești Căndești* – în Muntenia, Moldova și S-E Transilvaniei –regres cultural – identificată la 400 metri în spatele IRB la confluența Similei cu Bârladul.

Secolele VII-XI – *Cultura Dridu* – veche cultură românească – caracterizată prin stabilitate, explozie demografică, progres al civilizației: 344 de așezări repertorizate de Coman Ghenuță. Vasile Palade a studiat așezarea de la Prodana și a susținut o așa zisă Țară a Berladnicilor în secolele X-XIII.

După 895 – 896, pentru aproximativ 350 de ani, conviețuirea cu turanicii, cu influențe decisive la nivel lingvistic, mental și al ființei etnice.

- 934 – pecenegii care îi antrenează și pe români în incursiunile în Peninsula Balcanică;
- 1069 – pecenegii i-au învins pe unguri care în 896 pătrund în Panonia prin trecătorile Carpaților Păduroși. În 933, aceștia se extind spre vest, dar în 955 sunt înfrânți la Augsburg. Sub Ladislau cel Sfânt (1077-1095) se duc lupte de cucerire a Transilvaniei unde opun rezistență Menumorut în Țara Crișurilor, Gelu în centrul Transilvaniei și Glad în Banat. Abia la sfârșitul secolului XIII, Transilvania e înglobată regatului ungar.
- În secolul XI, secuii, colonizați de unguri, iar în secolul XII – germanii (sașii).
- 1067-1071 – apariția cumanilor în sudul Moldovei, nordul Mării Negre și la gurile Dunării. Ei s-au aliat cu bizantinii și s-au luptat cu ungurii care au creat în S-E Moldovei Episcopia Cumanilor pentru creștinarea acestora.
- În același scop în 1211 au fost admiși în S-E Transilvaniei – Țara Bârsei – cavalerii teutoni care au rămas doar până în 1225.
- Între 1146 -1254 – secolele XII – XIII – cronicile consemnează populația brodnicilor, al căror nume a fost interpretat diferit,

mergându-se până la numele vechi al Bârladului, *brodi* sau *Prodana – Brodana*.

- Aceleași interpretări și pentru *berladnici*.
- 1241 – marea invazie a maghiarilor spre centrul Europei – prima consecință fiind desființarea stăpânirii cumane, care s-a topit în masa românilor și a tătarilor. Temugin, devenit Gingis Han a pus bazele unui imperiu uriaș de la Urali până la Salonic.

Până la sfârșitul secolului XIII stăpânul românilor extracarpatici a fost Nogai (câine în limba turcă), care a dispus organizarea administrativă, financiară, serviciul poștal, recesământul – 1254, reluat în 1277. Ulterior, stăpânirea mongolă a fost înlocuită cu a domnilor Moldovei, care au preluat administrația și privilegiile acordate bisericii.

Țara Moldovei a apărut mai mult din inițiativă străină. Românii preferau stăpânirea tătară, mai mult decât catolicismul maghiar.

Timp de 500 de ani prin acest spațiu s-au perindat și au trăit: pecenegii, uzii, cumanii, tătarii, românii fiind obligați să se adapteze condițiilor impuse de aceștia, între care transhumanța, modul de viață seminomad, roirea într-un areal mult mai mare decât Peninsula Balcanică – fără Grecia, Slovacia, Moravia, Polonia, Galiția, Podolia, unde îi găsim și în perioada prestatală, locuitorii înțelegându-se în toate locurile, indiferent de grai. În acest spațiu s-a format poporul român și limba română.

Conviețuirea cu migratorii – românii fiind dominanți - s-a concretizat într-o simbioză statornică și continuă, în mediul rural, existența Bârladului în această perioadă fiind exclusă, decât doar, ca loc pentru schimburi comerciale.

Regalitatea maghiară a eliberat partea de nord și zona până la Siret de sub stăpânirea tătarilor, dorind să o stăpânească ei, prin românii veniți din Maramureș, care le erau vasali. La 29 martie 1347, Papa cere reînființarea Milcovei, distrusă de tătari.

Pentru restabilirea suzeranității maghiare, a fost trimis Dragoș de religie catolică, dar la 1359, vine tot din Maramureș, Bogdan care era ortodox, și îi alungă pe Drăgoșești. Momentul este marcat în istorie ca întemeierea Moldovei, așa cum în 1330 după lupta de la Posada este marcată întemeierea Țării Românești.

Teritoriul până la Nistru a fost eliberat de lituanieni prin frații Koriatovici, între care lurie, cel mai mare era domn al Țării Valahe și dorea să fie domn și al Moldovei, fapt pentru care a fost suprimat de moldoveni și a dus la conflictul din 1377, în care lituanienii au fost înfrânți.

În 1366, Moldova era vecină cu Ungaria, Polonia și Lituania. Pentru a o salva, Lațcu (decedat în 1375) s-a convertit la catolicism și în 1371 s-a înființat Episcopia catolică de la Siret, existând în Moldova două episcopate catolice, la Siret și la Milcovia.

Uricul din 3 iunie 1374 emis de Iurg Koriatovici și scris de Lațcu în Bârlad, este cea mai importantă probă despre atestarea târgului Bârlad, dar contestată de unii istorici.

La Cetatea Albă – Asprokastron (bizantin), Akkerman (turc), Belgorod (slav), fondată la jumătatea secolului VII î.Hr. de greci, există episcopia ortodoxă, la care după secolului V d.Hr. au aderat și slavii adoptând în 988, creștinismul, ca religie de stat.

Cetatea Albă a fost și scaunul politic al Țării Valahe, sub Iurie Koriatovici, voievod în partea de apus a Nistrului, care va forma Țara de Jos a Moldovei. A fost urmat de fratele său, Constantin, a cărei fiică Anastasia se va căsători cu Roman I, fiul lui Costea și al Margaretei Mușata, fiica lui Bogdan I, căsătorie dinastică, creând astfel Moldovlahia – Țara Moldovei.

Aceasta este autentificată printr-un document din 30 martie 1392 și un act de închinare către regele Poloniei din 5 ianuarie 1393, în care Roman I se autointitulează „*voievod moldovean și moștenitor al întregii Țări Valahe*.” Succesiunea la tronul Moldovei, stabilită pe baza izvoarelor scrise, a cercetărilor arheologice și în ultimul timp a studiilor de genetică moleculară și paleogenetică, a fost lămurită de către specialiști prin expertize antropologice și studiul ADN al celor 9 morminte din necropola domnească de la Rădăuți – biserica Sfântul Nicolae. Roman I a fost voievod nu numai al Țării de Sus – Moldova, dar și al Țării de Jos – Valahia,

cuprinzând teritoriul Basarabiei între Prut și Nistru până la Marea Neagră, între Prut și munte în sud și de la Iași în jos.

Între 1377 – 1387, tronul Moldovei a fost ocupat de Costea, tatăl lui Petru I și Roman I care a urmat între anii 1387-1391. La începutul secolului XIV, existau două episcopii ortodoxe: una la Rădăuți în Țara de Sus și la Roman în Țara de Jos cu un singur mitropolit Iosif, mutat de la Cetatea Albă la Suceava, urmat de Macarie.

Anul 1408, este considerat prima atestare a Bârladului când, la 8 octombrie, domnitorul Alexandru cel Bun, a acordat un privilegiu negustorilor din Liov, unde Bârladul apare ca punct de vamă la podul Pescăriei, Podul Gospod, punct de vamă domnească, menținut și în veacurile următoare.

La 20 august 1422, tot Alexandru cel Bun, acordă Mănăstirii Bistrița, ctitoria sa, vama de la Bârlad.

Reînvierea privilegiului s-a făcut la 18 martie 1434 de către Ștefan al II-lea, fiul său. La 1434, conform altui document, Bârladul era din punct de vedere administrativ, un târg bine organizat, condus de un șoltuz (primar) și pârgari (consilieri), producători de mărfuri, cu relații comerciale dincolo de zonă și în afara țării. O scrisoare a șoltuzului Herlea din Bârlad către administrația Brașovului, scrisă în slavonă, dovedește că la aceea vreme, elementul preponderent era cel românesc.

Fii lui Alexandru cel Bun au stabilit în Moldova două capitale: la Suceava pentru Ilie și la Vaslui (8 martie 1436 – august 1442) pentru Ștefan II (fiu nelegitim), la Bârlad fiind reședința Marelui Vornic, iar la 26 august 1435, Ștefan al II-lea îl înștia pe Vladislav, regele Poloniei, că s-a împăcat cu fratele său. În 1439-1440, tătarii au pârjolit Moldova și au ars și Vasluiul și Bârladul.

Sub Ștefan cel Mare (1457-1504) au fost momente și mai bune și mai rele, pentru Bârlad, când în drum spre Vaslui, în 1475, au trecut turcii.

După victoria din 10 ianuarie 1475, Ștefan se aștepta la o nouă invazie, fapt pentru care și-a stabilit tabăra la Bârlad, construind Cetatea de pământ, și a trimis la 5 iunie 1476, o scrisoare brașovenilor. Turcii au luat-o pe Valea Siretului, spre Suceava, fapt pentru care Ștefan a incendiat cetatea și s-a deplasat la Pârâul Alb, unde a înfruntat armata lui Mohamed al II-lea.

În ianuarie 1495, domnitorul a stabilit pentru Bârlad „*hotarul cel vechi, pe unde de veac ascultă de acel târg al Bârladului*,” documentul fiind, după Nicolae Iorga „*cea mai veche hotarnică de oraș, păstrată în limba slavonă*” și „*cel mai vechi act privitor la viața municipală a orașului*.”

Documentul și actele proprietății orășenești au cunoscut avaturile vremii, mai ales după ce în 1711, tătarii au devastat Țara de Jos, când „*au prădat și ars complet orașul Bârlad*.”

Comentarii asupra documentului și a satelor megieșe au fost făcute de numeroși istorici, printre care și cei locali: Ioan Antonovici, Gheorghe Clapa, Oltea Rășcanu Gramaticu.

Sunt nominalizate, hotarele de nord, răsărit, sud, și apus, cu satele componente: Banca, Negoiești, Bujoreni, Zorleni, Popeni, Frunțișeni, Grăjdeni, Brădești, Șuşnești, Cehani, Hrănești, Liești, Ivești, Portari, Rânzești, Ivancea de la Tătarca, Lăslăoani și alte danii din hotarul târgului, vadurile de moară, vatra târgului și obștea, moșia în secolul al XIX-lea.

Tablouri genealogice, addenda, micromonografiile Dealul Mare și Zorlenii, anexe și o bibliografie sumară, completează tratatul, elaborat științific și foarte bine documentat al domnului profesor Gheorghe Gherghe.

Axat pe etnogeneza românilor din Moldova, originea Țării de Jos a Moldovei, geneza târgului și priorității religioase în Țara de Jos, acest demers logic, parcurge momentele esențiale ale devenirii noastre în timp și spațiu, din acest areal, Bârladul între secolele I și XIX generând sentimente de patriotism local și mândrie națională.

În numărul trecut al revistei „Viața noastră” (nr.22/iulie2015) inauguram o nouă rubrică pe care simplu am intitulat-o „**Povești de viață.**” Ideea unei astfel de secțiuni în revista noastră ne-a fost sugerată de către doamna profesor Maria Marin care ne preciza la un moment dat faptul că prin intermediul poveștilor, cei bătrâni transmiteau celor tineri învățămintele și înțelepciunea dobândite de-a lungul anilor de viață trăită cu bune și rele. Așadar, prin împărtășirea unor astfel de experiențe de către seniori, tânăra generație va evita a comite aceleași greșeli ca antecesorii lor. Totodată, așternerea pe hârtie a unor astfel de povești constituie și un instrument zicem noi numai bun de cunoaștere a celor din jur, de rememorare a unor amintiri ascunse în cele mai tainice coltoane ale memoriei. Totodată, dacă privim la sfatul psihologilor, „*poveștile ne dau măsura, calitatea, limitele și libertățile lumii în care trăim, și ne conturează imaginea în oglindă, atunci când încă nu știam că avem o reflecție proprie. Ele dau sens trecutului nostru, ne spun despre ce putem face în prezent, și trasează cărările care ne pot purta către un viitor sau altul.*”

Și uite așa cu spirit născocitor, dornici de a învăța și de a cunoaște noi aspecte ale vieții, noi oameni, am pornit la drum. În acest număr, rubrica „**Povești de viață**” vi-l aduce în atenție pe domnul colonel în rezervă **Ioan Staș**. Cu toții îl cunoaștem fie de la conferințele, simpoziioanele, spectacolele organizate de asociația noastră, ori din paginile revistei „Viața noastră,” dar puțini dintre noi știm spre exemplu că s-a născut la 21 mai 1929. De asemenea, este membru al Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” din anul 1997 și colaborator al revistei din anul 2010 când prin Hotărârea nr.209 din 24 septembrie, Consiliul Director în frunte cu președintele Nicolaiie Mihai au decis reeditarea sa. Mai multe despre domnul colonel în rezervă Ioan Staș veți afla cu siguranță din materialul realizat chiar de dumnealui - **Despre locul unde mi-am petrecut tinerețea.**

Despre locul unde mi-am petrecut tinerețea

COL. (R.) IOAN STAȘ

Trecut-au anii unde s-au dus? Când au alergat atât de repede? Când m-am despărțit de locul unde mi-am petrecut anii tinereții?

Amintirile din copilărie revin mereu, totdeauna vii și neumbrite.

Despre stațiunea Eforie Nord, de la malul Mării Negre, locul unde am trăit anii copilăriei și adolescenței, adică din 1930 și până în 1950, 20 de ani, aș dori să scriu câteva rânduri.

Poziționarea a patra, de la nord la sud, din salba celor 16 localități (stațiuni) situate pe armoniosul nostru litoral, Eforie Nord are în partea de est Marea Neagră, iar la sud-vest lacul Techirghiol, cunoscut datorită proprietăților curative ale nămolului.

Stațiunea s-a numit, de la început, Eforie, denumire căpătată de la Societatea de binefacere „Eforia Spitalelor civile,” organizație ce administra o serie de spitale, în capitală și în țară, încă din anul 1894. În urmă cu mulți ani, la un recesământ, localitatea din sudul Eforiei, care s-a numit pe rând Movilă, Carmen Sylva, Vasile Roaită a fost afiliată la stațiunea Eforie, formând o singură localitate cu

două stațiuni: Eforie Nord și Eforie Sud, având primăria la Eforie Sud, măsură administrativă nedorită de localnici.

În Eforie Nord, începând cu anii 1928, 1929, 1930 a avut loc construirea unor vile ale marilor bogătași din țară: Malaxa,

Mociorniță, Blank, regele Carol al II-lea, voievodul Mihai etc.

Și statul a construit, în Eforie, vile și hoteluri pentru cei ce veneau pe litoral: hotelul Belona, care era destinat invalizilor, văduvelor și orfanilor de război, Casa Corpului Didactic pentru cadrele didactice din țară, Casa de odihnă pentru elevii Liceului militar, Stabiliment de tratament, Grant Hotel, etc. De-a lungul anilor au mai fost construite multe hoteluri și baze de tratament: Steaua de Mare, Meduza, Delfinul, Traian, Petrolul, Bega, Bran, Brad, etc. Există și spații de cazare oferite de particulari.

În stațiunea Eforie Nord ne putem bucura de efectele benefice ale factorilor naturali ai zonei, în cadrul clinicilor balneoclimaterice. Bazele de tratament funcționează pe tot timpul anului și tratează afecțiuni reumatismale, bolile sistemului nervos periferic, tulburări de circulație, afecțiuni dermatologice, obezitate, afecțiuni respiratorii, sterilitate; se aplică împachetări cu parafină, masaj uscat, umed, electro, băi în piscină interioară cu apă sărată din lacul Techirghiol, masaj cu nămol.

În afara zilelor petrecute pe plajă, sub razele soarelui sau în valurile mării la bazele de tratament, stațiunea Eforie Nord oferă și posibilitatea de distracție și relaxare. În stațiune sunt terenuri de sport, locuri de joacă pentru copii, săli de biliard, teatru de vară.

Sunt magazine și bazaruri de unde se pot procura accesoriile pentru plajă, suveniruri, articole de îmbrăcăminte și încălțăminte.

În cei 20 de ani trăiți în Eforie Nord am locuit în vila Blank la care tata era administrator. Proprietarul vilei a fost Aristide Blank, guvernatorul Băncii Marmorosch Blank, bancă ce finanța Casa Regală. Banca a fost puternic afectată de criza economică mondială dintre 1929-1933.

Mărturisesc că am trăit în această vilă ani de lux orbitor, lux, pe care până la vârsta de 4-5 ani, credeam că toți oamenii îl trăiesc, având case cu: faianță, gresie, șemineu, bideu, lift, boiler, bar, pian, neon, jaluzele etc.

Târziu mi-am dat seama că dintotdeauna au fost săraci și bogați, iar lumea așa rămâne.

Din copilăria mea rămân de neuitat zilele de toamnă când

îl însoțeam pe Horia Bogdan, ginerele lui Blank la vânătoare de prepelițe. Plecam dimineața pe miriștile din jurul Eforiei ce erau propice pentru așa ceva. Ne înapoiam seara cu ciochinările pline cu prepelițe pe care le primea mama și făcea din ele o delicioasă ciulama garnisită cu mămlăiguță caldă.

Când la mare, la Eforie dimineața cerul e senin, iar apa mării liniștită și limpede ca oglinda, un răsărit de soare e o fascinație, ceva de basm.

L-am văzut de multe ori dar de fiecare dată când sunt la Eforie, doresc să îl mai văd. Răsăritul de soare m-a inspirat și am făcut o chemare pentru cineva drag.

Vino la un răsărit de soare,
Te aștept pe digul cunoscut

Să-l vezi cât de frumos apare
Roșu corai, un disc rotund.

Ce pur e un răsărit de soare!
Curat și un reflex zglobiu,
Când iese maiestos din mare
Cu tine vreau pe mal să fiu.

Iar pașii pe nisip să-i facem
În stropi de val și de visare
Și mereu să ne întoarcem
Vara, la un răsărit de soare.

Iubesc această stațiune. De fiecare
dată când ajung la Eforie, îmi amintesc un
cântec tare plăcut:

Eforie, tu oraș frumos
Pe malul mării așezat,

De raza soarelui scăldat
Ești maiestos!

Cu tine am copilărit,
În tinerețe m-ai purtat
Pe valul vieții mele dat
Mi-ești dorit!

Iar acum, din depărtate,
Vin la tine, an de an
Cu plăcere și alean
La băi de soare!

Să rămâi mereu așa
Pe al nostru litoral
Cu reflexe de coral,
Eforia mea!

IFTENE CIORICIU

Chemați bătrânii

*Chemați bătrânii țării să vă învețe
Ce-nseamnă a rostui spre viitor,
Respectații și dați-le binețe,
Crescutu-ne-au cu sudoarea frunții lor.*

*Chemați bătrânii să conducă țara,
Ei știu mai bine traiul chibzui
Cunosc greul, amarul și povara,
Ce-nseamnă români și patrioți a fi.*

*Chemați bătrânii sus la sfatul țării
Ei știu pământul strămoșesc a prețui.
De la Carpați până la malul mării,
Iubirea românească pe-ntinsu-i a sădi.*

*Chemați bătrânii eroi să vă spună
Despre curajul vitejilor români
Despre invazia vrăjmașilor păgână
Ce-au năvălit pentru a ne fi stăpâni.*

*Dacă există încă o țară, România
Și avem un Mureș, un Olt și un Prut
Al bătrânilor este meritul și mândria,
Făcutu-le-au cu piepturile lor scut.*

*Chemați bătrânii să vă povestească
Ce mult au chinuit și oricât a fost de rău
N-au fugit în alte țări să muncească
Au suferit enorm și au dus al țării greu.*

*Chemați bătrânii, sărutați dreapta lor
Pentru noi au îndulcit gustul pâinii
Și-au săpat izvoarele fântânilor
Săvârșind umili, plătind vamă țărâniei.*

*Chemați bătrânii, laurii să își primească
Pentru al vieții exemplu, eroic tumult
Și învățați-vă copiii să iubească
Să prețuiască al neamului românesc cult.*

*Chemați bătrânii la sfânta sărbătoare
Exemplul lor venerându-l al onora
Jurăm Măicuța sfântă Românie mare
Și noi muri-vom pentru a te apăra.*

*Chemați bătrânii, chemații lângă voi
Vorbiți-le frumos, din suflet, cu drag și dor
Căci datorită lor suntem astăzi noi
O națiune, o patrie și un popor.*

*Chemați bătrânii la sărbătoarea lor
Să le mulțumim frumos cum se cuvine
Prezentându-le al poporului onor
Declarându-i eroii patriei române.*

Ce dor îmi e!

*Când seara alene coboară
Peste cernita vatră
Muza-n visul ei mă cheamă
Plânsul în noapte mă doboară
Ce dor îmi e de tine tată!
Ce dor îmi e de tine mamă!*

*Grăbiții zori mă trezesc
Din noaptea cea plecată
În rugăciune-ngenunchez
Duios cu inima curată
Ce dor îmi e de tine mamă!
Ce dor îmi e de tine tată!*

*Din sfânta casă părintească
Goală, tăcută, supărată,
Zâmbiți din poza de la geam
În sufletul meu înrămată
Ce dor îmi e de tine mamă!
Ce dor îmi e de tine tată!*

*N-ați mai venit demult
De mult v-ați dus departe.
Prin negura îndepărtată
Lacrima-mi arzând vă cheamă.
Ce dor îmi e de tine tată!
Ce dor îmi e de tine mamă!*

*Lângă cripta îndoliată
Rostesc umila-mi rugăciune
Tremurându-mi vocea-ndurerată
Apasă pe a vieții rană.
Ce dor îmi e de tine tată!
Ce dor îmi e de tine mamă!*

*Tăcută, seara coboară,
Amurgul trist se destramă
Cu inima înlăcrimată
Șoptesc privind spre cer cu teamă
Ce dor îmi e de tine tată!
Ce dor îmi e de tine mamă!*

Sutor, ne ultra crepidam „Cizmarule, nu mai sus de sandală”

AVOCAT CARMEN FRĂȚIMAN

Plinius cel Bătrân, în lucrarea sa enciclopedică „Istoria naturală” povestește că pictorul grec Apelles expusese într-o zi un tablou în public. Un cizmar din mulțime găsi că sandala unui personaj din acea pictură era greșit făcută. Apelles a acceptat critica și a retușat sandala. Dar când cizmarul a început să-i judece și restul lucrării, pictorul l-a oprit, spunându-i tranșant: „Sutor, ne ultra crepidam”.

Amintirea acestei expresii mă face să zâmbesc ori de câte ori constat extraordinara pricepere a românului de „a-și da cu părerea” în orice domeniu. Știu românii noștri fotbal, știu românii noștri agricultură, știu drept, sisteme educaționale, medicină, pot repara mașina cu portjartierul nevestei... Dacă nu li s-a întâmplat lor ceva, ceva ce le permite să devină „experți în problemă”, sigur știu pe cineva, care la rândul său știe pe cineva care „a pățit exact la fel”.

Nu contează ce spune medicul pentru că el are deja medicația cumpărată de la farmacie, plus 2-3 ceaiuri și alifii.

De curând m-am distrat cu un justițiabil care insista să ducă la ... detectorul de minciuni, pe toți cei care erau implicați într-un dosar civil. A cerut acest lucru în scris la instanță, era foarte supărat că nu poate obliga pârâta, martorii și chiar pe avocatul părților adverse să meargă la „detectorul de minciuni”. L-am întrebat amuzată de ce nu a cerut ca și judecătorul să fie supus aceleiași verificări și, foarte serios, mi-a spus că această solicitare o va face după pronunțare... „dacă judecătorul va scrie minciuni în hotărâre”.

Celebrul „detector de minciuni” – poligraful - este un dispozitiv care măsoară și înregistrează un număr de parametri fiziologici cum ar fi tensiunea arterială, pulsul, respirația, conductivitatea pielii (ține de transpirație), în timp ce subiectului i se pun o serie de întrebări. Se presupune că aceste măsurători sunt indicatorii unei stări de anxietate prezentă atunci când nu spui adevărul.

Poligraful nu înregistrează minciuna ca atare, ci modificările fiziologice ale subiectului. Testul poligraf se desfășoară numai având la bază voința, subiectul nu poate fi obligat să fie supus testării. Totuși, nu pot fi supuși testului cu poligraful:

- femeile însărcinate;
- minorii sub 18 ani;

- alcoolicii cronici;
- persoane cu afecțiuni psihice indiferent de diagnosticul formulat în documentele medicale;
- persoane aflate sub tratament medical ce nu poate fi întrerupt;

- orice alte persoane despre care expertul apreciază motivat că nu sunt apte pentru efectuarea examinării poligraf.

Testul cu poligraful nu este enumerat ca probă, nici în materie civilă și nici în materie penală, *organul de urmărire penală încadrându-l în mod forțat în categoria „expertize” sperie și chiar identifică câteodată infractorii sau martorii mincinoși.*

Concludența și utilitatea acestui test e analizată raportat la probele aflate în dosar, dar în mod cert nu există niciun om condamnat numai pe baza testului poligraf.

Așa că dacă știți pe cineva care știe pe cineva care a fost condamnat numai pentru că a picat testul cu detectorul de minciuni... și spune asta cu talent, înseamnă că sunteți în prezența unui povestitor.

Să mai și râdem...

„adunate” de Ion Moraru

Un țăran dintr-un sat îndepărtat sosește la București, se suie într-un taxi și comandă șoferului:

- Du-mă în principiu!

Șoferul:

- Unde?

- În principiu, ți-am zis!

În fine, după mai multe încercări de a-l lămuri pe șofer unde voia să meargă, bădia spune:

- Păi mi-a spus și mie cineva că la București, în principiu,

se găsesc de toate!

Badea Gheorghe își face un obicei din a se bărbieri în fiecare dimineață. Într-o zi Ana îl întreabă:

- Ce ai bărbate de te bărbiești în fiecare dimineață?
- Știi, Ana, după bărbierit parcă sunt cu 15 ani mai tânăr.
- Atunci bărbiește-te seara!

Doctorul:

- Nu-mi place deloc cum arătați.

Pacienta:

- Ei, doctore, nici dumneata nu ești vreo frumusețe.

Din seria activităților culturale desfășurate în localitățile județului sau în alte orașe ale țării, la care colaboratorii membri ai Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bâlad iau parte în acest număr al revistei prezentăm întâlnirea cu **Ben Todică, regizor, scriitor** desfășurată la Vaslui în data de 23 iulie 2015. Despre Ben Todică precizăm pe scurt că s-a născut pe 23 noiembrie 1952 în satul Ezer, comuna Puiesti, județul Vaslui. Este stabilit în Australia, Victoria. Se implică la sosirea pe continentul australian în producerea de emisiuni, documentare despre români la postul de televiziune din Melbourne, Open Channel. Împreună cu Mariana Costea, regizor realizează în 1994 serialul „Sweet and Sour Freedom” a cărui temă aborda integrarea femeii emigrant în societatea australiană și unde fiecare episod prezenta o nouă naționalitate. Totodată, caută să dezvolte un departament de televiziune românesc în Australia, închiriind un studio și echipamente de la Open Channel. În 2004 la festivalul național al posturilor de televiziune comunitare este nominalizat la secțiunea Best Arts Program, iar în 2007 primește o nominalizare la Australian of the Year 2007 (Australianul anului 2007) pentru contribuțiile sale deosebite în comunitatea româno-australiană.

Un adevărat ambasador al culturii românești pe pământ australian, așa cum veți descoperi mai jos din materialul semnat de doamna bibliotecar Angelica Marcela Marcu.

Ben Todică - ambasadorul românilor de pretutindeni în dialog cu vasluienii

ANGELICA MARCELA MARCU,
bibliotecar, Colegiul Agricol „Dimitrie Cantemir” Huși

În organizarea Asociației Bibliotecarilor din România, Filiala Vaslui și a Colegiului Economic „Anghel Rugină” Vaslui, a avut loc joi, 23 iulie 2015, ora 10:30, la Colegiul Economic „Anghel Rugină” Vaslui, Sala Multimedia, un colocviu științific **„Ben Todică - ambasadorul românilor de pretutindeni în dialog cu vasluienii”**, moderator dr. Valeriu Lupu.

La activitate au participat cadre didactice, bibliotecari, elevi și alte categorii profesionale. Evenimentul s-a desfășurat sub forma unui duplex Australia, Melbourne – România, Vaslui.

După salutul și prezentările invitaților vasluieni, cât și a domnului Ben Todică s-a vizionat episodul nr.1 din filmul documentar „Drumul nostru” realizat de partenerul de dialog, domnul Ben Todică prin via Skype online.

Domnul inginer Vasile Pavăl, primar al municipiului Vaslui, a fost încântat de participarea la o astfel de manifestare, în care oameni și locuri rămân în istorie cu faptele lor, invitându-l totodată pe domnul Ben Todică să realizeze un film și cu această zonă în care s-a născut, asigurându-l de sprijinul său personal în finalizarea acestui proiect, despre Vaslui, vatră de legendă și cultură.

La rândul său domnul Ben Todică și-a manifestat încântarea de a fi în direct cu

atâtea personalități locale.

Domnul prof. Petruș Andrei din Puiesti a adus cu el mireasma locurilor natale din Ezer, o aruncătură de băț, povestind despre copilăria și familia domnului Ben Todică.

Moderatorul dr. Valeriu Lupu a amintit de fenomenul cultural insistând pe poetul absolut, Mihai Eminescu, oferind apoi cuvântul domnului prof. Theodor Codreanu, pe care îl consideră cel mai mare eminescolog al timpurilor noastre. Domnia sa a oferit un omagiu prin pledoaria față de actul cultural din județul nostru, precizând că acest pământ a dat multe personalități ale culturii și științei, aducând cu dânsul înspre exemplificare trilogia „Paradigma deșertului”, roman al scriitorului Gheorghe Pricop, ce a fost oferit cu autograf domnului prof. Teodor Pracsiu.

În dialogurile ce au urmat susținute de Dorina Stoica, Geta Modiga, Teodor Pracsiu, Gheorghe Alupoaei, Dumitru Jijie, Angelica Rusu, Vasilica Grigoraș, Elena Anușca Doglan, Valentina Lupu și formația vocal-instrumentală instruită de prof. Elvis Chiper, toți aceștia și-au prezentat admirația pentru actul cultural pe care îl promovează partenerul nostru de dialog, Ben Todică susținătorul tuturor românilor din toată țara și din diasporă.

Filmul proiectat constând în 17 episoade se poate viziona pe canalul Youtube, putând apoi comunica impresii și atitudini direct realizatorului acestui material video.

Benoni Todică din Iezer/Vaslui: „Vă mulțumesc din suflet pentru prezentarea filmului *Drumul nostru* și organizarea acestei minunate întâlniri, înălțător și cald Colocviu științific românesc al vasluienilor noștri, oameni de seamă ai culturii și artelor din Moldova, întărit de prezența domnului Primar și mângâiat de vocile melodioase ale celor trei tineri trubaduri moldoveni. Vă mulțumesc pentru ideile frumoase schimbate între noi și a șlefuirii lor ca drum de speranță pentru neam și visele lui. Vise de înfrățire și prosperitate națională. Vă simt ca pe niște frați și surori pe care i-am regăsit după 35 de ani de exil. Asta denotă că există cineva acolo sus care ne iubește și ne ocrotește. În ciuda tuturor orânduirilor abătute asupra noastră, noi, ca români am reușit să rămânem urmașii străbunilor noștri. Această întâlnire ne demonstrează că suntem nemuritori”.

Activitatea s-a încheiat mulțumind tuturor participanților cu flori și tricolorul românesc, simboluri prin care cei prezenți și-au manifestat bucuria de a fi român oriunde în lumea asta.

Nu-i vom uita niciodată...

PROF. MARIA MARIN

Holocaustul este un termen utilizat pentru a descrieuciderea celor aproximativ 6 milioane de evrei, de toate vârstele, majoritatea din Europa în timpul celui de al doilea război mondial.

Cuvântul de origine greacă este o traducere a termenului ebraic *olah* ce înseamnă *ardere de tot* și care denumește un ritual iudaic de sacrificiu al animalelor sau plantelor arse pe altar.

În secolul al XVII-lea cuvântul era folosit pentru moartea violentă a unui număr de oameni, iar din 1950 se folosește doar cu referire la masacrarea evreilor de către naziști. În ebraică îi corespunde *soq* după 1940.

Crimele săvârșite de naziști nu se referă însă numai la evrei, ci și la țigani sau slavi. Naziștii i-au mai avut în vedere pe homosexuali, persoanele cu handicap fizic sau psihic, opozanții religioși și politici.

Persecuția și genocidul s-au desfășurat în mai multe etape.

Într-o primă etapă, după venirea lui Hitler la putere s-au dat **Legile de la Nürnberg** și s-au organizat o serie de acțiuni începând cu „**Noaptea de cristal**” – 9 noiembrie 1938. Apoi evreii și romii au fost obligați să locuiască în ghetou, să poarte semnul distinctiv și să respecte reguli severe. A urmat înființarea de lagăre de concentrare unde erau duși evreii și romii cu trenuri de marfă, la mare distanță pentru a fi folosiți la munci până mureau.

După cucerirea teritoriilor evreii și adversarii politici erau duși în lagăre de muncă forțată și de exterminare. Acolo, încă de la triere mulți erau trimiși spre camerele de gazare, iar cei ce supraviețuiau erau puși la munci până la epuizare. Astfel de lagăre au fost Auschwitz, Dachau, Buchenwald, Ravensbrück, Sachsenhausen, Treblinka, Majdanek, Natzweiler.

Cel mai celebru a fost Auschwitz unde a lucrat și dr. Josef Mengele. Despre activitatea lagărului ne dă informații prețioase dr. Nyiszli Miklós în lucrarea „Am fost medic la Auschwitz”, Oliver Lustig în mai multe lucrări precum „Destin blestemat”, „Dicționar de lagăr” etc. Olga Leygl în „Cuptoarele lui Hitler”, Ellie Wiessel. Toți aceștia sunt evrei născuți în Transilvania și care au trăit în teritoriul pe care Hitler l-a cedat, prin Dictatul de la Viena, Ungariei și au fost supraviețuitori ai lagărelor de exterminare. Alături de aceștia au mai fost Ota Kraus și Erich Kukla care au prezentat ororile din lagărul de la Auschwitz în „Fabrica morții” sau Simon Wiesenthal care în lucrarea „Asasinii printre noi” prezintă aspecte ale perioadei ce a urmat după sfârșitul războiului. Sunt multe cărțile care prezintă „activitatea” dr. Mengele care, la Auschwitz, testa medicamentele pe deținuți, îi supunea la degerături, le injecta substanțe chimice pentru a le schimba culoarea ochilor și îi supunea la operații brutale de amputare sau de coasere a fraților, operații care se infectau și pacienții mureau la scurt timp. După deces acestora li se făceau autopsii pentru „a cerceta” cauza morții. Pe lângă „experiențe” cei duși în lagăr erau obligați să muncească până la epuizare. Dis-de-dimineață erau scoși la apel împreună cu cei ce muriseră între timp. Îmbrăcați subțire stăteau afară, în ger, până se făcea apelul. Masa era insuficientă, după care erau trimiși la muncă pe toată durata zilei. În timpul pauzei, scurtă de altfel, erau batjocoriți de supraveghetori.

Aceștia au mers până acolo încât puneau câinii să violeze

femeile. Cei bolnavi nu erau scutiți de muncă. Dacă se afla că vreunul este bolnav, era trimis la gazare sau împușcat. După 12-14 ore de lucru reveneau în lagăr unde așteptau ore în șir în picioare pentru a se face din nou apelul. Fiecare deținut nu avea nume, ci un număr tatuat pe mână. Numărul celor intrați în lagăr nu se știa cu precizie deoarece după deces numărul era tatuat la o altă persoană. Evreii au fost omorâți în centrul Europei, dar și pe teritoriul URSS. De multe ori germanii au colaborat aici cu ucrainenii și letonii care s-au înrolat în trupele auxiliare.

Pentru uciderea evreilor din teritoriile sovietice ocupate, Himmler s-a folosit de formațiuni germane SS aflate sub comanda lui Heydrich. Până în decembrie 1941 au fost uciși numai aici 300.000 de oameni prin împușcare sau cu grenade, în locuri ascunse, în afara orașelor. Așa s-a întâmplat și la Kiev unde au fost uciși 33.771 de evrei într-o singură operațiune în zilele de 29-30 septembrie 1941.

Începuse, astfel, aplicarea „**soluției finale**”. Planul de exterminare a evreilor numit Aktion Reinhardt (după numele lui Heydrich) era cunoscut și de Eichman, Henrich Müller (liderul Gestapo), Himmler și diverși șefi din ministerele de interne

CASA DE AJUTOR RECIPROC A PENSIONARILOR "ELENA CUZA" BĂRLAB

Împreună suntem mai puternici!

Vă invită la

SIMPOZION

prilejuit de comemorarea victimelor
HOLOCAUSTULUI
Să nu uităm niciodată...

9 Octombrie 2015, ora 9.30, sala A.I. Cuza.

pentru teritoriile ocupate, al justiției, etc. oferea detalii asupra aspectelor practice ale uciderii evreilor pe scară industrială. Urmău a fi uciși 2,3 milioane evrei din Guvernul General, 850.000 din Ungaria, 1,1 milioane din celelalte teritorii ocupate și până la 5 milioane din URSS. După asasinarea lui Heydrich la Praga în iunie 1942 Himmler a hotărât ca planul să continue sub comanda lui Ernst Kahenbrunner și Eichman.

Lagărele au funcționat la putere maximă. Numai la Auschwitz erau gazați zilnic 6.000 de oameni până în primăvara anului 1944.

Din 1943 cu ajutorul unor patrioți polonezi câțiva deținuți au reușit să fugă din lagăr și să facă cunoscute crimele naziștilor. La început nimeni nu credea, dar aceste informații repetându-se au îngrozit lumea. De teama unor anchete Himmler care se pare că a negociat un pact secret cu aliații, fără știrea lui Hitler a ordonat în octombrie 1944 oprirea „soluției finale”. Cu toate acestea mulți comandanți locali au continuat să ucidă evrei. Mulți evrei bolnavi și înfometăți au fost obligați să mășăluiască zeci de kilometri prin zăpadă și ger, apoi transportați zile întregi fără hrană. Așa s-a întâmplat și în ianuarie 1945 când 15.000 de evrei au murit în Polonia. Printre supraviețuitori s-a aflat Ellie Wiessel. O dată cu înaintarea trupelor sovietice spre vest au fost eliberate lagărele de la Majdanek, Auschwitz, Bergen Belsen de britanici, Dachau, Mauthausen de americani, Ravensbrück și Theresienstadt de sovietici, Treblinka, Sobibor, Belzec au fost distruse de naziști.

După terminarea războiului a început acțiunea de căutare a criminalilor de război care s-au ascuns în diverse zone de pe glob. În această acțiune s-a remarcat Simon Wiesenthal care în lucrarea „Asasinii printre noi” descrie activitățile desfășurate și rezultatul lor. O altă lucrare care mi s-a părut interesantă și cred că trebuie citită este cea intitulată „Secretul Verei Atkins” de Sarah Helm. Autoarea se referă la Vera Atkins, o româncă născută la 15 iunie 1908 și care în anii '30 s-a stabilit în Anglia. În 1941 a intrat în rândurile SOE (Serviciul de operațiuni speciale).

Sarcina SOE era aceea de a trimite agenți britanici pe continent, în zonele ocupate. Vera Atkins a fost cea care a trimis agente în spatele frontului inamic, a căutat să țină legătura cu ele, iar la sfârșitul războiului le-a căutat prin toate lagărele de pe continent și a depus mărturie în cadrul proceselor intentate criminalilor de război naziști. A fost decorată în 1948 cu Croix de Guerre și în 1995 cu Legion d'Honneur și i s-a atribuit titlul de Comandor al Ordinului Imperial Britanic. A murit la 24 iunie 2000 și abia după această dată autoarea a început cu adevărat cercetarea și a scris această carte care alături de celelalte enumerate mai sus merită citite de către fiecare.

Au trecut de la sfârșitul războiului 70 de ani. E mult, e puțin, nu știu. Dar știu că aceste orori au îngrozit omenirea și acest lucru nu trebuie să se mai întâmple. Și tocmai din această cauză nu trebuie să uităm. „Nu trebuie să uităm, spunea Oliver Lustig în lucrarea „Limbajul morții” că mai sunt oameni care își caută frații, părinții deportați în lagărele de concentrare sau cel puțin să afle în care din ele, când și cum au murit.”

În 1981 la o întâlnire a supraviețuitorilor Holocaustului, Oliver Lustig afirma referindu-se la cei arși în crematoriile „cenușa celor 6 milioane de evrei a fost dusă la Vistula spre mările și oceanele lumii, spulberată de vânturi spre câmpiile și pădurile bătrânului nostru continent. Neavând parte de un mormânt, ei nu se pot odihni decât în memoria omenirii. De aceea, omenirea nu trebuie să-i uite, iar noi, supraviețuitorii, avem datoria sacră să nu lăsăm să li se piardă amintirea ...” Atâta timp cât voi putea ține stiloul în mână, voi continua să scriu despre cei care au rămas totdeauna acolo, ca să nu fie uitați.

În memoria victimelor Holocaustului s-au ridicat numeroase Mausolee ca cel de la Șimleul Silvaniei, și mai ales cel din Israel, Ierusalim – Yad Vashem. Muzeu există de asemenea în multe state din Europa și SUA.

MAGAZINUL DE PRODUSE NATURISTE

- Ceaiuri
- Medicamente naturale
- Vitamine naturale
- Creme
- Tincturi
- Uleiuri naturale
- Fulgi și cereale
- Seminte
- Legume deshidratate
- Săruri
- Diferite tipuri de făină
- Paste făinoase
- Fructe și legume exotice
- Rășini

Magazinul nostru de produse naturiste este cel mai bine aprovizionat din județ și cu cea mai complexă gamă de produse. Cei mai renumiți, curați și ecologici producători îi puteți găsi doar la Magazinul Naturist al CARP Bârlad.

CEL MAI BINE APROVIZIONAT ȘI IEFTIN DIN ZONĂ! PREȚURI DE PRODUCĂTOR!

PROF.
GRUIA NOVAC

Semnificația „deghizării” onomastice a evreilor și legătura cu jertfa

Excelența Voastră, D-le Aurel Vainer, Doamnelor, Domnilor, Prieteni, Oameni Buni,

Recurența temei **Holocaustului** m-a obligat să scriu călăuzit de o conștiință adâncă, plină de emoție, dar mai cu seamă să spun exact ceea ce gândesc.

Într-unul din romanele sale, cu titlul *Gherla*, scriitorul român basarabean **Paul Goma** se întreabă nedumerit: „...Dacă însăși constatarea că nu mi-e frică e un semn că mi-e foarte, foarte frică?”

Alături acestor vorbe retorice altele asemenea, ale lui **Emil Cioran**, cel care, în 1939, referindu-se cu selectivitate la evrei, scria în vol. *Schimbarea la față a României*: „Sentimentul lor predominant – care explică echivocul sau complexul psihologiei iudaice – a fost totdeauna o **teamă** ciudată, care în loc să-i disloce din lume, i-a integrat și mai iremediabil.”

*
* *

Sub greutatea acestei **frici** am scris eseul care urmează, intenția de renunțare fiind înlocuită de o **teamă** dătătoare de speranțe. Și am insistat întru comitere...

Problema holocaustului, adică jertfa arsă în întregime, nu poate fi discutată separat de ceea ce în istoria noastră de cel puțin 150 ani s-a numit „chestiunea evreiască”.

Constituția din 1866, dar și dezbaterile anterioare, al căror artizan era Cezar Bolliac, închideau posibilitatea acordării cetățeniei române evreilor, chiar dacă, în 1878, Congresul de Pace de la Berlin a intervenit pentru schimbări amelioratoare. Să nu fim ipocriți și să recunoaștem că accentele antisemite din perioadele 1866 și 1878-79 au consecințe nerezolvate nici astăzi. Vă amintesc: în 1878, când Marile Puteri ne dădeau un fel de ultimatum, condiționând recunoașterea independenței noastre de recunoașterea cetățeniei evreilor care trăiau pe teritoriul României, Mihai Eminescu însuși, pe atunci redactor-ziarist la „Timpul”, considera că e de preferat să renunțăm la independență decât să acceptăm acest preț, numit de el „uriaș”. Iar liberalul Ion Brătianu, încă din 1866, într-un discurs politic antisemit, perora fără să-i tremure glasul: „Evreii au devenit o plagă socială pentru România și, când națiunea este amenințată, se deșteaptă și devine nu intolerantă, ci prevăzătoare”.

Abia Constituția din 1923 a remediat, parțial, situația „chestiunii evreiești”, la modul în care mentalitatea a rămas în faza tradiționalist-egoistă, iar rezolvările au depins de conjuncturi și vremuri. Un exemplu de mentalitate și atitudine contemporană se numește Corneliu Vadim Tudor; și nu numai...

*
* *

Și, totuși, cine sunt evreii, de vreme ce de câteva milenii bune sunt parte a istoriei lumii, istorie în care destui ar fi vrut să

le uzurpe locul, menirea și contribuția. Am citit cu interes sporit, anul acesta, o carte a maghiarului Imre Tóth, *A fi evreu după Holocaust*. N-o s-o rezum, obiectivele noastre fiind altele acum. Dar niște aburi ieșiți din conținutul volumului cred că voi lăsa să plutească, fără însă să-i ghilimetez...

Se spune că patria evreilor era **nicăieri**, fiindcă ei erau **pretutindeni**. Dacă vi se pare paradoxală considerația, o să-l solicităm pe acad. Solomon Marcus, care printr-o consiliere sistematică ne va argumenta adevărul că evreii și iudaismul configurează un fenomen universal, ale cărui manifestări conțin paradoxuri pline de logică și niciodată înfrângeri. Poate și pentru că principiile morale iudaice nu sunt dogmatice, dar sunt ferme. De exemplu, evreul elenizat Saul din Tars (alias Sfântul Pavel) le scria corinthenilor într-o scrisoare către ei: „Eu sunt evreu pentru evrei, eu sunt elen pentru eleni.” Dacă mesajul său este (și este) universalist, e și mai clar că și altele – **sacralitatea vieții; ideea de dreptate; o zi specială de odihnă; igienă corporală și alimentară; învățătura de la cele mai fragede vârste; cosmopolitismul formal asumat și de aceea aparent; poliglotismul; calitatea de mediator, mai ales în comerț și între culturi; mobilitate, și orizontală, și verticală** – toate, așadar, contribuie masiv la păstrarea coeziunii etnice, indiferent pe ce meridian se află evreul.

Cu toate imperfecțiunile legilor speciale sau organice, de-a lungul a destule veacuri evreii trăitori în România au făcut, cum se spune, casă bună cu poporul, integrarea fiind una naturală și, până la urmă, omenească. Impresiile mele personale (și-n cei 80 de ani s-au adunat câteva), povestirile bunicii mele basarabeni, relatările părinților, legăturile personale cu colegi de facultate sau de catedră (când am lucrat în învățământ), sunt suficiente pentru o imagine pe care mentalul meu – conștient întotdeauna – o păstrează despre vecinii, colegii, prietenii mei evrei, care, pe o scară a contingențelor reciproce, nu se aflau nici mai sus, nici mai jos față de comilitonii români. Mi-ar fi, altfel, jenă față de memoria lui Liviu Moscovici, plecat la cele veșnice, sau de prietenia lui Iancu Vexler din Roman!

Bunicii mei materni din Basarabia au fost, în 1949, deportați în Siberia. Tot într-un fel de holocaust, doar că n-au fost arși, ci părăsiți la marginea taigalei, în Kurganskoi oblasti. Din comuna Cotiugenii Mari, jud. Sorocea, în 1941, 1946 și 1949, împreună cu gospodari români au fost deportați – pedepsiți adică – și „gospodari” evrei. Cred că-i prima oară când numele lor este rostit dincoace de Prut: **Vavel Nizezon, Bercu și Dora Goldștein, Raisa Crati**, iar lângă bunicii mei, **Dumitru și Ana Surugiu, Grigore și Boris** (fii), au făcut lungul drum al Siberiei consătenii lor evrei: **Valve Cratștein**, soția **Golda Cratștein** și copiii **David și Iozefina Cratștein**; apoi **Abram Goldștein**, soția **Voica** și copiii **Maria, Sofia, Sulamis**, ultimul fiind de-o vârstă cu mine. Ceea ce înseamnă că chinurile și degradarea umană nu țin seama de etnie, mai ales când oamenii-s sub vremei...

Că evreii s-au socotit cetățeni ai acestei țări, în care cei mai mulți s-au născut, o dovedește literatura română clasică și modernă, multe opere celebre având eroi principali sau eroi importanți în economia acțiunii, evrei. Un obicei de iarnă, numit

„Vălărețul”, în mulțimea de personaje-simbol unul e numit tradițional „Jidanul”, care, în funcție de regiune, îndeplinește și rolul de „Doctor”. În drama *Apus de soare* a lui B. Șt. Delavrancea, unul dintre cei trei medici ai lui Ștefan cel Mare este „Doctorul Șmil”. Nuvela *O făclie de Paște* a lui Caragiale are drept erou central pe hangiul Leiba Zibal. Pe cârciumarul Avrum îl întâlnim în romanul *Ion* al lui Liviu Rebreanu. Și tot Rebreanu dăltuiește un chip de patriot, cu simțul datoriei împlinite, în persoana soldatului Ițic Ștrul, într-o celebră nuvelă. O povestire a lui Mihail Sadoveanu e numită după eroina din acțiune, **Haia Sanis**, iar povestitorul acestor locuri, Virgil Caraiuan, scrie *Movila roșie*, în care impresionează simplitatea traiului cotidian al unei familii de evrei.

În mai toate componentele ei, cultura română de la 1848 până astăzi nu poate fi tratată fără sublinierea contribuției, la dezvoltarea și, adesea, la originalitatea ei, a evreilor. Lingvistica, literatura, muzica, pictura, matematica, științele juridice, medicina, chimia, fizica, științele naturii, istoria, sportul, dar și alte domenii care-mi scapă, au reprezentanți de anvergură, care onorează persoana, dar și etnia căreia aparține.

Intenția mea nu este conturarea istoriei acestei contribuții. E sarcina altora. Eu vreau să evidențiez, **interpretându-l**, un fenomen care, în funcție de conjuncturi, s-a generalizat, justificarea acestuia nefiind, până acum, în atenția mai nimănui. Cu suficiente excepții, evreii s-au deghizat la nivelul onomasticii, renunțând conștient la numele real și împrumutând altul cu formă și tonalitate românească, nume care a impus definitiv personalitatea în domeniul respectiv. Exemplele sunt prea multe ca să le reamintim, dar, în sprijinul concluziei de interpretat, doar câteva nume vreau să amintesc. Celebrul dramaturg **Aurel Baranga**, știe cineva că s-a născut „Ariel Leibovici”? Teatrolgul **Valentin Silvestru** se numea „Marcel Moscovici”. Temutul critic literar **Ovid S. Crohmălniceanu** era „Mony Cahn”. **Lucian Raicu** era „Bernard Leibovici”. Pe prietenul meu **Alexandru Mirodan**, dramaturg, îl chema „Thierer Saltman”, iar pe „cunoscutul” **Alexandru Toma**, „Solomon Moscovici”. Deschizător de drumuri în lexicologie, savantul **Lazăr Șăineanu** (1859-1934) era de fapt „Lazăr Schein”. **Constantin Dobrogeanu-Gherea** nu era altul decât „Solomon Katz”, iar foarte cunoscutul **Alexandru Graur** renunțase, pentru știință, la „Alfer Brauer”. Amintindu-i doar pe savanții **Nicolae Cajal**, medic virusolog, fostul șef al Comunităților Evreiești din România mulți ani, pe matematicianul ieșean **Adolf Haimovici** sau pe acad. **Solomon Marcus**, excelent matematician și perfect cunoscător și analist al limbii române, despre care, recent, afirma că trebuie transformată în „mijloc de cultură”, dar gândindu-mă cu pioșenie și la miile de evrei care și-au manifestat pasiunea, vocația și inteligența pentru propășirea limbii române, mă întreb, cu folos, **de ce foarte mulți au renunțat la numele original!**

Răspunsul trebuie bine cumpănit, ușor putându-se aluneca în speculații primitive, când, de fapt, substratul poate fi prelucrat rațional, cu judiciozitate, în ajutorul adevărului. S-au integrat evreii în societatea românească? Fără îndoială. Cumva cu

interese ascunse? În acest caz n-ar fi rezonat atât de perfect cu întreaga cultură de limbă română și n-ar fi depus atâtea strădanii pentru emanciparea ei și ieșirea în lume. Cel mai modern curent artistico-literar românesc, a fost „lansat” la Zürich, în 1916, de **Tristan Tzara** (alias Samy Rosenstock), născut la Moinești-Bacău în 1896. **„Deghizarea” onomastică a evreilor nu e o travestire, e supremul gest de apropiere de țara în care s-au născut, de poporul pe care l-au înțeles, de cultura căruia nu i-au putut trăda virtuțile. Repet: cultura română, în întregul ei, fără contribuția evreilor ar da naștere unei dezbatere incomplete.**

Și-atunci, se naște firesc și dureros altă întrebare: cum de-au fost posibile atrocitățile, mai mari, mai mici, îndreptate împotriva evreilor, în România, dar și în alte țări. Holocaustul pus la cale de Hitler și acoliții săi e de neimaginat: 6 milioane de evrei exterminați, alte zeci de mii de victime civile. Poate fi uitat masacrul din Ucraina, din localitatea Babi Iar, în care Einsatzgruppen SS au ucis, în 29-30 septembrie, 1941, **33.771** de evrei?

Există oare vreo motivație? Indiferent unde au fost răspândiți în lume, evreii erau, încă din vârstele cele mai mici, îndemnați să învețe. Printre evrei nu existau analfabeți. Educația moral-religioasă și învățătura au facilitat emanciparea lor, emancipare care, în împrejurări de confuzie ideologico-politică și de exacerbare a rasismului, le-a fost fatală. Un exemplu elocvent: în Germania de la începutul secolului 20, din totalul populației evreii însemnau un procent de sub 1%. În chiar asemenea situație statistică, profesorii universitari evrei se aflau într-un procent de 30%. Orgoliul german era înfruntat! Situația părea intolerabilă. Și când, nu foarte târziu, nazismul a izbândit, nu-i de mirare că s-a născut chestiunea „Distrugeți evreii o necesitate!” Aceasta, însă, nu e o motivație. E o analiză a unor realități pentru ca ceea ce s-a petrecut în România (pogromul de la Iași, trenul morții Iași-Roman) sau în restul Europei, să nu se mai repete.

După Războiul al Doilea, în 19 septembrie, 1946, la Zürich, într-un discurs care avea să stea la baza a ceea ce, mai târziu, se va numi Uniunea Europeană, Winston Churchill formulă și această întrebare, retorică și istorică, pe care mulți politicieni europeni ori o eludează, ori chiar n-o înțeleg: **„Singura lecție a istoriei este că omenirea e refractară la orice învățătură?”**

O soluție, deloc paleativă, ar putea fi luată în serios de Parlamentele lumii: punerea în practică a conceptului intelectualului de talie europeană, Horia Roman-Patapievici, concept detaliat în cartea **Partea nevăzută decide totul**, din 2015, și care în esență înseamnă **starea de conversație neîntreruptă, constând în formularea de întrebări cât mai multe și renunțarea la concluzii.**

Lumea să învețe / să reînvețe **DIALOGUL PRACTIC**, renunțând la demagogie și frivolități. Adică, să se deștepte.

N.B. Cuvânt ținut, cu prilejul Zilei Holocaustului în România, la Bârlad, în 9 Octombrie, 2015, în prezența Excelenței Sale Dr. Aurel Vainer.

Cugetări despre fapte bune

ÎNV. VICTORIA RUDI

- „Faptele bune ale tale vor fi pornirile bune ale urmașilor.” (**Nicolae Iorga**)
- „O viață fără să mai aducă folos cuiva este o moarte înainte de timp!” (**Goethe**)
- „Ritmul intens de dezvoltare, civilizația va aduce cu sine degradarea morală, libertăți pe care și le asumă unii, ignorând interesele majore ale colectivității.” (**Jean Jacques Rousseau**)
- „Suntem născuți pentru a ne ajuta unii pe alții, deci e împotriva naturii de a ne face rău unii altora!” (**Vasile Conta**)
- „Un zâmbet sau o vorbă bună spusă unui bătrân, este a-i dăruie o zi mai mult din viață!” (**Vasile Conta**)

Mulțumește și fii mai fericit !

ANCA CHITUȚĂ

Studiile efectuate de-a lungul timpului arată că persoanele care trec pur și simplu peste problemele cotidiene fără să se agite sau să se enerveze sunt mai fericite, în comparație cu cei care țin cont de orice lucru mărunț care li se întâmplă.

Mai mult, sentimentul de mulțumire îi ajută pe oameni să fie optimiști, să aibă experiențe pozitive, să își mențină starea de sănătate bună și să construiască relații solide cu cei din jur.

Numeroase cercetări arată că a mulțumi, ori de câte ori o persoană este bună cu tine ajută la îmbunătățirea și consolidarea relațiilor. Un studiu realizat pe cupluri arată că partenerii care au avut timp și bunăvoință de a-și exprima mulțumirea unii față de ceilalți, nu doar s-au simțit mai pozitivi, dar au și reușit să-și exprime mai ușor nemulțumirile legate de relație. De asemenea, șefii care le mulțumesc subalternilor au un impact pozitiv asupra celor din urmă, aceștia simțindu-se motivați să fie cât mai productivi.

Pentru majoritatea oamenilor, recunoștința este o modalitate simplă de a fi împăcați cu ei înșiși pentru ceea ce au deja, în loc de a se strădui mereu să obțină ceva mai mult. A fi fericit înseamnă a fi sănătos. Mulți cercetători au ajuns la concluzia că cele două stări umane se condiționează reciproc.

Iată 12 lecții care, puse în practică, pot face diferența între o viață tristă și una fericită:

1. Nu purta resentimente

Filozoful german Albert Schweitzer spunea că fericirea înseamnă o sănătate bună și o memorie proastă. Asta înseamnă că, dacă la un moment dat cineva te-a rănit sau ți-a făcut un rău, e mai bine să ierți și să uiți, decât să lași sentimentele negative să te domine tot restul vieții. A purta pică înseamnă a fi deprimat, anxios, stresat. Uitând ofensa, îți limpezești mintea, ai mai multă energie și te poți bucura de ceea ce are viața bun să-ți ofere.

2. Tratează pe toată lumea cu amabilitate, demnitate și respect

Bunățatea și altruismul determină creierul să producă serotonina - hormonul fericirii.

3. Privește o situație dificilă ca pe o provocare

Dacă, în loc să te consideri învins, lupti pentru rezolvarea ei, poți s-o transformi într-o nouă șansă în viață.

4. Nu-ți face griji din orice, mai ales în legătură cu situațiile în care n-ai nicio putere să intervii

De cele mai multe ori, acestea se rezolvă și fără ajutorul tău. Trăiește în prezent și nu te frământa în privința viitorului. Vei fi mult mai fericit.

5. Vorbește-i de bine pe ceilalți

Să fii bun e mai bine decât să fii rău, nu? Bârfa poate fi, până la un punct, amuzantă, dar te lasă întotdeauna cu un sentiment de jenă și vinovăție. A spune numai lucruri plăcute despre alții este o formă de gândire pozitivă, benefică pentru sănătatea ta.

6. Nu te compara cu alții

Fiecare om are propriul ritm al vieții și propriul destin. A te simți superior sau inferior altcuiva, nu-ți va aduce niciodată pacea interioară de care ai nevoie ca să fii mulțumit cu tine însuși. Concentrează-te pe evoluția ta fără să te raportezi la cei din jur.

7. Alege-ți cu grijă prietenii

Ține minte că toți nefericiții au nevoie de companie, ca să aibă un umăr pe care să plângă. Prin urmare înconjoară-te numai de oameni optimiști. Cu cât mai multă energie pozitivă există în jurul tău, cu atât mai bine te vei simți.

8. Nu căuta aprobarea celorlalți pentru ceea ce faci

Oamenilor fericiți nu le pasă de ceea ce gândesc ceilalți despre ei. Fă ceea ce-ți dictează inima și rațiunea ta și nu-i lăsa pe negativiști să te influențeze. Este imposibil să faci pe plac tuturor.

9. Vorbește mai puțin și ascultă mai mult

Vei deveni mai înțelept. Meditează. Momentele de singurătate, într-o liniște totală, te ajută să-ți găsești pacea interioară, dar nu tot timpul singur.

10. Mănâncă bine

Ceea ce mănânci determină organismul să producă anumiți hormoni, care-ți vor influența dispoziția și nivelul de energie. O hrană naturală te face sănătos și fericit. De asemenea, fă mișcare. Exercițiul fizic îți dă întotdeauna o stare de bine.

11. Fii mulțumit de tine și de ceea ce ai realizat

Nu tânji toată viața la mai mult. Fericirea nu înseamnă să ai tot ce îți dorești, ci să apreciezi ceea ce ai. Înconjoară-te numai de lucruri importante și utile pentru tine. Oamenii fericiți nu simt nevoia să acumuleze în exces. Cu cât ai mai multe posesiuni, cu atât ai mai multe griji.

12. Nu minți, nu fura și nu înșela niciodată pe nimeni

Te pui singur într-o stare de stres, cu consecințe pe termen lung în planul sănătății. Minciuna atrage disprețul celorlalți și erodează stima de sine, iar înșelăciunea poate avea consecințe și mai grave, căci îți poate complica existența și-ți poate tăia orice șansă de a mai fi fericit vreodată, în această viață.

Cartea sfântă spune: "Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile; căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Iisus, cu privire la voi." (1 Tesaloniceni 5:18)

Binecuvântările lui Dumnezeu trebuie amintite, contabilizate și administrate cu înțelepciune și mulțumire, zi de zi. Voia lui Dumnezeu este să-i mulțumim în orice situație, în orice împrejurare și în orice conjunctură. Mulțumirea vindecă boala cârtirii, produce viață nouă, sănătate trupească, dar și sănătate duhovnicească. Mulțumirea îl onorează pe Dumnezeu care a făcut totul pentru noi.

Te provoc să încerci într-o zi să nu ceri nimic pentru tine, ci doar să mulțumești!

Lecții de viață ortodoxă *

PROF. DUMITRU V. APOSTOLACHE

Colecția *Viața în Hristos. Seria Mărgăritare* este puțin cunoscută în rândul credincioșilor din județul Vaslui. Puțini sunt cei care cunosc faptul că această colecție este coordonată de un vasluian cu două facultăți (matematica și teologia) - părintele dr. Dragoș Bahrim, directorul Seminarului Teologic Ortodox „Sf. Vasile cel Mare” din Iași.

La sfârșitul anului 2014, în această colecție, a apărut cartea: *Cuvinte despre pocăință și moarte*, având ca autori pe cuviosul Teognost (sec. XVIII) și pe Sfântul Amfilohie de Iconium. Cartea este tipărită cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei.

Îngrijirea ediției, introducerea și notele aparțin pr. Dragoș Bahrim și are la bază traducerea din limba greacă veche făcută de Laura Enache, o foarte valoroasă traducătoare din greaca veche, membră a Uniunii Scriitorilor, la origine tot din Vaslui.

Cartea are două capitole: „Că nu trebuie creștinul să se teamă de moarte, ci să se pregătească pentru ea prin pocăință și mărturisire” și „Al celui între sfinți părintelui nostru Amfilohie, Episcopul Iconiei, cuvânt de îndemn la virtute și că trebuie neîncetat să ne amintim de moarte și să cugetăm la deșertăciunea lumii”.

În introducere, ni se arată că în volumul de față „este vorba de două Cuvinte despre pocăință și moarte, ce reprezintă prelucrarea teognostiană, respectiv a două Cuvinte atribuite Sfântului Amfilohie de Iconium”. Capitolul întâi începe prin a face precizarea că, exceptând păcatul, nimic din cele omenești nu sunt înfricoșătoare. Nici sărăcia, nici boala, nici ocară, nici necinstea, nici batjocura, nici moartea însăși pentru cei ce știu să filosofeze. Lucian Blaga spunea: „Viața – o plimbare spre somn”.

Drept urmare îndemnul este simplu: „pregătește-te neîncetat pentru călătoria aceea îndepărtată, fără a te teme de moarte și a te plânge fără măsură.” Hristos a zis: „Oricine crede în Mine, chiar de va muri, va trăi”. Ne temem de moarte în loc să ne temem de păcatul care ne roade conștiința. Dacă cineva păcătuiește și se întristează și plânge pentru păcat, el șterge păcatul, șterge greșeala. Căci ce este moartea? Moartea este izbăvirea de păcat.

Dumnezeu este la fel de bun, nu numai atunci când ne aduce binefaceri, ci și atunci când ne pedepsește. „Pentru noi, păcătoșii, chinurile sunt din dumnezeiasca bunătate și purtare de grijă, pentru înțelepture și nu din faptul că Dumnezeu ne urăște. („Căci cum S-ar putea scârbi Cel Preabun de făptura mâinilor Lui? „)

Să mulțumim lui Dumnezeu Cel ce ne pedepsește pe noi aici, cu iubire de oameni și printr-o pedeapsă vremelnică, ca nu cumva să fim osândiți cu lumea, veșnic dincolo. Dumnezeu pedepsește și osândește spre învățătură. Nu există nimic care să fie egal sau mai mare decât îndurările lui Dumnezeu.

Cu mărturisire și pocăință să „zburăm” și să ne odihnim în corturile cele dorite lui, ale lui Dumnezeu. Nimic din cele existente nu este mai bun decât mântuirea pentru cei ce cugetă sănătos. Nu trebuie să așteptăm să devenim buni, ci deja să ne facem buni, apucându-ne de pocăință și îmbrățișând mărturisirea, căci ziua sfârșitului este neștiută.

Mântuitorul precizează că este drept și iubește dreptatea și că „în ceea ce îl voi găsi pe om, în aceea îl voi și judeca”. Dumnezeu

nu ține minte răul. El cere numai îndreptarea noastră și tăierea răului. Dumnezeu ne-a dat nouă Biserica, ca s-o avem ca pe un alt cer, aici pe pământ, precum îngerii îl au pe cel de sus. Numai fugind de păcat, prin pocăință și mărturisire, înainte de sfârșit, vom deveni bineplăcuți lui Dumnezeu. Dumnezeu, în Sfânta Lui Biserică, n-a lăsat nimic să se facă fără de folos.

De pildă, iată explicația celor trei zile, celor nouă zile și celor 40 de zile de la moartea omului, pe care Biserica Ortodoxă le pomenește pentru cei adormiți. Astfel, când îngerul este trimis să ia sufletul unui om se preumblă împreună cu acesta până în trei zile, ca mângâiere pentru despărțirea lui de trup, după care se înalță spre închinăciune Domnului Dumnezeu. Apoi, în trei zile, îngerul arată sufletului bunătățile dreptilor și osândește păcătoșilor. După șase zile, îngerul duce iarăși sufletul înaintea Domnului. Făcându-se iarăși, pentru el, pomemirile de la slujba celei de-a noua zi, sufletul află de la înger despre acestea și primește o oarecare mângâiere pentru rugăciunea și prinosul care se aduc pentru el în biserică. La 40 de zile se săvârșesc pomemirile celui adormit care primește desăvârșita hotărâre privind locul pe care și l-a pregătit prin propriile fapte.

Dar ce este pocăința?

Pocăința înseamnă a ne întrista și a plânge pentru propriile greșeli și păcate. Este reaua pătimire și smerenia. Pocăința înseamnă să fugi de sațiu și dezmăț și să îmbrățișezi înfrânarea. Înseamnă a te îndeletnici cu dumnezeieștile Scripturi, a nu ține minte răul, a nu te mânia, a nu ponegri pe cineva, a nu spune vorbe de rușine.

Știut fiind că sufletul este nemuritor și veșnic, iar trupul stricăcios și trecător, prin grija unei vieți curate și plăcută lui Dumnezeu, alegând cele bune și folositoare, vom putea pleca spre viața aceea fără de sfârșit în Hristos Iisus, Căruia i se cuvine toată slava, cinstea și închinăciunea!

În capitolul al doilea, găsim un îndemn spre a citi, în fiecare zi, dumnezeiasca Scriptură. Suntem îndemnați să refuzăm a face rele și să fugim de păcat, căci numai așa vom deveni bineplăcuți lui Dumnezeu, dat fiind că mântuirea se realizează numai prin fapte bune. Până se va închide ușa vieții, să nu dușmănim pe nimeni și să nu trăim în desfrânare. Să ne asumăm înfrânarea, rugăciunea, lacrimile și mărturisirea, mare fiind puterea pocăinței și minunată lucrarea ei. Să răbdăm ocările și să-i iubim pe toți. Să nu judecăm pe nimeni și nici să nu râdem de cineva. Să-i mulțumim lui Dumnezeu pentru toate bunătățile dăruite nouă și să mergem la biserică.

Înceierea este superbă: „Cinstește-i pe sfinți ca să câștigi ajutorul lor. Cinstește-i pe înțelepți, imitându-le virtutea. Cinstește pe preoți ca pe Însuși Domnul (mijlocitorii între Dumnezeu și oameni). Nu vărsa balega vorbirii rușinoase niciodată din gura ta”.

Iată, așadar, adevărate lecții cristaline de viață ortodoxă.

Notă:

* recenzie la lucrarea Cuviosul Teognost, Sf. Amfilohie de Iconium, *Cuvinte despre pocăință și moarte*, Colecția *Viața în Hristos*, seria *Mărgăritare*, nr. 1, trad. Laura Enache, ediție îngrijită, introducere și note de Pr. Dragoș Bahrim, Ed. *Doxologia*, Iași, 2014.

Generația EU – Generația NOI

VIOREL IGNAT

Motto: „Oamenii sunt ființe sociale. Venim pe lume ca rezultat al acțiunii altor oameni. Supraviețuirea noastră depinde de alții. Indiferent dacă ne place sau nu acest lucru, nu există niciun moment în viața noastră în care să nu ne bucurăm de rodul activității altora. Din această cauză nu este deloc surprinzător ca cea mai mare parte a fericirii noastre depinde de relația pe care o avem cu ceilalți.”
(Dalai Lama)

Noi nu ne aflăm întâmplător pe acest pământ, ci avem o anumită misiune. Laboratorul în care realizăm această sarcină, sunt relațiile noastre. Nimeni nu poate fi iubit până când nu se dezvăluie celorlalți. Și nimeni nu se poate dezvălui decât în momentul în care se iubește. Fiind angrenați în roțile dințate ale lumii avem o datorie socială, acum când trăim timpuri traumatice, să spunem răspicat că toate marile adevăruri sunt văzute inițial ca blasfemii.

Generația EU – caut oameni cărora să le pese, care să asculte, să zâmbescă, să spună – mulțumesc – să fie plini de căldură, mai ales vouă celor care trăiți în aglomerațiile urbane, milioanele de oameni care sunt singuri laolaltă. Cât de departe vei ajunge în viață depinde de cât de atent vei fi cu cei tineri – de cât de binevoitor vei fi cu cei vârstnici, cât de înțelegător vei fi cu cei slabi și cât de puternic vei fi tu.

„Niciun om căruia îi pasă doar de el însuși nu poate fi fericit; care întoarce totul spre a-i fi în avantaj. Trebuie să trăiești pentru ceilalți dacă vrei să trăiești pentru tine.” (Seneca)

Am coborât din „mașina infernală de locuit numită urbe” cu aproximativ trei ani în urmă căutând alternative în rural, satul meu natal Chilieni după aproximativ 50 de ani, de astă dată cu soția mea în calitate de pensionari, la casa părintească. O zonă mirifică, cu păduri seculare ce au diversitate de faună și vegetație, puternic ozonată, lipsită de tumulturile marii urbe – Galați – în care ne-am desfășurat activitatea profesională potrivit pregătirii fiecăruia. Comunitatea în care ne-am întors este datată istoric de la 1428, și descopăr că satul meu natal Chilieni, trăiește „viitorul imposibil”, nici viu, nici mort, școala îi este demolată pe motiv că a fost construită din chirpici (școală întemeiată pe timpul ministrului Spiru Haret) și în care a rămas o fundație și o pancardă a constructorului, cu data de finalizare a acesteia noi 2010-2011. Drumurile de acces sunt similare secolului IV, toate acestea datorându-se „gândirii în miniatură” a administrației locale, condusă de oameni fără viziune, fără o atitudine pozitivă față de puținii copii ce s-au mai născut și aici, uitând că copiii sunt

cea mai bogată resursă naturală a lumii.

„Umanitatea are doi poli: adevărul și frumosul” cum a spus marele romancier francez Victor Hugo. De aceea, ca o datorie socială, ce sunt obligat față de părinții mei, încerc prin puținele pârghii să particip la îndreptarea nedreptății sociale, invitându-vă și pe voi cei ce vă veți apleca ochii spre aceste rânduri, oriunde vă veți afla.

Toate acestea au pornit de la cea mai scumpă ființă din viața mea, Miruna, nepoțica noastră pe care bunicul o denumește **Prințesa Nor** (prințesa luminii), atunci când la telefon vocea copilului candid și iubitor întreabă retoric „Bunicule, tot cu căruța mă vei lua de la mașină, să ajung la tine?” Miruna, scumpa mea nepoțică m-a îndârjit și mai mult să-mi îndrept pașii către voi, **Generația NOI**, știind câtă putere stă în cuvintele magice rostite de Maica Tereza: „Tu poți înfăptui ce eu nu pot; eu pot înfăptui ce tu nu poți. Împreună putem face lucruri minunate.”

Vă provoc **Generația EU – Generația NOI** să facem lucruri minunate împreună și pentru această comunitate mică – mare cândva, dar atât de longevivă.

Cer foarte puțin, doar un drum practicabil în orice anotimp, o școală a lor care are rol și de așezământ cultural, nu pot visa la aducțiunea apei, la canalizare așa cum ar fi normal în perioada istorică și la faptul că facem parte din U.E.

„Omul este suma acțiunilor sale, a ceea ce a făcut, a ceea ce poate face, nimic altceva.” (Mahatma Gandhi)

Voi, amplificatoare umane, **Generația EU – Generația NOI** știm că fără voi aș fi un om mult mai slab, sunteți sursa curajului, puterii și voinței mele. Din lipsă de comunicare prin internet (cauză tehnică), vă rog, pe cei ce vă veți aplica asupra acestor rânduri și de veți fi doritori să înlăturăm o nedreptate istorică, motivată de neajunsurile create doar și numai din neimplicarea celor îndreptățiți, mai știm câtă energie este în noi, atunci când dăm frâu liber controlului minții umane.

Vă aștept **Generația EU – Generația NOI** pe adresa:

Viorel Ignat, sat Chilieni, comuna Coroiști, județul Vaslui

Din dragoste pentru oameni *

PROF. VIRGIL GIUȘCĂ

„Dragostea e speranță și fără speranță lumea nu ar exista.”
(Octavian Paler)

De când mă știu am avut prieteni. Am avut prieteni pentru că am iubit oamenii. Și i-am iubit atât pentru frumusețea lor morală, dar și pentru trăirile și sentimentele de drag cu care, cei mai mulți, m-au înconjurat.

Fără a-mi stabili în tinerețe unele jaloane precise de urmat pentru acest sentiment, am acționat în virtutea unor impulsuri interioare pe care, probabil, mi le-a dăruit Creatorul, așa cum o face pentru fiecare ființă umană. Consider că și din acest motiv destinul mi-a hărăzit ca întreaga mea viață să o dăruiesc activităților cu oamenii și, cu dragoste pentru ei, aproape 52 de ani de muncă i-am închinat acestui ideal. Dintre aceștia, 24 din finalul carierei, au fost cei de director al Casei de Cultură „George Tutoveanu” din Bârlad.

Nu a fost ușor, dar chemarea de a ieși din mine însumi pentru cei din jur, pentru dragostea și plăcerea față de ei, m-a călăuzit permanent.

Consider că am fost înzestrat cu răbdare, cu calm, cu bucuria de a fi cât mai mult împreună cu prietenii și nu numai, în fiecare zi, în fiecare moment. Și aceasta probabil, pentru că dragostea ne face să fim egali unul cu altul, indiferent cât de diferiți am fi și în a gândi.

Am avut privilegiul ca, în calitate de organizator al unor multiple activități culturale, să cunosc și să fiu cunoscut, spre bucuria mea, de multe și reprezentative personalități ale vieții spirituale românești. Cele mai multe mi-au umplut sufletul de bucurie. Oricât de complex ar fi un sentiment de dragoste, el se manifestă și față de o cunoștință, fie ea și pasageră, dacă ai sufletul curat. Unii dintre aceștia aveau preocupări literare, alții erau artiști sau politicieni, șefi sau simpli cetățeni, dar oameni, în majoritate de calitate. Nu întotdeauna am rezonat în totalitate cu modul de a fi și de a gândi a unora dintre aceștia, dar am găsit puterea și echilibrul ca, acceptându-ne reciproc, să realizăm în consens, activități de spirit interesante, benefice pentru cei cărora erau dedicate.

Dragostea față de oameni, față de prieteni și colegi, m-a determinat ca și în afara obligațiilor de serviciu să mă erijez în inițiatorul și organizatorul și a altor activități.

Cu drag, atât eu cât și ceilalți colegi, cu siguranță nu vom uita nenumăratele întâlniri de promoție realizate. Prin acestea am vrut să arătăm că dragostea și prietenia sunt sentimente eterne, fără început și permanent în noi. Locul de muncă și casa familiei mele au fost de fiecare dată gazde generoase.

Unul dintre cei care m-a bucurat cu prietenia lui, concretizată prin repetate vizite dragi, prietenești, a fost Constantin Clisu, profesor și scriitor bârlădean-canadian, plecat de curând în lumea de dincolo. Îl amintesc doar pe acest om și bun prieten deoarece, din dragoste pentru activitatea sa literară, i-am adunat întreaga corespondență cu care am fost onorat din Canada, țara care l-a adoptat în ultima parte a vieții și unde își doarme somnul veșnic, deși marea lui dragoste a fost Bârladul, tipărind-o într-un „Epistolar” cu dorința de a oferi o modestă neutare pentru el și scrierile sale literare, generațiilor care vor urma.

Dar dragoste am dăruit în întreaga viață și pentru tot ceea ce mă înconjoară pentru pomii și florile din grădina casei, pentru animalele din curtea proprie, și de ce nu, chiar și pentru fiecare lucru existent, în care se regăsesc crâmpie de trăiri personale

și amintiri de viață. Cu multă bucurie mărturisesc faptul că am descoperit, e drept destul de târziu, sfaturi despre dragoste ale Sfântului Apostol Pavel din Noul Testament. O scurtă sinteză a acestora pe care doresc să o reamintesc aici consider că va constitui o esență a sentimentului de dragoste și un îndrumar pentru oricare dintre noi: „Chiar dacă aș putea vorbi în multe limbi omenеști și în cele îngerеști și n-aș avea deloc DRAGOSTEA, aș fi ca o aramă sunătoare sau un chimval zăngănitor. DRAGOSTEA este răbdătoare, plină de bunătate, nu este suspicioasă, nu caută folosul, nu se mânia, ci se bucură de adevăr, bine și frumos. DRAGOSTEA este ceva DUMNEZEIESC și de aceea nu va pieri niciodată.”

„Iubirea n-a ucis pe nimeni niciodată, numai oamenii ucid în numele ei.”
(Liviu Rebreanu)

* Prezentul material se regăsește în volumul *Darul vieții: Dragostea*, Ion N. Oprea, editura Pim, Iași, 2014

Prețuirea valorilor locale

LĂCRĂMIOARA IOLANDINA IVAN

Duminică 27 septembrie 2015 a avut loc în comuna mea natală Băcani, a III-a ediție a Zilelor Toamnei. Vremea a ținut cât a putut cu cei prezenți la manifestare, pe la amiază cald și bine apoi spre seară un vânt care neavând nicio barieră, se oprea fără să-și ceară voie, în acei cetățeni care au mai rezistat până la finalul sărbătorii. Din cele 5 sate câte are comuna: Băcani, Băltățeni Drujești, Suseni, Vulpășeni, cu o populație de aproximativ 2.746 de locuitori - numărul l-am luat de pe site-ul primăriei - nu mi s-a părut că lumea s-a călcat în picioare și nu a mai avut loc pe șesul din spatele Parcului de agrement unde se desfășoară de 3 ani această sărbătoare. De ce nu participă toată suflarea ... încă nu știm, dar vom face un sondaj de opinie și sigur vom afla!

S-o luăm cu începutul. Pe scena amenajată cu un divertisment tomnatic se cântă de zor! Copiii se dau în iuj, cei cu portofelele grase fac cumpărături, cei cu sete nepotolită fac tot posibilul să și-o astâmpere ... unii chiar prea mult pentru că nu se mai pot ține nici pe picioare și nici pe scaune nu mai încap!

Și iată momentul mult așteptat! Domnul primar Matei Constantin, preoții Agape Daniel și Țilea Liviu-Cristian, invită cetățenii care au împlinit peste 80 de ani să urce pe scenă alături de elevii cu rezultate deosebite la învățătură și să asiste mai întâi

la o slujbă de mulțumire lui Dumnezeu. Au și de ce și pentru ce! Nu este deloc ușor să treci prin atâtea greutate și bucurii, să depășești cumpene, să crești câte o casă de copii, să le asiguri un rost în lume, să schimbi câteva guverne și să vezi că buletinul îți arată că ai reușit să atingi și să depășești vârsta de 8 decenii! Elevii noștri trebuie să conștientizeze și să-i mulțumească Domnului că au avut șansa să aibă părinți buni și cadre didactice excepționale care i-au făcut să treacă cu brio prin examenele de până acum și să se bucure de note și de medii mari!

Începe premiarea! Toți bunicii noștri sunt felicitați, apoi primesc câte o diplomă și câte un plic - sigur e un „bănuț” acolo! Cei 10 elevi de nota 10 au primit stimulente financiare, cred că mai mari decât cele primite de bunele (tare îmi place așa cum se exprimă românii din Basarabia) și parcă acum se potrivește perfect proverbul: „ai carte, ai parte”!

Și, ca totul să fie și mai și, C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad, Sucursala Băcani, iese și ea la înaintare: fiindcă pe 1 Octombrie este Ziua Internațională a Persoanelor în Vârstă, reprezentanții casei oferă diplome de excelență, revista „Viața noastră” nr.23/septembrie 2015 și un ajutor material - tot un plic cu ceva...

Cei 10 elevi cu care ne mândrim!

Nu coborâm de pe scenă până nu aducem la cunoștința cititorilor un alt moment important - poate cel mai important - înmânarea diplomei de Cetățean de Onoare al Comunei Băcani, domnului Vasile Fânaru, cel care a publicat până acum 2 cărți: „Comuna Băcani. Trecut și Prezent”, cea de-a doua carte „ Principalele sărbători creștine și precreștine de peste tot anul” și care se ocupă și de editarea revistei „BĂCANII”, revistă ce apare trimestrial. Dacă noi știm să ne prețuim valorile locale, dacă știm să le scoatem în față, dacă știm să le mulțumim, dacă știm să apreciem câtă trudă și câtă muncă este în spatele unui rob al scrisului, înseamnă că nu suntem pierduți!

Încununarea evenimentului vine cu prezența pe scena noastră a Românului Basarabean cel mai cunoscut și mai apreciat solist de muzică populară al momentului - Ion Paladi - cel care a ajuns prin cântecul „Dorul Basarabiei” la inimile tuturor românilor. Toate cântecele cunoscute ni le-a zis cu dor și drag, dar am fi vrut să acorde autografe tuturor celor care și le-ar fi dorit și mai ales să facă fotografii cu băcănenii care cu siguranță

s-ar fi mândrit cu artistul. Numai că vântul, sau graba, sau alte motive necunoscute l-au luat prea repede de lângă fani și am rămas așteptând un alt moment! Programul a continuat cu un recital de excepție al doamnei Mariana Carnariu, bărlădeancă stabilită la Negrești și cu o surpriză și mai plăcută pe care ne-a făcut-o solistul băcănean George Cojocărescu, interpret ce a îmbinat cântecul popular autentic cu glume de calitate; și încă un merit, a schimbat o parte din versurile cântecelor și le-a adaptat evenimentului la care fusese invitat. Când noaptea s-a lăsat și unul câte unul oamenii se îndreptau către căsuțele lor, a început concertul tânărului și premiatului solist bucovinean Grigore Gherman. Din ținutul Herța, locul său natal, talentatul și frumosul interpret a venit cu cele mai cunoscute șlagăre ale sale. A cântat în mijlocul nostru și l-am simțit ca fiind de-al nostru! Tot programul a fost prezentat și trăit la cote maxime de Nadia Duluman care ne-a încântat cu muzica etno. Finalul a fost scânteietor! Un foc de artificii care să se vadă din toate satele!

Întâlnire de promoție, întâlnire de suflet *

50 de ani de la terminarea Liceului „Mihai Eminescu”
(pe atunci Complexul Școlar) – promoția 1965

PROF. ZINA TĂMĂȘANU

După cincizeci de ani
E toamnă, voi apăsa pe clantă.
Emoționat, voi apăsa pe clantă.
A mai sunat odată "de intrare"
Să fim un ceas copiii care-am fost,
Să nu ne mai gândim la ce ne doare,
Să dăm deoparte tot ce n-are rost,
În încercarea de-a ne regăsi
În ochii stinși de oboseala vieții,
Lumină, răs, minunea TINEREȚII!

Liceul Teoretic "Mihai Eminescu"
Bârlad
27 septembrie 2015

Stimați domni profesori,
Dragi colegi,

Toamnă. Sfârșit de septembrie, dar cu temperatură plăcută și soare mângâietor. Întâlnire de promoție – întâlnire de suflet! Întâlnire cu colegii și întâlnire cu domnii profesori câți au mai rămas după 50 de ani de când noi am terminat *liceul*.

Emoție, freamăt, strângeri de mâini și îmbrățișări, lacrimi de bucurie, dar și de regret pentru colegii dispăruți dintre noi cărora le ținem un moment de reculegere și un scurt cuvânt de pomenire.

Întâlnirea noastră de astăzi este o mare bucurie, mai ales că unii dintre noi participă pentru prima oară după **50 de ani** la revederea cu colegii.

E bine că suntem mai mulți ca la întâlnirea anterioară (acum 10 ani) aceasta și pentru că perioada de a lua legătura cu cei plecați în alte părți, în țară sau străinătate a fost mai lungă, cât și timpul de gândire a acestor colegi de a accepta sau nu invitația a fost suficient și cred că a fost o idee bună de a face această întâlnire toamna căci „toamna se numără bobocii” și de aceea **le mulțumim organizatorilor, colegilor noștri inimoși** că au reușit să ne adune măcar pe cei prezenți căci s-ar putea ca „timpul să nu mai aibă răbdare” cu noi încă 10 ani până la următoarea întâlnire.

Ne pare rău că și acum au mai fost colegi și unii chiar de

aici, din zonă, care nu au putut participa din diverse motive, dar fiecare le știe pe ale lui!

Oricum emoțiile sunt puternice la întâlnirea cu colegii noștri, dar mai ales, la întâlnirea cu **domnii profesori** și cu atât mai mult le apreciem gestul și efortul de a accepta să fie în mijlocul nostru pentru care **le mulțumim călduros**.

Ne-am reîntors pentru a vedea LICEUL în care am învățat și a ne aminti de **anii de liceu**, (pentru unii dintre colegi, poate ultimii ani de studiu, viața îndreptându-i spre alte meserii practice) **cei mai frumoși ani**, care rămân gravați în inimă cu cele mai minunate amintiri.

LICEUL este **locul unde**, dar și **timpul când** ne-am început **adolescența**, unde am **trăit prima prietenie sau iubire**, primul **salt spre liberate**, locul unde ne-am format **personalitatea**, unde **ne-am format o cultură generală**.

Care dintre noi nu ne-am identificat cu vreunul din personajele filmului **Ani de liceu** sau nu păstrăm în minte și inimă ecoul cuvintelor și melodiei cu același titlu? „Ani de liceu/ Cu emoții la română,/ Scumpii ani de liceu,/ Când la mate dai de greu,/ Când ții soarele în mână/ Și te crezi legendar Promoteu ... / **Ce înseamnă liceul?** Un vis frumos cu peripeții romantice,

dar și cu nostalgia că s-a terminat! Da! S-a terminat, dar nimic nu s-a uitat!

Cum să uiți această CITADELĂ, ce avea doar 3 ani când am început noi liceul, (și care a fost proiectată pentru a avea o cu totul altă destinație) cu săli spațioase, luminoase, bine încălzite, cu mobilier nou, cu parchetul dat cu palux strălucind ca oglinda unde în anumite situații intrai cu papuci, cu laboratoare unde vedeam prima oară cum se face o experiență sub ochii atenți ai profesorului și laborantei, cu cabinete medicale de interne și stomatologie și medici de specialitate, cu sală de sport modernă unde erau aparate pe care trebuia să lucrăm total necunoscute nouă celor de la țară, dar și celor din oraș veniți de la școli mai puțin dotate cu materiale specifice, cu o bibliotecă imensă, unde, pentru a ajunge trebuia să străbați un adevărat labirint cu multe corpuri de clădiri, culoare și săli, iar în drumul către ea eram ispitiți, când nu ne vedea nimeni, „să tragem cu ochiul” **spre sanctuarul liceului – Sala coloanelor** sau spre **Cancelaria profesorilor** care pentru noi era asemenea **Olimpului zeilor** și unde, și azi, **eu pășesc cu aceeași sfială** (deși ca profesor mi-a oferit prilejul s-o fac de mai multe ori), **respect și reținere** considerându-mă prea mică pentru un loc atât de important, de măreț, de sacru.

Cum să uiți uniforma de elev și controlul care se făcea la poarta liceului de către profesorul de serviciu pentru cei externi sau CAREUL săptămânal de pe platoul liceului așteptat cu emoții, mai ales de cei cu mici sau mari abateri? Ce disciplină! Ce seriozitate! Și cu toate acestea tot se mai făceau boacăne!

Cum să uiți parcul școlii cu salcâmi, teii și toți arborii din jurul ei care, când înfloreau „te îmbătau de mirosul floarei” vorba lui Creangă.

Dar mai ales **cum să-i uităm pe domniile profesori? Aceste**

torțe vii care au ars cu toată lumina până ne-au transmis-o nouă celor din fața dumnealor, care **ne-au fost modele** pentru care **avem admirație și recunoștință** pentru tot ce ne-au învățat.

Stimați domni profesori, ați rămas în memoria noastră cu o energie de invidiat, cu o inimă caldă și prietenoasă manifestând un profesionalism ridicat la extremă, exigenți, dar dreți în apreciere. Vă mulțumim din suflet și vă dorim în continuare sănătate și împliniri în ceea ce gândiți, cele mai tainice gânduri să devină realități, iar bucuriile pe care le-ați oferit celor din jur să se reverse asupra dumneavoastră.

Vă dorim să aveți puterea să depășiți toate obstacolele vieții așa cum stă bine unor învingători! La mulți ani!

Aceeași urare de final o adresez și colegilor de generație cu care ne întâlnim într-un nou secol și mileniu față de acum 50 de ani, cu totul schimbat față de cel care s-a dus și când, și noi ne prezentăm așa spune cu „chipuri noi” căci „toate-s vechi și nouă toate ...”; vrând, nevrând timpul a trecut și peste noi încât azi am trăit sentimentul complex de bucurie, dar și de ușoară nostalgie după chipurile din tinerețe.

Aproape toți ne-am schimbat, doar liceul a rămas același solid, sobru, impunător, adevărată **cetate de lumină** pentru toți cei care îi trec pragul și vor să se formeze ca oameni căci cum spune dictonul latin „Non scholae sed vitae discimus” (Nu pentru școală, ci pentru viață înveți).

Felicitări, sănătate și La mulți ani! tuturor și în primul rând organizatorilor căci într-adevăr au fost **emoții, așteptări, dar iată și împliniri!** La revedere până la întâlnirea viitoare!

*Cuvânt rostit la întâlnirea de promoție 1965-2015 din 27 septembrie 2015

140 de ani de la nașterea lui Ștefan Octavian Iosif

ING. CORNELIU CARP

Marele poet s-a născut la Brașov în ziua de 11 octombrie 1875. A fost al cincilea copil al profesorului Ștefan Iosif și al Paraschivei. Avea vreo șapte ani când Ciprian Porumbescu, profesor de muzică la Brașov, a pus în scenă opereta *Crai nou*. În vacanțe, Ștefan se ducea la bunici, în satul *Vingrad*, sau la *Drăușeni*. Acolo a îndrăgit mult folclorul. După ce a terminat cursurile elementare, a devenit elev al școlii conduse de tatăl său. După ce a absolvit cele patru clase de gimnaziu, a părăsit Brașovul, împreună cu familia și s-a stabilit în Sibiu. Cum nu exista o altă școală, a fost înscris la liceul maghiar, în clasa a V-a. Tatăl său era abonat la revistele literare românești din Ardeal și la cele dincoace de munți, așa că elevul a fost la curent cu toate noutățile literare. A terminat liceul în București. Primele publicații au apărut în anul 1892 la *Revista școlii* din Craiova, apoi a colaborat la *Adevărul* și la *Viața*, scoasă de Alexandru Vlahuță și V.A. Urechia, unde s-a făcut cunoscut prin poezii originale și traduceri. În 1894 a fost un răstimp la Iași, unde a lucrat la redacția unui ziar. În anul 1896 a devenit secretarul lui Ion Luca Caragiale, și corector la ziarul *Epoca*, unde a lucrat până în anul 1899. După primul volum de traduceri (*Apostolul și alte poezii* de Sandor Petöfi) s-a remarcat cu poezii originale (*Versuri*, 1897), iar la Paris cu alt volum de poezii, care au apărut în lipsa lui din țară, la București, în 1901 (*Patriarhale*). Tot la Paris a tradus din poeziile lui Heinrich Heine; un volum de traduceri intitulat *Romanțe și cântece de Heine*, a apărut în același an, 1901. Tot în anul 1901, când în decembrie se tipărise revista *Semănătorul*, sub direcția lui Vlahuță și Coșbuc, poetul a fost angajat ca redactor. În anul următor, la biblioteca *Fundației universitare*, o cunoaște pe viitoarea poetă Natalia Negru, cu care s-a căsătorit în 1904. S-a întors la București, unde și-a continuat activitatea literară, editând volumele: *Poezii* (1902), *A fost odată...* (1903), *Din zile mari* (1905), *Credințe* (1906), *Tălmăciri* (1909), *Poezii* (1910), *Cântece* (1912). A tradus și publicat din operele lui Wagner (*Tannhäuser*, *Lohengrin*, *Olandezul zburător*, *Reinzi*), din Goethe (*Dragoste cu toane*). Din 1902 a început să colaboreze cu Dimitrie Anghel, traducând din Ibsen și Verlaine. Cei doi au scris împreună versuri, proză, poeme dramatice, pe care le-au semnat cu pseudonimul A. Mirea.

Bunicul meu Sandu Teleajen descrie cum l-a cunoscut pe scriitorul Șt.O. Iosif, în Bucureștiul verii anului 1912, când se afla la o masă, la Terasa Oteteleşeanu, în compania lui Ion Dragoslav:

„La capătul dinspre fereastră al unei mese lungi de lângă ușa de intrare a Terasei Oteteleşeanu, patrona discuțiile maestrul Alexandru Macedonski, înconjurați de foștii colaboratori de la *Literatorul*: Alexandru Odobescu, Mircea Demetriad, Cincinat Pavelescu și Alexandru Teodor Stamatiad. La cea de-a doua masă mare, poezii Ion Minulescu și Dimitrie Nanu, pictorii Camil Ressu, Pătrașcu, Jean Steriade și sculptorul Han, înconjurați de societarii *Naționalului*.

În întregul vacarm de discuții, își făcu apariția pe la miezul nopții în deschizătura ușii de intrare, silueta cunoscută, numai din vedere, a poetului Șt. O. Iosif. Apropiindu-se de masa noastră, îl întrebă din priviri pe Ion Dragoslav, dacă are un loc liber la masă. Nea Nicu își alungă părul căzut peste ochi și se ridică în picioare:

- Iosif!... Vino, bre omule, că toată după-amiaza te-am căutat și la *Fundație*. Pe unde ai rătăcit, frate, să nu te pot eu găsi? Stai lângă noi, aici, să ți-l prezint pe Stelian Morcovescu!

- Mulțumesc! Stau închis în casă. Traduc o piesă. Am scris până acum un ceas, și am ieșit numai să gust ceva și să-mi limpezesc gândurile.

- Și de ce atâta grabă cu traducerea?

- Am nevoie de bani. Vine toamna ca mâine și Corina mea n-are palton. Cel vechi, i-a rămas mic, înțelegi?...

Ni s-au strâns inimile. Atâta arșiță de durere tremurase în cuvintele rostite înăbușit, atâta resemnare și totală înfrângere... Cine nu cunoștea drama care sfârșise viața familială a poetului? Când a sfârșit de mâncat, Ștefan Octavian Iosif, care reținuse din prezentarea pe care mi-o făcuse, blândul Dragoslav, că sunt poet și viitor student, mi-a spus molcom:

- Prin urmare, tinere, și dumneata vrei să-ți croiești un drum în babilonul ucigător de talente și vieți care se cheamă București? !... Că vrei să înveți carte e bine. Dar, că totodată ești poet și încă sărac, asta e foarte rău. Cum gândești că ai să te descurci ?

- Nu mă sperie munca, maestre. Dacă nu-mi pot găsi o slujbă, am să trăiesc din meditații..., i-am răspuns.

- Am călcat și eu pe drumul deschis în fața dumitale. Îți doresc reușită bună, mult curaj și tărie ca să nu dezarmezi!... Dacă voi mai rămâneți, pe mine să mă iertați: mă reîntorc la hotel să sfârșesc actul în versuri început acum trei zile”.

În numărul 8 al revistei *Flacăra*, de pe a cărui copertă, prin chioșcuri și librării Ștefan Octavian Iosif privea cu ochii mari și melancolic depărtați, lumea indiferentă a Bucureștiului, apăru poezia pusă pe muzică de marș a compozitorului-profesor Alfons Castaldi *La arme*.

Nevoit să se despartă de soția sa, care s-a căsătorit cu prietenul lui, Dimitrie Anghel, ultimii ani de viață i-au fost întunecați de durere. Cu toate acestea a scris până în ultima zi a vieții, compunând versuri și traducând din Schiller, Shakespeare și Goethe.

Obosit și bolnav, ar fi vrut să se întoarcă în Ardeal. Și-a vizitat zona natală în 1911, asistând la serbările de la Blaj, apoi în 1913. Nu-și mai putea face planuri de viitor. În seara zilei de 21 iunie 1913, a murit la spitalul *Colțea*, când nu avea nici măcar 38 de ani. A fost înmormântat la cimitirul *Belu* din București.

Nu va fi uitată niciodată între alte poezii, *Cântec Sfânt* (Corinei):

„Cântecul ce-ades ți-l cânt
Când te-adorm în fapt de seară,
Puiule, e-un cântec sfânt,
Vechi și simplu de la țară.

Azi te-adorm cu dânsul eu,
Ieri – el m-adormea pe mine,
Și-adormi pe tatăl meu
Când era copil ca tine...

Mama mi-l cânta și ea,
Și la versul lui cel dulce,
Puiul ei se potolea,
Și-o lăsa frumos să-l culce.

Mâine, când voi fi pământ,
Nu uita nici tu – și zi-le,
Zi-le doina, cântec sfânt,
La copiii tăi, copile!”

Viața noastră văzută de epigramiști

SELECȚIE DE NELU VASILE - NEVA

Știți de ce?

Știți de ce ni-i viața sumbră?
Fi'ndcă, de la munți la mare,
Cei care muncesc în soare
Sunt conduși de cei din umbră...

Efim TARLAPAN

Destin

Uite, mita, bunăoară,
În zadar încerci s-o-mpiedici:
Cum vrei, domnule, să moară
Când ea umblă pe la medici?!

Vasile BOLOCAN

Parlamentarii

Parlamentarii – ascultați la mine –
Sunt oameni cum se spune, doar de bine...
Căci ați văzut de la alegeri, zău,
Vreunul dintre ei s-o ducă rău?

Petru BRUMĂ

Politicianul

Uns cu-atâtea alifii,
Minte-ntreaga carieră,
Dar ca el, sunt mii și mii...
Alifiile diferă.

Marian POPESCU

Top 500

Acesta-i topu-adevărat
Și, orice-ar fi, n-ai ce să-i faci:
Avem un „putred de bogat”,
La mii de... „putrezi de săraci”.

Ionel IACOB-BENCEI

Oful nostru

Oful nostru e etern
Și e rău de biata țară:
Capitalu-i la guvern...
Beneficiile-afară.

Florea ȘTEFĂNESCU

Realitate sătească

La țară sărăcia e cumplită
Și bieții oameni își trăiesc amarul:
Pământu-i sterp, iar capete de vită
Au doar consilierii și primarul!

Vasile VAJOGA

Tranziția

Nu știu care-i e menirea,
M-am rugat și la Înaltul,
Însă văd că-i moștenirea
De la un guvern la altul.

Mihai SĂLCUȚAN

Definiția pensionarului

Un ins muncit, ajuns povară,
Etern votant, bun plătitor,
Dotat c-o plasă, veșnic goală
Și-un singur zeu, numit CONTOR...

Paraschiv APOSTOL

Responsabilitate

Pensionar, dar cu temei
Bârfește-organizația
Că umblă iarăși la femeii!
Adună cotizația...

Ioan POP

Din jurnalul unui pensionar

Uite-așa trecură-anii
Și-mpreună ducem casa:
Ea, firește, ia toți banii,
Iar eu, ce să-i fac: iau plasa!...

Liviu POPESCU

Mirarea unui bătrân

Un pensionar, în piață,
Se-ntreba privind la prețuri:
„Cum de-s pământiu la față,
Când mănânc atât: verdețuri?!”

Constantin PĂRĂIAN

Ingratitudine

Papornița, pe care-odată
Cu bunuri îi sondam afundul,
A devenit neobrăzată:
De la un timp mi-arată fundul.

Vasile VOROBET

Surprinzător, mi s-a mărit salariul

Dar mult mai mare-a fost mirarea
Când șeful mi-a cerut, îndată,
Să-i dau o „taxă pe valoarea adăugată”.

Ștefan-Cornel RODEAN

La vârsta a treia

Bătrân, fac parte din elită,
Valoarea-ntreagă mi-a rămas,
De-aceea mulți mă tot invită
Mereu la câte-un parastas!

Ștefan Al. SAȘA

După intrarea în NATO și UE

Am intrat în toate
Și ne lăudăm.
În normalitate
Când o să intrăm?

Ioan MARINESCU

Șomerul

Șomeru-i un abandonat,
De-o vreme pradă somnului,
Că e un fost salariat
Lăsat în plata... Domnului!

Constantin ȚONE

Credo

Cred în noblețe și-n iubire,
Cred în sublimul omenesc,
Cred în a vieții împlinire,
Cred că greșesc.

Gheorghe ȘCHIOP

Nu cred

Nu cred în farmece băbești
Nu cred în aere de fanți,
Nu cred în leacuri țigănești
Și nici atât în... guvernanți!

Nichi URSEI

Credo

În lumea asta infernală
Cu nebunia în derivă,
Prefer greșeala personală
Decât prostia colectivă.

Constantin TUDORACHE

Unui revizor necinstit

Când a prins în deficit
Un gestionar odată,
Într-atât l-a săpunit...
Că l-a scos basma curată!

George ZARAFU

Urări complete

V-aștept cu sorcova la mine,
Dar meditați, venind încoace:
Când îmi urați belșug și bine,
Să-mi spuneți și prin ce mijloace.

Mihai TEOGNOSTE

Epitaf la un soț incinerat

Stă cenușa-ntr-un borcan;
Soața-i, ca vădanele,
N-a lăsat să treacă-un an
Și-a-ncurcat borcanele.

Vasile TACU

Nedumerire?

Creștin și blând Popor Român,
Prea rar te văd la chip senin.
Ce vipere-ncălziși la sân,
De nu mai scapi de-al lor venin?

Nicolae PETRESCU

Valoarea biopsihosocială și spirituală a alimentației (2)

DR. VALERIU LUPU
doctor în științe medicale

„Din nefericire societatea modernă a transformat nevoia de a mânca în plăcerea de a mânca. Consecințele? Vizibile la tot pasul.”

Impactul alimentației asupra stării de sănătate

Aminteam mai sus că alimentația este unul din factorii de mediu care influențează decisiv dezvoltarea și evoluția individului, ca și a populației din care individul face parte, realizând starea de sănătate, dar și fenotipuri specifice. Structura alimentației va realiza astfel, adevărate tipologii somatice chiar în rândul aceleiași populații (vezi fizionomia românului de la șes și a românului de la munte), ca să nu mai vorbim despre populațiile din diverse zone climatice (ecuator, zonele polare, africană, asiatică etc.) în care, pe lângă alți factori, tipul de alimentație are o amprentă vizibilă asupra fizionomiei.

Se poate spune astfel că alimentația are un impact fiziologic determinant în tipologia specifică a unei populații, având la origine o adaptare metabolică realizată de-a lungul timpurilor, adaptare care coboară până la nivel enzimatic elementar pentru tipurile specifice de alimentație.*

Cu toată sărăcia alimentară întâlnită la populația majoritară din teritoriile românești tipul ancestral al strămoșilor este unul plin de vigoare, forță și vioiciune, așa cum îl prezintă reprezentările sculpturale daco-romane, iar vârsta de peste 70 de ani este atestată de folclor, pentru cei care depășeau molimele, războaiele și vicisitudinile vremurilor.

Aceste aspecte au la origine adaptarea ancestrală a metabolismului trăitorilor acestor meleaguri la resursele alimentare locale. Secolul al XIX-lea și îndeosebi secolul al XX-lea va produce o schimbare fundamentală a stilului de alimentație în majoritatea zonelor lumii prin dezvoltarea fără precedent a industriei alimentare, ceea ce va reuși să satisfacă în bună parte exigențele științifice ale unei alimentații echilibrat structurate caloric și în principii alimentare. Cu toate acestea, s-a observat o creștere fără precedent a bolilor de nutriție, îndeosebi obezitatea (>40% la copil, > 60% la adult față de < 10% respectiv < 20% înainte de 1990), dislipidemiile câștigate, diabetul zaharat tip II, sindromul X metabolic, cu consecințele lor directe în patologia cardiovasculară care atinge și ea valori fără precedent, ceea ce la prima vedere ar apărea ca un paradox.

Câteva argumente ar putea explica acest paradox. Primul ar fi că abundența și diversitatea alimentară în zonele favorizate au înlocuit nevoia de a mânca cu plăcerea de a mânca, ceea ce va conduce la o selecție irațională a alimentelor, bazată în principal pe proprietățile organoleptice ale acestora. Al doilea ar fi că uniformizarea alimentației realizată prin globalizare va solicita o activitate enzimatică mai intensă, cu forțarea unor căi metabolice normale sau alterne, ceea ce pe termen lung are consecințe pe care starea de sănătate le va resimți. Al treilea argument ar fi că utilizarea unor diete de import, mai ales în condiții fiziologice particulare cum ar fi graviditatea, perioada de creștere și dezvoltare a copilului, bătrânețea sau situațiile de boală, produc

deturnări metabolice importante care se vor repercuta negativ asupra sănătății individului.

Sunt realități pe care știința le argumentează astăzi, deși ele sunt cunoscute încă din antichitate **„între alimentație, origine și locul geografic ocupat există o legătură strânsă, ce nu trebuie desfăcută”** sau **„mai degrabă un regim alimentar nepotrivit decât să schimbi obiceiurile alimentare ale bolnavului”** spuneau anticii. În sprijinul acestor afirmații vin și principiile dietetice ale lui Wohl și Goodhart care cer: 1. respectarea obiceiurilor și preferințelor alimentare; 2. respectarea comportamentului alimentar ce ține de nivelul cultural, social, familie, ocupație; 3. dieta se adaptează tipului de boală și gravității ei și 4. corectarea dezechilibrelor nutritive se fac concomitent cu tratamentul bolii.

Desigur în fața acestor argumente câteva orientări par absolut necesare și se impun de la sine:

- **respectarea comportamentului alimentar ancestral**, determinat ca structură, ritm, obiceiuri, este esențial pentru individ și colectivitatea din care face parte, riscurile modificării constând în bolile de nutriție enunțate mai sus.

- **utilizarea produselor autohtone în alimentație**, deoarece pentru ele există o adaptare biologică ancestrală.

- **utilizarea modului tradițional de preparare** (fierberea, coacerea, frigerea, consumul alimentelor proaspete) pentru că păstrează proprietățile naturale și evită acumularea de produși toxici.

- **utilizarea metodelor tradiționale de conservare**: uscarea, afumarea, marinarea, care evită acumularea de produși chimici nocivi.

Se pare că singura soluție pentru îndeplinirea acestor deziderate rămâne bucătăria tradițională la care ar trebui să ne întoarcem.

Asociat aspectului biopsihosocial și spiritual al alimentației în care locul vinului este bine stabilit (vezi mai sus) este momentul să vedem și impactul acestuia, și în general a băuturilor alcoolice asupra sănătății. Încă din antichitate vinul și-a dovedit cu prisosință multiplele sale calități privind sănătatea, cu condiția obligatorie de a fi consumat în cantități potrivite pentru că:

- favorizează sănătatea prin stimulare metabolică;
- posedă proprietăți antiseptice folosite încă din antichitate, utilizată în practica medicală de la Ambroise Pare;
- este un bun diuretic, folosit pentru această calitate de Hipocrate în hidropizie;
- medicina populară îl recomandă în convalescența diferitelor boli, la bătrâni și la lehuze;
- reduce lipoproteinele și colesterolul din sânge, fenomen cunoscut în literatura științifică medicală ca „paradoxul francez” după observațiile științifice la consumatorii din zonele viticole

franceze;

- reduce substanțial riscul ateromatozei și incidența infarctului miocardic;

- are capacitate oxidantă și antioxidantă prin conținutul său în fenoli, proantoacidoli și acizi organici;

- este un nutrient prin valoare calorică; 7,1 calorii/gram, deși din punct de vedere energetic aceste calorii sunt considerate calorii „goale”, fără conținut energetic.

Prin urmare, vinul, prin virtuțile sale are un impact important asupra sănătății și mai ales asupra refacerii ei. Problema ar fi a cantității, așa încât **„între prea mult și nimic există loc pentru o justă măsură, temperanța”** spunea Karl Lewin în 1890.

„Departa de a provoca alcoolismul, folosirea vinului în doze moderate, dimpotrivă, este un mijloc de a combate alcoolismul” spunea Pierre Guillmont în 1965 și chiar mai mult **„nu există prieteni sau dușmani ai vinului, există vinul cu buna sau reaua lui folosire”** spunea Robert Tremolieres în celebrul său tratat de alimentație antică. Pentru că **„vinul este cea mai igienică, sănătoasă și bucuroasă băutură a vieții”** spunea Louis Pasteur și Alexander Flemming la vremea lor. Până la urmă trebuie să-i dăm dreptate lui Shakespeare care spunea **„vinul bun este o ființă apropiată dacă știi să te porți cu el”** pentru că așa cum la rândul său Blaise Pascal spunea **„în prea puțin vin nu poți găsi adevărul, în prea mult îl pierzi”** sau și mai elocvent Mihai Eminescu care afirma **„puțin vin ascute mintea, mai mult însă o tocește”**, iar ca un corolar al acestora Charles Baudelaire concluziona la modul genial **„cine știe să bea un pahar de vin bun soarbe din el sclipiri de geniu, picături de amor și umor”**

La sfârșitul acestui periplu istoric, biologic, sociologic și spiritual, putem spune că alimentația și vinul au marcat și influențat decisiv evoluția omului spre civilizație, pentru că, dincolo de faptul că satisfac nevoile biologice fundamentale, capătă conotații psihosociale și culturale prin obiceiuri, tradiție și credință și, în egală măsură, spirituale, prin simbolistica pâinii și vinului în creștinism.

Notă:

*De aici și structura diferită în principii alimentare între diferitele zone geoclimatice; așa de exemplu ponderea grăsimilor în alimentația eschimoșilor este de 80% (îndeosebi pește), așa cum în populația noastră hidrocarbonatele aveau o pondere remarcabilă.

Bibliografie selectivă

1. Bacci Livi Massimo – *Populația în istoria Europei*, Ed. Polirom, Iași, 2004.
2. Bartolomeo Anania – *Biblia pe înțelesul tuturor*, Ed. BOR, 2001.
3. Benetato Gr. – *Problema alimentației pentru individ și colectivitate*, 1939.
4. Cohen Daniel – *Bogăția lumii, sărăcia națiunilor*, Ed. Eurosang & Book, București, 1998.
5. Cotea Valeriu – *Vinul în existența umană, Discurs de recepție*, Ed. Academiei Române, 1995.
6. Crăniceanu Ghe. – *Igiena țărânului român*, Tipografia Carol Gobl, București, 1895.
7. Eminescu Mihai – *Opera politică*, Ed. Eminescu, București, 2000.
8. Feshegiere A. H. – *Hipocrate. L'ancienne Medecine*, Klincksieck, Paris, 1948.
9. Ganong F.W. – *Medical Physiology*, 8-th Ed. Los Altos, Ca, 1977.
10. Lupu Valeriu – *Știința creșterii și dezvoltării copilului*, Ed. Cutia Pandorei, 1996.
11. Lupu Valeriu – *Alimentația și arta de a trăi sănătos la români*, Medicină și Societate, Ed. Pim, 2014.
12. Mencinicopschi Ghe., Negulescu R.G. – *Alimentația pentru o viață sănătoasă*, Ed. Litera, București, 1974.
13. Mincu I. - *Tratat de dietetică*, Ed. Med, București, 1974.
14. Mincu I. – *Universalitatea alimentației. Istoria și particularitățile alimentației la români*, Ed. Med. București, 2000.
15. Paulescu N. C. – *Fiziologie filosofică*, Ed. Fundațiile regale pentru literatură și artă, București, 1944.
16. Trebici V., Ghinoiu I. – *Demografie și Etnografie*, Ed. Științifică, București, 1982.
17. Tremolieres J., Mosse A., Delher L. – *Dietetique Therapeutique*, Ed. G. Doin, Paris, 1958.
18. Wohl M, Goodhart R – *Modern Nutrition in Health and Diseases*, Ed. Kimpton, London, 1960.

Perpetuum comic

ÎNV. VICTORIA RUDI

„Oriunde-ai fost din vreme bătrâne
Și oricând, și oricât te-a strâmtorat necazul
Române, ades ai fost și vei rămâne
Brav luptător cu arma-ți veche – HAZUL!”

Caleidoscop umoristic

- „Transportul în comun – un mijloc de apropiere între oameni.”
- „Nu numai nevoia te învață; te învață și belșugul, dar te învață la rele!”
- „A doua tinerețe este expresia optimistă a primei bătrâneți!”
- „Tot ce-ți pot spune în legătură cu vârsta mea e că în 2004 eram cu 15 ani mai tânără!”

- Soțul tău, a slăbit mult! Cum a reușit?
- Se duce în fiecare zi la pescuit.
- Și din cauza aceasta slăbește?
- Desigur! Mănâncă numai ce prinde!

- Am auzit că Georgică s-a însurat. Nu știi, din interes sau din dragoste?
- Soția a luat-o din interes; banii i-a luat din dragoste.”

- Tată, pot să iau diseară mașina ta?
- Ia ascultă fiule, pentru ce te-a dotat natura cu două picioare?
- Auzi întrebare! Unul pentru frână, celălalt pentru ambreiaj.

- Te-ai supărat c-am venit azi noapte băut și cu vânătaie la ochi?
- Nicidecum! Dar să știi că atunci când ai venit, nu aveai vânătaie!

Actele la control

La intrarea într-un oraș, un agent de circulație oprește un autoturism; un control de rutină:

- Bună ziua! Sunt locotenent Viteză Controlică, vă rog actele la control!
- Să trăiți! Cu plăcere ... poftiți!
- Știți de ce v-am oprit? Cu ce viteză trebuie să circulați în localitate?
- Îmi pare rău! Lucrul acesta îl știu și copiii. Cu 50! Înseamnă că eu în mod sigur am avut 60!
- De unde știți?
- Deformație profesională. Sunt chelner și întotdeauna adaug 10 în plus; la ce-o fi – lei, kilograme, kilometri ...
- Serios?
- Mi-a intrat în sânge. Fără însă să vreau adaug!”

Un sistem imunitar mai puternic

DANIELA T. TEODORU

Specialist în kinetoterapie și motricitate specială

*„Fericirea nu este ceva gata făcut. Ea vine din propriile tale acțiuni.”
(Dalai Lama)*

Sistem imunitar. Ce știm despre el? Că este să-i spunem un scut de protecție împotriva virușilor, bacteriilor și a altor agenți patogeni. Alimentația, stresul, abuzul de medicamente, lipsa mișcării, iată câțiva factori care influențează imunitatea organismului. Cu cât sistemul imunitar este mai slăbit, cu atât crește riscul bolilor (răceli, gripă), dar și a unor boli precum cancerul.

Atât toamna cât și iarna, sistemul imunitar fiind slăbit devenim vulnerabili în fața bolilor. Un sistem imunitar puternic reușește să distrugă și să îndepărteze corpurile străine, nesănătoase care au pătruns în organismul nostru. Când vorbim de persoanele vârstnice, lupta cu micile afecțiuni e puțin mai dificilă, și de aceea este nevoie de ajutoare din natură. Vă recomand câteva soluții care să vă ajute în întărirea sistemului imunitar:

- ▶ Un consum de alimente bogat în vitamina C;
- ▶ Organizarea timpului în așa fel încât să ne terminăm treburile în timp util, dar să și dormim zilnic 6-7 ore;
- ▶ Practicarea sportului prin exerciții simple pentru funcționarea sistemului cardiovascular și bineînțeles controlarea stresului;
- ▶ Deficitul zincului din organism crește riscul apariției infecțiilor în organism;
- ▶ Tehnici de masaj, drenaj limfatic numit și limfodrenaj.

Limfodrenajul este deosebit de alte tehnici datorită acțiunii îndreptate către țesutul subcutanat. **Masajul drenaj limfatic** este cu efect terapeutic, având ca scop normalizarea schimburilor limfocitare dintre sistemul limfatic și cel sanguin.

De regulă, există mai multe căi prin care virușii și bacteriile invadează organismul: nas, gură, organe genitale, piele.

Un rol crucial în cadrul sistemului imunitar îl joacă **timusul**.

Ca localizare, timusul se situează în fața inimii. Dacă în copilărie timusul ca mărime este aproape cât inima, odată cu înaintarea în vârstă el scade atât de tare devenind abia vizibil. Studiile spun că un timus mic înseamnă un risc foarte mare de a contracta o boală imună.

Splina, un organ foarte important, este centrul imunitar unde se primesc informații legate de infecții.

Măduva osoasă este răspunzătoare de producerea de noi celule imunitare care să lupte cu celulele infectate de virus.

Sistemul limfatic este locul în care are loc toată activitatea imunitară. Ajută la menținerea unui echilibru corect al fluidelor prin țesuturi și sânge. Un sistem complex de filtrare alcătuit din capilare limfatice prin care circulă un lichid numit limfă. Capilarele poartă excesul de fluid și bacterii de la țesuturi, pentru a fi filtrate de ganglioni ce mai produc și celule sanguine albe numite limfocite.

Foarte multe persoane nu fac diferența între bacterii și viruși. Ce trebuie să știm? Că bacteriile reacționează la antibiotice, pe când virușii nu. Bacteriile sunt celule complexe cu capacitatea de a se înmulți singure, pe când virușii nu au această capacitate. Virușii pot fi transmiși prin atingere, contact gură la gură (răceala), contact sexual.

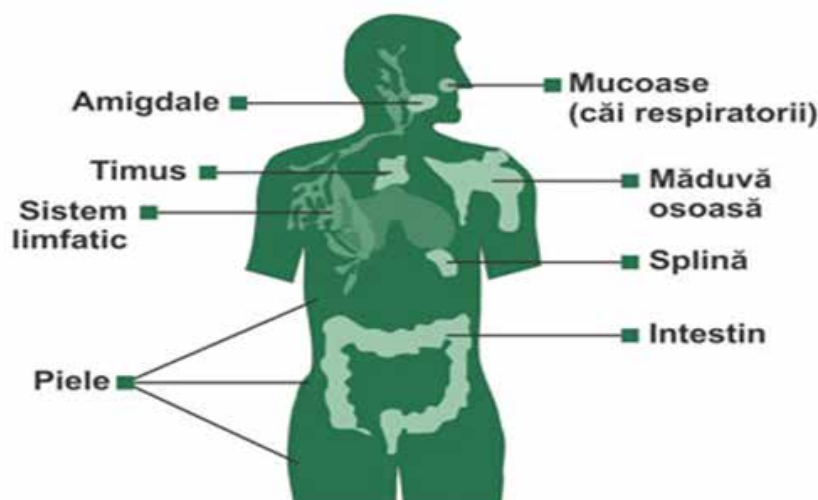
Dar să nu uităm de stres, de supărări. Să încercăm cumva, pe cât posibil, să ne schimbăm modul de gândire în legătură cu acești doi factori din viața noastră.

Dacă vreți să aveți un sistem limfatic puternic care să vă apere de toți intrușii, nu stați cu mâinile în sân, fără să faceți nimic. Chiar dacă nu știți cum funcționează, nu-l puteți vedea, nu-l puteți atinge, totuși, vă folosiți de el în fiecare zi. Este important să știm când să-l pornim și când să-l oprim.

În încheiere, vă transmit multă sănătate și gânduri bune. Mulțumesc anticipat celor care mi-au citit micul meu articol.

*„Dacă vrei să fii fericit o clipă, răzbună-te, dacă vrei să fii fericit o viață, iartă.”
(Anonim)*

Organe ale sistemului imunitar

ACEȘTIA NE FAC „VIAȚA...” FRUMOASĂ!

(fantezie)

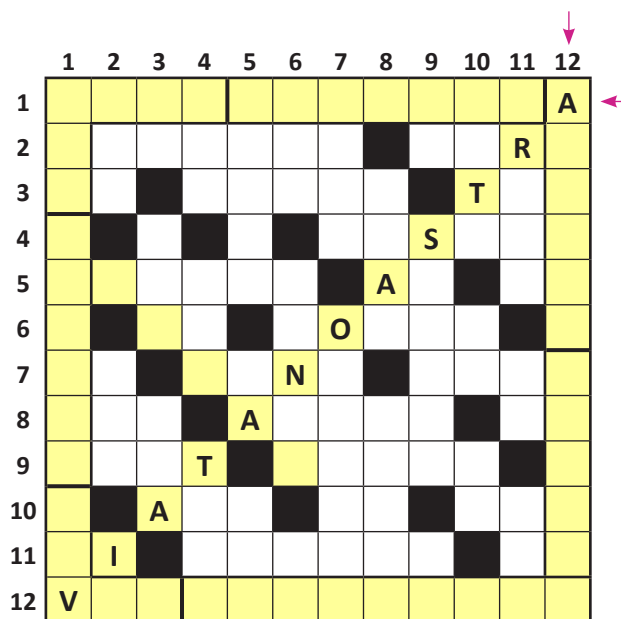
NELU VASILE, Turburea, Gorj

ORIZONTAL: 1) ... 2) Atributul celui ce utilizează energie atomică – Măsură pentru presiune. **3)** Nu e primit la serviciu – Are rolul său – Nu-i lipsește nimic. **4)** Plecare afară. **5)** Electrode la tranzistor – Cap fără... cap! – Mină interioară! **6)** Oferta vieții! – Vorbă spusă la durere. **7)** E laș și lipsit de inimă! – Atingerea mingii cu mâna la fotbal – Casa păsărelelor. **8)** Ratat din poziție centrală! – Îi duce mintea – Cap de bour! **9)** Dinți de fierăstrău (sg.) – Suport la forjă (pl.). **10)** Bogăție veche din Apuseni – Timp nelimitat! – Cântec de înălțare. **11)** Amici marginalizați! – Suportă orice greutate – Apariție singulară... în lună! **12)** ...

VERTICAL: 1) ... 2) Fostul vecin de la răsărit – A avea cunoștințe bune – Pion central! **3)** Scoase din tecii! – Depășește suta (pl.) – Zău așa. **4)** Filat fără limite! – Ține loc de ham – Element de compunere pentru natalitate. **5)** Specie de șopârlă – Femeie de neam! – Regresiv notoriu. **6)** Spus la hotar – Bară pentru desfăcut pavaje (pl.) – Scris bine! **7)** Remarcați în luptă – Bine călitate. **8)** Există cu adevărat – Moștenire veche. **9)** Glonț neîncărcat! – Se subordonează genului (pl.) – Țară mică din centrul Europei! **10)** Pun mâna fără aprobare – Unu fără inimă! – Găsite în centru la Leon! **11)** Numite din greșeală – Puse în cuibar! – Cântec în doi. **12)** ...

Dicționar: AOR, ILA, TOCO.

P.S.: Pe manșeta careului (pornind din colțul din dreapta sus) și pe mica diagonală rasterată, veți descoperi numele acelora ce ne fac „Viața...” frumoasă (colectivul de redacție al revistei „Viața noastră”).

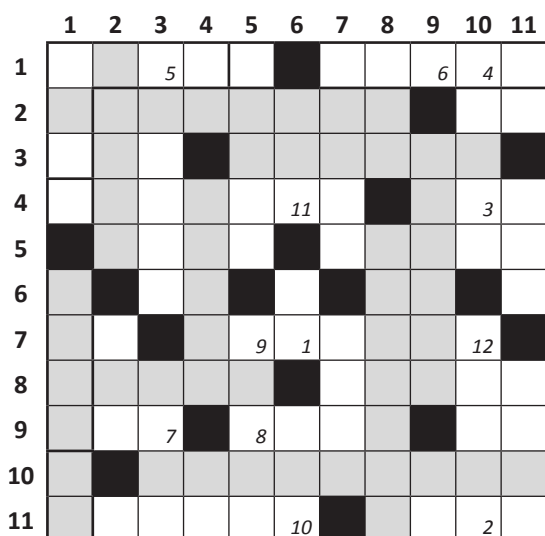

Dezlegare: DREIGHERGHEA – NUCLEAR – TORR – AS – ACTOR – TOT – A – M – K – IESIRE – EMITOR – AP – IN – D – IA – AOIEU – E – LS – HENT – CUIB – ATA – AGERI – BO – ZIMT – ILAIE – C – C – AOR – IM – ODA – AI – CANTAR – UN – VONOCNESOLOC (ARTENE, BOCAN, COLOȘENCO, NOVAC, ZALDEA, ANDREI, GHERGHE; MIHAI).

Artizanii

SERGHEI COLOȘENCO

ORIZONTAL: 1) Cu dragoste față de oameni (fem.) – Neamuri, origini. **2) ...** – Plin de apă. **3)** Exprimă aprobarea – ... **4)** Vase plate din care se mănâncă – Crustaceu. **5)** Ziua trecută – Corp ceresc. **6)** Posedă – Capăt de alee! **7)** Măsură de suprafață – Localitate în județul Gorj. **8) ...** – Depozite de lapte. **9)** Vorbă spusă pe fir – Dumnezeu unic al Islamului – Icar! **10) ... 11)** Specialist în interpretarea unui text filologic – Pasăre din țările calde asemănătoare cu barza, cu ciocul lung și curbat în jos.

VERTICAL: 1) Strâns legat – ... **2) ...** – Atribuție. **3)** În acest loc (reg.) – Glas. **4)** Canoe simplu! – ... – Capăt de ogor! **5)** Specie de iarbă cu spic ramificat – Plăcile gradate de la aparatele de radio. **6)** Aur, în vechime – Timp istoric – Suprafață agricolă. **7)** Frumos, draguț, în limbajul copiilor – Munți în Namibia (2484 m). **8)** Puiul caprei – ... **9) ...** – Nota bene (abr.). **10)** Artilerist – Animal mic și țepos. **11)** Ediție prescurtată – Figură geometrică – Zeul dragostei la romani (mit.).

Dicționar: AOR, AUAS.

*

Notă: În coloanele rasterate sunt îngrijiați cei care au făcut și fac să apară revista ce o veți descoperi de la 1-12 (2 cuv.):

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12

Competiții sportive

Dedicate Zilei Internaționale a Persoanelor Vârstnice (1 octombrie) și a celei de a 61-a aniversări de la reorganizarea Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor Elena Cuza Bârlad (8 octombrie 1954)

Șah

ARBITRU IOAN MOCANU

Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad, reprezentată de domnia președinte Nicolaie Mihai și consilier Mircea Fitcal, împreună cu domnul Lucian Ursu, director Cercul Militar Bârlad și domnul Ioan Mocanu, instructor în cadrul Clubului de șah „Gheorghe Neșțianu” cu sediul în incinta Cercului Militar din strada 1 Decembrie nr.14 Bârlad au organizat o competiție dedicată Zilei Internaționale a Persoanelor Vârstnice (1 octombrie) și a celei de a 61-a aniversări de la reorganizarea Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad (8 octombrie 1954) ce s-a desfășurat la Cercul Militar din Bârlad.

La această competiție s-au prezentat un număr de 10 concurenți, 9 – masculin și un concurent reprezentând sexul frumos, curajoasa Valerica Pruteanu.

Concursul a fost arbitrat și supravegheat foarte atent de domnul Ioan Mocanu.

Înainte de începerea competiției a avut loc ședința tehnică. După acest moment, toți jucătorii au fost de acord cu decizia luată de arbitru și anume ca acest concurs să se desfășoare în Sistem turneu, open, cu o durată de 9 runde, având timp de gândire o jumătate de oră/jucător.

Departajarea în caz de egalitate s-a realizat prin intermediul sistemului de coeficienți Sonneborn.

Festivitatea de premiere a avut loc duminică, 20 septembrie 2015, cu începere de la ora 11:00. A fost efectuată de către domnul M.m.p. Lucian Ursu, director Cercul Militar Bârlad și de către domnia Mircea Fitcal și Ioan Mocanu.

Clasamentul final:

Nr. crt.	Numele si prenumele	Pct.	Loc	Sonneborn
1.	Dascălu Georgică	8	I	-
2.	Broștiuc Gheorghe	7,5	II	27,75
3.	Nedelcu Leonard	7,5	II	26,75
4.	Cristea Neculai	7	III	-
5.	Talpă Simion	4	IV	-
6.	Mărgean Alexandru	3,5	V	-
7.	Cătană Florea	3	VI	-
8.	Rebegea Vasile	2	VII	-
9.	Ivașcu Aurel	1,5	VIII	-
10.	Pruteanu Valerica	1	IX	-

Cros

**Mens sana in corpore sano:
antrenându-ne corpul, ne
antrenăm mintea?**

TEODORA ELENA ZALDEA

Adevărat! Bătrânețea este o provocare.

De altfel, cei ajunși la această etate se grăbesc să afirme că este foarte greu să îmbătrânești, că îți pierzi din agilitate, că ai tot mai mult nevoie de sprijin din partea celor din jur, că problemele de sănătate își fac tot mai des apariția, că membrii comunității

nu te mai percep drept un element activ, nemaiținând cont de părerea ta în procesul de luare a deciziilor publice.

Cu toate acestea, sunt de părere că e nevoie să nu privim doar partea goală a paharului. Ba dimpotrivă, e bine să avem în vedere și aspectele pozitive pe care această etapă a vieții le presupune.

Bătrânețea e adesea percepută drept **vârsta înțelepciunii**, iar cine a făcut această constatare zic eu că nu s-a înșelat defel. Bătrânețea este o consecință a devenirii noastre, a trecerii noastre prin timp în urma căreia s-au acumulat suficiente experiențe de viață, învățăminte pe care acum suntem pregătiți să le transmitem mai tinerelor generații.

Iată că, **bătrânețea** cunoscută și ca **vârsta de aur** poate fi o perioadă extraordinară dacă luăm în calcul avantajele pe care le aduce cu sine: timp liber, posibilitatea de a călători, de a desfășura activități dragi sufletului, etc.

Și pentru că cu toții ne dorim să înaintăm frumos în vârstă, nu trebuie să uităm de cât de importante sunt în prevenirea și combaterea efectelor negative ale îmbătrânirii **activitățile sportive, o alimentație, un stil de viață sănătos.**

E important să practicăm sport la orice vârstă, mai ales că mișcarea ne menține sănătoși, sângele ne este pus în mișcare, iar creierul își menține vitalitatea. Iată și câteva motive pentru care e bine să dedicăm 30 de minute din zi sportului:

- ▶ ne ajută să ne îmbunătățim capacitatea mentală;

- ▶ ne echilibrează activitatea psihică;
- ▶ ne ajută să avem un somn liniștit, fără coșmaruri;
- ▶ mișcarea ne scapă de grăsimi, e poate cel mai bun medicament antiobezitate;
- ▶ ne motivează să ne depășim limitele;
- ▶ ne ajută să avem încredere în noi înșine;
- ▶ ne mărește capacitatea de reacție;
- ▶ ne oferă o stare de bine, pozitivă;
- ▶ ne întinerește inima;
- ▶ ne oferă posibilitatea de a evada din cotidian.

Și lista poate continua la infinit.

Cunoscând toate aceste beneficii pe care sportul le prezintă în viața omului, Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad a organizat o serie de activități în acest sens prilejuite de Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice – 1 octombrie și de împlinirea a 61 de ani de la reorganizarea asociației – 8 octombrie 1954.

Astfel, pe 26 septembrie a.c. Grădina Publică a fost luată cu asalt de cei care au participat la „Crosul Toamnei,” ediția a IV-a. S-au parcurs de către concurenți distanțe cuprinse între 1.000 și 1.500 de metri în funcție de categoria de vârstă.

Redăm mai jos și lista câștigătorilor acestei ediții pe care îi felicităm pentru rezultatele obținute, pentru curajul de a practica sportul indiferent de anii înșcriși în cartea de identitate.

	Nr.crt	Premiul	Nume și Prenume
FEMININ 19 - 30 ani	1	I	ȘIRBU ROXANA
	2	II	MAFTEI MONALISA
	3	III	CERNAT ANDREEA
FEMININ 31 - 40 ani	4	I	GAVRILĂ MIRELA
	5	II	
	6	III	
FEMININ 41 - 50 ani	7	I	PRISECARU ELENA
	8	II	FRUNZETE GABRIELA
	9	III	TIMOFTI MIOARA
FEMININ 51 - 60 ani	10	I	CIOBICĂ PARASCHIVA
	11	II	PAVEL LIVIA
	12	III	ȚUȚUIANU GETA
FEMININ 61 - 70 ani	13	I	CĂRARE ELENA
	14	II	ARTENE VIORICA
	15	III	GOGA VALENTINA
FEMININ peste 70 ani	16	I	PRUTEANU VALERICA
	17	II	MUNTEANU LUCIA
	18	III	

	Nr.crt	Premiul	Nume și Prenume
MASCULIN 19 - 30 ani	1	I	NĂSTASE FLORIN
	2	II	ȘIRBU VLAD
	3	III	CERNAT ADRIAN
MASCULIN 31 - 40 ani	4	I	MAFTEI NELU VASILICĂ
	5	II	STĂNCIULESCU NICOLAE
	6	III	IACOB SURAJ CRISTINEL
MASCULIN 41 - 50 ani	7	I	BUNU DINU
	8	II	DUMITRIU FLORIN
	9	III	HANGANU MARIUS BOGDAN
MASCULIN 51 - 60 ani	10	I	ANIȚA AUREL
	11	II	FLOREA IOAN
	12	III	CROITORU ARISTOTEL CORNELIU
MASCULIN 61 - 70 ani	13	I	CUCU ANTON
	14	II	POPA PETRE
	15	III	PARTENE IOAN
MASCULIN peste 71 ani	16	I	ABUDICIOAI COSTICĂ
	17	II	CATANĂ FLOREA
	18	III	CREANGĂ VIOREL

Totodată, participanții la acest cros au fost înscrși în mod automat la o Tombolă cu premii oferite de sponsori inimoși și generoși.

Nr crt	Nume și prenume	Nr. tombola	Premiu	
1	GORGA VALENTINA	157	INVITATIE LA TEATRUL „V.I.POPA”	
2	SÎRBU ROXANA	4		
3	STĂNCIULESCU NICOLAE	85		
4	NENIȚA PETRU SORINEL	88		
5	TOMȘA LENUȚA	164		
6	ANIȚA AUREL	137		
7	LĂCĂTUȘ GEORGETA	154		
8	GIUȘCĂ LIVIU	136		
9	BURGHELEA MIHAELA	120		
10	CREANGĂ VIOREL	167		
11	MAFTEI MONALISA	2		
12	CERNAT ADRIAN	8		
13	PETREA VIRGINICA	126		
14	MICU EUGEN	87		
15	MAFTEI ELENA	153		
16	VASLUIANU CONSTANTIN	13		
17	CARAMAN VICTORIA	162		
18	PANȚIRU VALERIAN	141		
19	BISTRICEANU RĂZVAN			
20	NĂSTASE FLORIN	6	JOC REMI	
21	PAVEL LIVIA	121		
22	CERNAT ROMICĂ	135		
23	NENIȚA ANREEA ANI	1		
24	DUMITRIU FLORIN	131		
25	GAVRILĂ MARIANA	128	JOC ȘAH	
26	CATANĂ FLOREA	166	JOC ȘAH	
27	MATEI ANETA	155	CAFEA JACOBS 500G	
28	CROITORU ARISTOTEL CORNELIU	139		
29	TOMA MONICA	118		
30	FLOREA IOAN	138		
31	PARFENE IOANA	163		
32	POPA COSTICĂ	11		CARTE DE RUGĂCIUNI
33	PRISECARU ELENA	116		
34	PARTENE IOAN	10		CARTE POSTUL NEGRU
35	OLARU MIHAELA	159		CARTE PUTEREA JUSTIȚIEI de MARINEL GÎLCĂ
36	BUNU DINU	130		CARTE „TÂRGUL BÂRLADULUI” de GHEORGHE GHERGHE
37	ȚUȘUIANU GETA	127		
38	ROȘCA VALENTIN	14		
39	OCRAIM CONSTANȚA	161		
40	SÎRBU VLAD	7		
41	ȚURCANU GINA	125		
42	CERNAT ANDREEA	3	REVISTA „VIAȚA NOASTRĂ” NR.23 - COLOR	
43	MUNTEANU LUCIA	160		
44	ARTENI VIORICA	152		
45	MIRON ALEXANDRU	140		
46	GAVRILĂ MIRELA	83		CANĂ PERSONALIZATĂ
47	PICIU STUPU TEODOR	12		
48	MUNTEANU FELICIA	5		
49	MÎȚĂ VASILE	133		
50	CIOBÎCĂ PARASCHIVA	119		
51	CĂRARE ELENA	158		
52	CUCU ANTON	9		
53	VASLUIANU TEMIZA	123		
54	ABUDICIOAI COSTICĂ	165		
55	PRUTEANU VALERICA	156		
56	FRUNZETE GABRIELA	117		
57	DRAGOMIR GHEORGHE	169	CASETA CU VIN	
58	TIMOFTE MIOARA	122	CASETA CU VIN	

TENISUL DE MASĂ – UN SPORT PENTRU BUNICI

PROF. BOGDAN JORA

Practicarea constantă a unei activități fizice întârzie procesul de îmbătrânire și menține starea de sănătate, deși odată cu înaintarea în vârstă oasele devin fragile și masa musculară se diminuează, în detrimentul celei adipoase.

Persoanele care fac mișcare regulat, forța musculară și rezistența fizică sunt menținute până la vârste înaintate. Astfel, cei care desfășoară des o activitate fizică au un nivel al tensiunii arteriale mult mai scăzut decât persoanele care nu au acest obicei.

De asemenea, datorită faptului că sportul menține densitatea osoasă, riscul de apariție a osteoporozei este mult mai redus la iubitorii de mișcare.

Un alt beneficiu al practicării unei activități fizice susținute este acela că scade riscul de dereglări metabolice, gen hipercolesterolemie sau diabet, deoarece activitatea fizică ajută la scăderea nivelului colesterolului și al glicemiei.

TENISUL DE MASĂ reprezintă una dintre puținele ramuri de sport care oferă o creștere a speranței de viață. Aceasta este o realitate a ultimei jumătăți de secol și poate fi considerată că reprezintă un succes al dezvoltării societății umane.

Tenisul de masă implică mai multe feluri de mișcare, pune „la treabă” mai multe calități motrice (multe grupe musculare implicate) dar dezvoltă și o serie de deprinderi motrice toate în beneficiul sănătății practicanților.

Una din calitățile motrice folosite în acest sport este viteza. Tenisul de masă se bazează foarte mult pe viteza de reacție și pe cea de execuție. Datorită acestor două forme de manifestare a vitezei, creierul este folosit foarte mult, timpul de gândire este foarte scurt, de aceea reacția și execuția trebuie să fie luate în timp util. Deci, calitățile psihomotrice sunt folosite la un nivel înalt ceea ce este benefic practicanților.

Efortul specific pe care îl depun cei care practică tenisul de masă are efecte însemnate asupra acestora, unele imediate, altele tardive.

Dintre efectele practicării acestui sport amintim creșterea consumului de oxigen, creșterea frecvenței și amplitudinii mișcărilor respiratorii, pierderea unei cantități mari de apă însoțită de eliminări importante de săruri minerale, crește rezistența la efortul fizic și

În încheiere, permiteți-mi să adresez îndemnul *Mens sana in corpore sano: antrenându-ne corpul, ne antrenăm mintea.*

psihic, întărirea musculaturii atât pe trenul superior cât și pe cel inferior.

Practicarea tenisului de masă la această vârstă implică și recomandarea doctorului care poate contribui la realizarea unei sănătăți trainice și durabile. Alături de alte măsuri (alimentație, asistență medicală etc.), programele de activități fizice oferite fac ca speranța de viață activă să crească, aceasta generează nu numai o mare satisfacție ci și o reducere a poverii sociale pe care o constituie îngrijirea și întreținerea unui vârstnic.

De altfel, Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor "Elena Cuza" Bârlad cunoaște toate aceste efecte benefice pe care sportul, mișcarea le au asupra organismului persoanelor vârstnice, motiv pentru care anual îndeamnă pensionarii la mișcare și adoptarea unui stil de viață sănătos prin intermediul unor competiții cu caracter sportiv. Astfel din anul 2010, fie cu ocazia Sărbătorilor de iarnă, a celor pascale, a Zilelor Casei ori a Zilei Naționale a României, pensionarii au participat în mod constant la concursurile de tenis de masă organizate de Asociație și-i așteptăm și în continuare la asemenea concursuri, pe lângă cele de șah și cros.

În încheiere, o singură recomandare: FACEȚI SPORT, PRACTICAȚI TENIS DE MASĂ.

Rezultate Concursul de Tenis de masă

30 Septembrie 2015

Categoria	Premiul	Nume și Prenume
FEMININ 41 - 50 ani	I	TOMA MONICA
FEMININ 61 - 70 ani	I	GOGA VALENTINA
	II	ROTARU ECATERINA
MASCULIN 41 - 50 ani	I	DUMITRIU FLORIN
	II	MÎRZAC CRISTIAN
MASCULIN 51 - 60 ani	I	ALBU VASILE
	II	ȘERBAN MARIUS
	III	ANTON VASILE VIOREL
MASCULIN 61 - 70 ani	I	HAZU GHEORGHE
	II	REBEGEA VASILE
	III	URSU ȘTEFAN
MASCULIN peste 70 ani	I	NEDELCU GHEORGHE
	II	CREANGĂ VIOREL
	III	DOBREA DUMITRU

CABINETELE MEDICALE ale C.A.R.P "Elena Cuza" Bârlad

sunt unele de înaltă performanță și profesionalism, cu prețuri modice, cu mult sub cele ale pieței!

CABINETE STOMATOLOGICE

DR. PODARU ILIANA
DR. DORNIANU RODICA
DR. IVAN AURA-ANDREEA

Reduceri de până la

-50%

Cabinetele noastre stomatologice prestează servicii de cea mai înaltă calitate, la prețuri fără egal în întreg orașul!

CABINETUL ECOGRAF

Etaj 1, Camera 19

MEDIC SPECIALIST COJOCARU LUCIAN, IAȘI
MEDIC SPECIALIST COJOCARU IRINA, IAȘI
MEDIC PEDIATRU MAGDA COZMA, BÂRLAD

GRATIS

Dr. Magda Cozma, medic pediatru al Spitalului de copii Bârlad, oferă la cerere, consultații copiilor membrilor Casei, cât și nemembrilor.

CABINETE OFTALMOLOGICE

Etaj 1, Camera 14

DR. ȘERBAN MARIA
Consultații oftalmologice:
2 lei membri
5 lei nemembri

DR. ROMANESCU CARMEN
Consultații oftalmologice:
GRATUITE

CORECȚIE OPTICĂ GRATUITĂ PENTRU CEI CARE FAC OCHELAȚI LA NOI!

CABINETUL TRATAMENTE

Etaj 1, Camera 19

ASISTENTĂ RAȘCANU CARMEN-MIHAELA

Tensiune – GRATUIT
Injectii - GRATUIT
Glicemie – 2 lei
Restul analizelor- 5 lei
Ședinte aerosoli – 3 lei

PREȚURI AFIȘATE SUNT VALABILE PENTRU MEMBRI

Persoane de bună credință ce au contribuit în anul 2014 la protecția socială a membrilor Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad

În cadrul acestei secțiuni ne propunem a aminti **contribuția persoanelor fizice sau juridice** ce de-a lungul anului 2014 ne-au sprijinit fie material, fie intelectual în activitățile de protecție socială întreprinse sub egida Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza.”

În acest sens, menționăm faptul că **suma totală obținută din donații** în anul 2014 este de **290.553 lei** la care au contribuit un număr de **1.700 persoane**, din care **60 persoane juridice** și **1.640 persoane fizice**.

În această categorie, înscriem și ajutorul venit din partea voluntarilor și colaboratorilor noștri, ce s-au implicat trup și suflet în activitățile culturale, sociale, sportive desfășurate de către asociația noastră.

Amintim totodată și contribuția unui număr de **929 persoane** ce au ales să direcționeze 2% din impozitul pe venit, sumă ce s-a ridicat în anul 2014 la cifra de **32.121 lei**.

Tot aici, înscriem și ajutorul oferit de către firma S.C. Confecții S.A. Bârlad ce a acordat unui număr de **620 de persoane membre C.A.R.P. cămăși** în valoare de **27.180 lei**.

Menționăm aici și ajutoarele sub formă de donație recepționate de către Casă și direcționate către diferite **cazuri umanitare, sociale**. În anul 2014, s-au oferit astfel de ajutoare unui număr de **13 persoane**, sprijin ce s-a ridicat la valoarea de **2.502 lei**.

Nu putem uita nici **entitățile juridice ce ne-au fost alături în anul 2014**, oferindu-ne ajutorul lor în mod sincer și dezinteresat, precum: Prefectura județului Vaslui, Consiliul județean Vaslui, Primăria municipiului Bârlad, primăriile din comunele unde Casa deține sucursale, Casa de Cultură a Sindicatelor „George Tutoveanu” Bârlad, Muzeul „Vasile Pârvan”, Teatrul „Victor Ion Popa,” Centrul „Mihai Eminescu,” Sindicatul Liber al Pensionarilor prin președinte Popa Catinca, Poliția municipiului Bârlad, Tipografia S.C. Irimpeș S.R.L., mass media locală și alții.

De asemenea, aducem pe această cale mulțumiri și celor **168 persoane** care au sprijinit manifestările dedicate aniversării a 116 ani de la înființare și a 60 de ani de la reorganizarea Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” ce au donat suma de **26.044 lei**.

Redăm mai jos toate aceste persoane ce au fost alături de Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” pe parcursul anului 2014, susținând demersurile întreprinse de către aceasta și adresăm pe această cale sincere mulțumiri și urări de sănătate și prosperitate.

SC Algo SRL - Alba Iulia

SC Alice & Cristi Farm SRL - București

SC AMC Vector SRL - Bârlad prin Hriscu Vlad Andrei

SC An&An Consult – Grăjdeni prin Ciobanu Andrei

SC Apcost SRL - Dragomirești, județul Neamț

SC Bionativ SRL - București

SC Casa Auto SRL - Iași

Catană I I - Arad

CMI Doctor Ichim Laurenția Adriana - Bârlad

CMI Doctor Ivan Aura Andreea - Bârlad

CMI Doctor Dornianu Rodica - Bârlad

SC Confecții SA - Bârlad

SC Cormoran SRL - Vaslui prin Solomon Nicolae

SC Cozelmimon SRL - Bârlad

SC Crismih SRL - Bârlad prin Mihăilă Cristinel

SC Crizantema SRL - Bârlad

SC Dacia Plant SRL - Sebeș, județul Alba

SC Damar General Trading - București

SC Depal SRL - Sânbotin, județul Vâlcea

SC Echo Plus SRL - Timișoara

SC Electroinst Scînteie Bârlad prin Scînteie Cezar

SC Energoconstruct SRL - Bârlad

SC Fares Trading SRL - Orăștie, județul Hunedoara

SC Gamisoft SRL - Bârlad prin Silion Gabi

SC Geliman SRL - Piatra Neamț

SC General business system SRL - București

SC Gerocossen SRL - București

SC Good Days Therapy - București

SC Green Power Distribution SRL - București

SC Hofigal Export Import SA - București

SC Iris Company - Bârlad

Kaufland România SCS - Vaslui

SC Maralcom SRL - Bârlad

SC Matias SRL - Onești, județul Bacău

SC Mertecom SRL - Bârlad

SC Metrorep SRL - Bârlad prin Roșu Ștefan

MM Cerasus Distribution - Vânători, județul Galați

SC Negocomis SRL - Bârlad prin Gifu Gheorghe

SC Nextel Invest SRL - Focșani prin Pancu Daniel

SC Nutrimag biostore SRL - Tulcea

SC Nys Experience SRL - București

SC Odelim SRL - Bârlad

SC Oted Grup SA - Iași

SC Ovisim comercial SRL - Bârlad

PFA Doctor Cojocaruc Lucian - Bârlad

SC Pontica Investment SRL - București

Romașc C Alexandru I.I. - Bârlad

SC Romeuro Service - Iași

SC Sano Vita SRL - Râmnicu Vâlcea

SC Sermeto SRL - Bacău

SC Soiaprodukt SRL - Arghireș, județul Sălaj

SC Stingtor SRL - Bârlad

SC Tiparul SRL - Bârlad prin Stoian Neculai

SC Tis Farmaceutic SA - București

SC Tomis Ancuta 93 SRL - Bârlad

SC Triton SRL - Iași prin Cocea Viorel

SC Vanbet SRL - Sălcioara, județul Vaslui

SC Vegis SRL - Brașov

SC Verbo International SRL - București

SC Vertrantis SRL - Bârlad prin Rusu Mihaela

SC Zoldvadasz Internațional SRL - Belin, județ Covasna
SC 3D Bioservsan SRL - Bârlad prin Cătănoiu Mugurel
Alexandru Mioara - Sat Popeni, Comuna Zorleni
Antofi Arina Geta - Sat Voinești, Comuna Voinești
Antoși Romel - Sat Pogana, Comuna Pogana
Apostol Alexandrina - Sat Tutova, Comuna Tutova
Apostol Grigoriță - Sat Tutova, Comuna Tutova
Avarari George - Sat Coroiști, Comuna Coroiști
Bahrim Anca Nicoleta - Sat Raiu, Comuna Murgeni
Barbu Tony - Bârlad
Bădrăgan Ioan - Sat Popeni, Comuna Zorleni
Bărbăscu Tanța - Sat Hălărești, Comuna Iana
Băgu Laura - Sat Popeni, Comuna Zorleni
Bejenaru Vrabie Sandu - Bârlad
Berteza Ioan - Sat Ciocani, Comuna Ciocani
Bizim Anica - Sat Popeni, Comuna Zorleni
Bîgu Catinca - Sat Perieni, Comuna Perieni
Bîrsan Luiza - Sat Voinești, Comuna Voinești
Blănaru Maria Elena - Sat Mălușteni, Comuna Mălușteni
Bogos Gina Anişoara - Sat Vişoara, Comuna Vişoara
Boidache Cristinel Marius - Sat Hălărești, Comuna Iana
Bolgar Cătălina - Bârlad
Bolgar Lucian - Bârlad
Boroș Dumitru - Bârlad
Bosnea Catinca - Sat Hălărești, Comuna Iana
Bostaca Ionel - Sat Gherghești, Comuna Gherghești
Budeanu Maria - Sat Ciocani, Comuna Ciocani
Budeanu Silvia - Sat Ciocani, Comuna Ciocani
Burghelea Mihaela - Bârlad
Butnaru Florin - Sat Vadurile, Comuna Iana
Butunoi Veronica - Bârlad
Buța Gena - Sat Blăgești, Comuna Blăgești
Caloianu Gheorghe - Sat Ivești, Comuna Ivești
Capră Dana Laura Rita - Bârlad
Carp Mihai - Bârlad
Cavaleru Maricel - Sat Fălciu, Comuna Fălciu
Călin Ioan - Sat Gherghești, Comuna Gherghești
Căpraru Gheorghe - Sat Gherghești, Comuna Gherghești
Căpraru Oana Diana - Sat Lunca, Comuna Gherghești
Căpraru Viorel - Sat Popeni, Comuna Zorleni
Cărăbău Elena Mădălina - Bârlad
Cernat Romică - Sat Unțești, Comuna Bogdănești
Chelaru Daniela Tița - Sat Popeni, Comuna Zorleni
Chelaru Tatiana - Sat Popeni, Comuna Zorleni
Chelaru Victoraș - Sat Popeni, Comuna Zorleni
Chiriac Mitrița - Sat Popeni, Comuna Zorleni
Chiriță Maricica - Bârlad
Chituță Frosica - Bârlad
Cilibiu Laurențiu - Bârlad
Ciobîcă Paraschiva - Bârlad
Ciobotaru Jănica - Orașul Agigea, județul Constanța
Clime Ionel - Bârlad
Clisu Cristian Paul - Bârlad
Codreanu Catinca - Sat Hălărești, Comuna Iana
Codreanu Elena - Bârlad
Codreanu Tatiana - Bârlad
Coman Maricica - Bârlad
Comănescu Claudia - Bârlad
Cozma Bogdan Ciprian - Bârlad
Cozma Constanța Magdalena - Medic Bârlad
Cozma Cristian Cătălin - Bârlad
Cozma Ingrid Daniela - Bârlad
Creangă Ion - Sat Iana, Comuna Iana
Creangă Nicolae - Satul Șuletea, Comuna Șuletea
Croitoru Aristotel Corneliu - Bârlad
Damian Costică - Sat Epurenii, Comuna Epurenii
Damian Felicia - Sat Epurenii, Comuna Epurenii
Dima Dumitru - Bârlad
Dima Elena - Bârlad
Dobrea Rodica - Bârlad
Dobrin Fănică - Bârlad

Dobrin Ioan - Bârlad
Dobrin Mihai - Sat Ciocani, Comuna Ciocani
Dominte Adrian - Orașul Huși, Județul Vaslui
Dominteanu Dana - Sat Voinești, Comuna Voinești
Dulgheru Catinca - Sat Alexandru Vlahuță, Com Al Vlahuță
Dulgheru Mitrița - Sat Alexandru Vlahuță, Com Al Vlahuță
Dumitrașcu Catrina - Sat Hălărești, Comuna Iana
Dumitrașcu Dumitru - Bârlad
Dumitrașcu Edith Mirela - Bârlad
Dumitrașcu Gheorghe - Bârlad
Dumitrașcu Nicu - Orașul Huși, Județul Vaslui
Dumitriu Silvia - Bârlad
Enache Roxana - Bârlad
Enache Silviu Aurelian - Bârlad
Enea Cătălin - Bârlad
Filip Paulina - Bârlad
Filip Stelian - Bârlad
Filiuță Ileana - Sat Mălușteni, Comuna Mălușteni
Fitcal Mircea - Bârlad
Fitcal Silvia - Bârlad
Florea Elena - Bârlad
Florea Maria - Sat Perieni, Comuna Perieni
Florea Maria Elena - Bârlad
Gavrilă Ionuț Constantin - Preot Comuna Frunțișeni
Gavrilă Mariana - Bârlad
Gavrilă Mirela - Sat Frunțișeni, Comuna Frunțișeni
Gheorghiu Cătălin - Bârlad
Gherghescu Laurențiu - Bârlad
Ghiur Ecaterina - Sat Vinderei, Comuna Vinderei
Ghiur Leonard - Sat Vinderei, Comuna Vinderei
Ghiur Mădălina - Sat Vinderei, Comuna Vinderei
Ghiur Radu - Sat Vinderei, Comuna Vinderei
Gîfu Maricel - Primar Comuna Pogana
Gociu Eugen - Sat Ciocani, Comuna Ciocani
Grădinaru Mihai - Bârlad
Grădinaru Mona Larisa - Bârlad
Grădinaru Rareș Ștefan - Bârlad
Grigoraș Florin - Orașul Murgeni,
Grigoraș Neti - Orașul Murgeni
Grigore Doinița - Sat Banca, Comuna Banca
Gudulea Aurel - Bârlad
Guțu Maria - Bârlad
Hazu Gheorghe - Bârlad
Helgiu Alina Eugenia - Bârlad
Hobjilă Aurel - Bârlad
Hozu Lenuța - Sat Perieni, Comuna Perieni
Hriscu Cristina Mihaela - Bârlad
Hriscu Vlad Andrei - Bârlad
Hrișcă Gabriela - Bârlad
Huștiu Mariana - Bârlad
Huzum Daniela - Sat Fălciu, Comuna Fălciu
Ibănescu Nixon Neculai - Primar Comuna Gherghești
Iftimie Lenuța - Sat Popeni, Comuna Zorleni
Iftimie Virginia - Bârlad
Ilie Mihaela - Sat Băcani, Comuna Băcani
Iorgu Mihaela - Sat Popeni, Comuna Zorleni
Irimescu Ioan - Bârlad
Irimia Mihai - Gherghești
Istrate Angela - Sat Hălărești, Comuna Iana
Istrate Dorel - Sat Lunca, Comuna Gherghești
Istrate Vasile - Sat Hălărești, Comuna Iana
Ivan Adriana - Sat Zorleni, Comuna Zorleni
Ivan Veronel - Sat Simila, Comuna Zorleni
Ivașc Gheorghe - Sat Iana, Comuna Iana
Leu Irina - Bârlad
Lică Ion - Sat Tomești, Comuna Pogana
Linguraru Jenică - Sat Fălciu, Comuna Fălciu
Lipșa Viorel - Bârlad
Lovin Alexandra - Sat Popeni, Comuna Zorleni
Lovin Catinca - Sat Hălărești, Comuna Iana
Lovin Gheorghe - Sat Hălărești, Comuna Iana

Macovei Maria - Sat Ciocani, Comuna Ciocani
Macsim Gabriela - Bârlad
Marin Alexandru - Bârlad
Matei Constantin - Primar Comuna Băcani
Maxim Mihaela - Bârlad
Micu Claudiu Eugen - Bârlad
Mihai Andrei Nicolae - Bârlad
Mihai Lenuța - Bârlad
Mihai Maria - Bârlad
Mihai Nicolaie - Bârlad
Mocanu Marieta - Zorleni
Moisuc Maria - Bârlad
Moraru Costel - Primar Comuna Puiești
Munteanu Ionel - Primar Comuna Ciocani
Munteanu Luminița - Bârlad
Muntianu Maria - Bârlad
Năstase Claudiu - Sat Ciocani, Comuna Ciocani
Năstase Traian - Sat Ivești, Comuna Ivești
Neagu Dorel - Sat Popeni, Comuna Zorleni
Nechita Ioan - Bârlad
Nedelcu Radu - Bârlad
Nenița Andreea Ani - Bârlad
Nenița Petru Sorinel - Bârlad
Nestor Gabi - Bârlad
Nica Daniel - Sat Roșiești, Comuna Roșiești
Nica Maria - Sat Roșiești, Comuna Roșiești
Nistor Dumitru - Bârlad
Nistor Paraschiva - Sat Silișteea, Comuna Iana
Parfene Constantin - Sat Șuletea, Comuna Șuletea
Parfene Ioana - Sat Șuletea, Comuna Șuletea
Patrichi Loredana Elena - Bârlad
Pavel Livia - Bârlad
Păvălașc Viorel - Sat Bogdănești, Comuna Bogdănești
Perju Sebastian - Bârlad
Petrea Claudiu - Bârlad
Petrea Virginica - Sat Perieni, Comuna Perieni
Pintilie Raluca Elena - Zorleni
Pîslaru Camelia Georgiana - Grivița
Popescu Eugen Florinel - Bârlad
Potîrniche Daniela Elena - Bârlad
Potîrniche Mărioara - Sat Ghidigeni, Com Ghidigeni, Jud Galați
Potîrniche Virgil - Bârlad
Prisecaru Vasile - Bârlad
Prisecaru Victoraș - Sat Popeni, Comuna Zorleni
Pruteanu Liliana - Sat Popeni, Comuna Zorleni
Purcariu Paraschiva - Sat Fălcui, Comuna Fălcui
Radu Eugen - Sat Puiești, Comuna Puiești
Rădescu Liviu - Bârlad
Rășcanu Carmen Mihaela - Bârlad
Râncu Liviu Adrian - Bârlad
Rîncu Georgeta - Bârlad
Rîpan Adriana - Bârlad

Rîpan Rodica - Bârlad
Rîpan Sorin - Bârlad
Roibu Veronica - Bârlad
Romașc Nelu - Sat Voinești, Comuna Voinești
Roșca Vasile - Primar Comuna Perieni
Rusu Mihai - Sat Gherghești, Comuna Gherghești
Scripcaru Ion - Sat Iana, Comuna Iana
Staș Ioan - Bârlad
Stavarachi Ghe - Sat Silișteea, Comuna Iana
Stoica Adrian - Sat Bădeana, Comuna Tutova
Stoica Dorina - Bârlad
Stoica Lucian - Sat Zorleni, Comuna Zorleni
Stupurac Maria - Bârlad
Surugiu Paul (Fuego) - Comuna Snagov, județul Ilfov
Șiberescu Tincuța - Bârlad
131 membri CAR prin Pavel Livia
50 membri Sucursala Băcani prin Ilie Mihaela
50 membri Sucursala Viișoara prin Bogos Gina Anișoara
30 membri Sucursala Iana prin Totolici Alina Mihaela
29 membri Sucursala Coroiești prin Zanet Rodica
25 membri Sucursala Banca prin Grigore Doinița
20 membri CAR prin Lazăr Larisa
18 membri CARP prin Potîrniche Daniela Elena
2 membri CARP prin Chituța Frosica
2 anonimi
Șiberescu Viorel - Bârlad
Șopalcă Marian - Bârlad
Ștefănică Teofil - Preot Bârlad
Talpă Aurica - Sat Popeni, Comuna Zorleni
Talpă Milica - Sat Popeni, Comuna Zorleni
Talpău Marieta - Bârlad
Tănase Veruța - Bârlad
Teodoru Tudorița Daniela - Bârlad
Toma Mihaela - Bârlad
Torcescu Ștefan - Bârlad
Totolici Ionuț Adrian - Primar Comuna Iana
Tudorașcu Paula Andreea - Sat Zorleni, Comuna Zorleni
Tufaru Mihaela Loredana - Bârlad
Turcanu Gina - Sat Pogana, Comuna Pogana
Turcanu Lenuța - Popeni, Comuna Zorleni
Turcanu Nicu - Sat Pogana, Comuna Pogana
Varga Cristian - Comuna Gheorghe Doja, județul Bacău
Vartolomei Sergiu - Bârlad
Vasilache Irina - Bârlad
Vătâmanu Aurica - Sat Recea, Comuna Iana
Vizinteanu Ștefan - Urlați, județul Prahova
Vrabie Mihaela - Epureni
131 membri CAR prin Pavel Livia
50 membri Sucursala Băcani prin Ilie Mihaela
50 membri Sucursala Viișoara prin Bogos Gina Anișoara
30 membri Sucursala Iana prin Totolici Alina Mihaela
29 membri Sucursala Coroiești

Colectivul de redacție

- Gruia NOVAC
- Serghei COLOȘENCO
- Nicolaie MIHAI
- Gheorghe GHERGHE
- Petruș ANDREI
- Teodora ZALDEA - asistent relații cu publicul și comunicare
- Sorin BOCAN - operator i.t.

Tehnoredactare:

- Bogdan ARTENE

Adresa redacției:

CASA DE AJUTOR RECIPROC A PENSIONARILOR „Elena Cuza”
Str. Nicolae Iorga nr. 7A, cod 731182, Bârlad, jud. Vaslui, et. 2, cam. 13
Tel.: 0235 421 340, Fax: 0235-421.341, 0235-425.933
E-mail: revista@carpbarlad.ro
Web: www.carpbarlad.ro

Tipărit la S.C. IRIMPEX S.R.L. Bârlad
ISSN 2247 – 3580 ; ISSN-L = 2247 – 3580

Responsabilitatea pentru conținutul textelor aparține autorilor.

**CASA DE AJUTOR RECIPROC A PENSIONARILOR
"ELENA CUZA" BÂRLAD**

Împreună suntem mai puternici!

Specacol artistic Suflet proaspăt românesc

Dedicat
Zilei Naționale
a României
1 Decembrie 2015

Invitat special:

Corul "Crizantema"
dirijor: prof. Mihaela Oprea

Laura Lărric

**Orchestra Primăriei Vaslui
"Rapsodia Vasluiului"**
dirijor: Cristian Nastase
director artistic:
George Forcos Palade

interpreții:

**Ansamblul
"Răzeșii Pogonești"**
îndrumător:
înv. Andrei Dumitru

prof.
Mihaela Oprea

Dragoș Tufă

George Forcos
Palade

Ansamblul "Micii Răzeși"
din Pogonești

prezentator:

prof. Gruița Novac
parteneri:

recitatorii:

prof. Petruș Andrei

Iftene Cioriciu

Duminică
29 noiembrie 2015, ora 16³⁰
CASA DE CULTURĂ
"GEORGE TUTOVEANU"
Invitațiile se găsesc la sediul
C.A.R.P. Bârlad, ghișeul 10